

Kommunistiska Internationalens tredje kongress

Teser och resolutioner antagna å Kommunistiska Internationalens tredje världskongress

Stockholm 1921.

Innehållsförteckning

Resolution till Kommunistiska Internationalens exekutivkommittés rapport.....	1
Teser till världsläget och Kommunistiska Internationalens uppgifter.....	3
I. Frågans art.....	3
II. Kriget, det spekulativa uppsvinget och kriserna De europeiska länderna.....	4
III. Förenta staterna, Japan, kolonierna och Sovjet-Ryssland.....	7
IV. De sociala motsättningarnas skärpning.....	8
V. De internationella förhållandena.....	10
VI. Arbetarklassen efter kriget.....	13
VII. Perspektiv och uppgifter.....	15
Teser över taktiken.....	17
I. Frågornas omgränsning.....	17
II Inför nya strider.....	17
III. Nutidens viktigaste uppgift.....	19
IV. Läget inom den Kommunistiska Internationalen.....	20
V. Delstrider och delfordringar.....	25
VI. Kampens förberedelse.....	27
VII. Marsaktionens lärdomar.....	29
VIII. Den direkta kampens former och medel.....	30
IX. Förhållandet till de proletariserade medelklasslagren.....	31
X. Det internationella samarbetet för aktion.....	32
XI. Andra och 2 1/2 Internationalens förfall.....	34
Resolution om mars-aktionen och läget i V. K. P. D.....	36
Uttalande för Max Hölz.....	36
Till det tyska proletariatet.....	36
Teser över den Kommunistiska Internationalen och den Röda Fackföreningsinternationalen.....	37
Aktionsprogram.....	43
Resolution över arbetet på det kooperativa området.....	47
Teser över kommunisternas arbete inom Kooperationen.....	47
Teser över Rysslands Kommunistiska partis politik.....	49
I. Ryska Socialistiska Federativa Sovjetrepublikens internationella läge.....	49
II. Klasskrafternas ömsesidiga förhållande ur internationell synpunkt.....	50
III. Det ömsesidiga förhållandet mellan de olika klasserna i Ryssland.....	50
IV. Proletariatet och bönderna i Ryssland.....	51
V. Krigsförbundet mellan proletariatet och bönderna i Sovjet-Ryssland.....	51
VI. Övergången till verkliga samhälleliga ömsesidiga förbindelser mellan proletariatet och bönderna.....	51
VII. Betydelsen av och villkoren för sovjetmaktens medgivande åt kapitalismen och utlämnande av koncessioner.....	52
VIII. Resultaten av vår livsmedelspolitik.....	52
IX. Den materiella grundvalen för socialismen och planen för Rysslands elektrifiering.....	52
X. Mensjevikernas, socialrevolutionärernas och de ”verkliga demokraternas” i II och II½-Internationalen roll som kapitalets bundsförvanter.....	53

Resolution över Rysslands Kommunistiska Partis taktik.....	54
Riktlinjer för de kommunistiska partiernas uppbyggande och organisationsarbete.....	54
I. Allmänt.	54
II. Den demokratiska centralismen.....	55
III. Kommunisternas arbetsplikt.....	56
IV. Propaganda och agitation.	60
V. Organisationen av politiska strider.	64
IV. Partipressen.	68
VII. Partiorganismens allmänna struktur.	71
VIII. Förbindelsen mellan det legala och det illegala arbetet.....	75
Resolution rörande Kommunistiska Internationalens organisation.	77
Teser över metoderna och formerna för arbetet bland kvinnorna inom de kommunistiska partierna.....	79
Grundprinciper.	79
Metoderna och formerna för arbetet bland kvinnorna.....	82
Partiets arbete bland Sovjetländernas kvinnor.	84
Arbetet i de kapitalistiska länderna.	85
Arbetet i de ekonomiskt efterblivna länderna (Östern).....	86
Agitations- och propagandametoder.	88
Sektionernas struktur.....	90
Det internationella kvinnoarbetet.	91
Resolution över de kommunistiska kvinnornas internationella förbindelser och det internationella kommunistiska kvinnosekretariatet.....	91
Resolution över formerna och metoderna för det kommunistiska arbetet bland kvinnorna. ...	92
Resolution om Kommunistiska Internationalen och den Kommunistiska Ungdomsrörelsen..	93
Till nytt arbete, till nya strider!	96
Fram mot nya stora strider.	96
Slut proletariats allmänna stridsfront.	97
Sätten proletariats strategi mot kapitalets, förbereden Edra strider!	98
Upprätthållen kampdisciplinen!	99

Resolution till Kommunistiska Internationalens exekutivkommittés rapport.

Antagen på III världskongressens 9:de sammanträde den 29 juni 1921.

Kongressen tar med tillfredsställelse kännedom om exekutivkommitténs rapport och fastslår, att exekutivkommitténs politik och verksamhet under det gångna året varit inriktad på genomförandet av andra kongressens beslut. Kongressen gillar särskilt exekutivkommitténs tillämpning i de olika länderna av de av andra kongressen uppställda 21 teserna och gillar även den del av dess verksamhet, som varit inriktad på bildandet av stora kommunistiska masspartier och på ett hänsynslöst bekämpande av de opportunistiska tendenser som visat sig inom dessa partier.

1) I *Italien* visade redan omedelbart efter andra världskongressen den av Serrati ledda gruppens hållning att den ej tog kongressens beslut och den Kommunistiska Internationalen på allvar. Framför allt har emellertid denna ledaregrupps roll i septemberstriderna, dess hållning i Livorno och än mer dess politik alltsedan dess bevisat, att den vill använda kommunismen blott som en skylt utåt för sin opportunistiska politik. Under sådana förhållanden var splittringen oundviklig. Kongressen hälsar med tillfredsställelse att exekutivkommittén i detta fall, som är av principiell betydelse, ingripit med fasthet och beslutsamhet. Den gillar exekutivkommitténs beslut, som då omedelbart erkände Italiens kommunistiska parti som detta lands enda kommunistiska sektion.

Sedan kommunisterna lämnat Livornokongressen antog kongressen följande av Bentivoglio föreslagna resolution: ”I det kongressen ännu en gång bekräftar sin fulla anslutning till III internationalen, överlämnar den konflikten till den kommande kongressens behandling, varvid den redan nu förpliktar sig att antaga och genomföra kongressens beslut.”

Kommunistiska Internationalens tredje kongress är övertygad om, att detta beslut påtvungits Serratigruppen genom de revolutionära arbetarnas påtryckning. Kongressen väntar, att dessa arbetarklassens revolutionära element i enlighet med tredje världskongressens beslut skola göra allt för att verkligen genomföra detta beslut.

Till svar på Livornokongressens vädjan till tredje världskongressen avger tredje världskongressen följande ultimativa förklaring:

Så länge S. P. I. (Italiens socialistiska parti) icke uteslutit deltagarna i den reformistiska konferensen i Reggio-Emilia och dennas understödjare kan S. P. icke tillhöra K. T. (Kommunistiska Internationalen).

Om detta ultimativa villkor uppfylles uppdrager 3:e världskongressen åt exekutivkommittén att vidta de nödvändiga åtgärderna för förenandet av det från reformistiska och centristiska element rensade S. P. I. med K. P. L (Italiens kommunistiska parti) till en enhetlig sektion av Kommunistiska Internationalen.

2) I *Tyskland* var U. S. P. D:s (Tysklands oavhängiga socialistiska parti) partidag i Halle följden av besluten på andra världskongressen, som å sin sida dragit konsekvenserna av arbetarrörelsens utveckling. Exekutivkommitténs hållning var inriktad på bildandet av ett starkt kommunistiskt parti i Tyskland, och erfarenheterna har visat, att denna politik var riktig.

Kongressen gillar även fullkomligt exekutivkommitténs hållning till händelsernas vidare utveckling inom V. K. P. D. (Tysklands förenade kommunistiska parti) och uttalar den förväntan, att exekutivkommittén även i framtiden kommer att strängt tillämpa dessa principer för den internationella revolutionära disciplinen.

3) *Upptagandet av K. A. P. D.* (Tysklands komm. arbetarparti) som ett med Kommunistiska Internationalen sympatiserande parti åsyftade att utröna, om K. A. P. D. kommer att utveckla sig i riktning mot K. I. Den hittillsvarande väntetiden är tillräcklig. Nu måste den under fristen avvaktade) anslutningen från K. A. P. D:s sida till V. K. P. D. (Tysklands förenade kommunistparti) fordras, i annat fall måste det uteslutas som sympatiserande parti ur K. I.

Kongressen hälsar med tillfredsställelse det sätt, varpå exekutivkommittén tillämpat de 21 villkoren gentemot det franska partiet, i det den undandragit stora arbetarmassor, som befinna sig på väg mot kommunismen, Longuetisternas, opportunisternas och centristernas inflytande och påskyndat deras utveckling. Kongressen väntar av exekutivkommittén, att den även i framtiden kommer att handlingskraftigt främja partiets utveckling till ett principklart och slagfärdigt parti.

4) I *Tjecko-Slovakiet* har exekutivkommittén med tålmod och hänsynstagande till alla omständigheter följt den revolutionära utvecklingen inom ett proletariat, som redan lämnat bevis på sin kampvilja och sin kampduglighet. Kongressen godkänner exekutivkommitténs resolution rörande upptagandet av Tjecko-Slovaikiets kommunistiska parti.

Kongressen väntar av exekutivkommittén att den skall genomdriva de 21 tesernas fullständiga antagande även inom Tjecko-Slovaikiets kommunistiska parti och ivrigt arbeta på att det så snart som möjligt bildas ett enhetligt kommunistiskt parti av Tjecko-Slovaikiets samtliga nationers arbetare med klart kommunistiskt program och med fast kommunistisk ledning på centralistisk grundval ävensom att det snabba och systematiska erövrandet och internationella förenandet av fackföreningarna skall genomföras.

Slutligen tillbakavisar kongressen de invändningar, som resas från kommunismens öppna eller förklädda motståndares sida mot en strängt genomförd internationell centralisering av den kommunistiska rörelsen. Den ger tvärtom uttryck åt sin övertygelse om, att alla partier skola avstå sina bästa krafter åt exekutivkommittén, och att därigenom en ännu mer slagfärdig politisk central ledning skall ernås för de i ett oupplösligt förbund sammanslutna kommunistiska partierna. Bristen på ett sådant har visat sig t. ex. i arbetslöshetsfrågan och skadeståndsfrågan, där exekutivkommittén icke ingripit snabbt och tillfredsställande.

Kongressen väntar, att exekutivkommittén under förstärkt medverkan från de anslutna partiernas sida skall bli i tillfälle att åstadkomma en bättre förbindelseapparat och genom partiernas livligare deltagande i exekutivkommitténs arbeten bli i stånd att i än större utsträckning än hittills fullgöra sina alltjämt växande uppgifter.

Teser till världsläget och Kommunistiska Internationalens uppgifter

Antagna på III världskongressens 16:de sammanträde den 4 juli 1921.

1. Frågans art.

1) Den revolutionära rörelsen mot slutet av de imperialistiska krigen och under efterkrigstiden kännetecknas av en utveckling, som historien tidigare ej skådat. I mars 1917 störtades tsardömet. Sedan maj 1917 utmärkes läget i England av hotfulla strejkaktioner. I november 1917 erövrade det ryska proletariatet statsmakten. I november 1918 följde sammanbrottet av den tyska och den österrikisk-ungerska monarkien. Strejkrörelser kommo i gång i en rad europeiska länder och togo det därpå följande året ett särskilt stort omfång. I mars 1919 uppstod sovjetrepubliken i Ungern. I slutet av samma år skakades Förenta staterna av stormiga strejker bland metall- och gruvarbetarna samt järnvägsmännen. I Tyskland nådde rörelsen efter striderna i januari och mars 1919 sin höjdpunkt under Kappkuppens dagar, i mars 1920. I Frankrike inträdde den starkaste inrepolitiska spänningen i maj 1920. I Italien förde den allt mäktigare industri- och lantarbetarrörelsen i september 1920 till arbetarnas besittningstagande av fabriker, verkstäder och gods. Det tjeckiska proletariatet grep i december 1920 till den politiska masstrejkens vapen. I mars 1921 reste sig arbetarna i Mellan-Tyskland och gruvarbetarna i England började sin jättestrejk.

Särskilt utmejslad och skarp visar sig rörelsen i de krigförande länderna och bland dessa åter de besegrade. Men den utbreddes även till de neutrala länderna. I Asien och Afrika väcktes och stärktes den revolutionära känslan bland kolonialfolkens miljoner.

Denna mäktiga våg sköljde dock icke bort vare sig världskapitalismen eller den europeiska kapitalismen.

2) Under det år som legat mellan Kommunistiska Internationalens II och III kongress ha en rad av arbetarklassens resningar och strider slutat med delvisa nederlag (offensiven mot Warschau av röda armén i augusti 1920, det italienska proletariatets rörelse i september 1920 och de tyska arbetarnas resning i mars 1921).

Den första perioden av den revolutionära rörelsen efter kriget, som karaktäriserades av elementär framåtanda, formlöshet ifråga om mål och metoder och av framkallandet av panikstämning inom den härskande klassen, synes vara i det väsentliga avslutad.

Borgarklassens självförtroende som klass och dess statliga organs yttre fasthet har utan tvivel stärkts. Den paniska förskräckelsen för kommunismen är, om också icke försvunnen, dock försvagad. Bourgeoisins ledare till och med skryta över sina statsapparaters makt och ha övergått till offensiv mot arbetarmassorna i alla länder, såväl på den ekonomiska som den politiska fronten.

3) Till följd därav ställer den Kommunistiska Internationalen till sig själv och hela arbetarklassen följande frågor: I vilken utsträckning motsvarar de ny politiska förhållandena mellan borgarklassen och proletariatet de verkliga styrkeförhållandena? Är bourgeoisin verkligen nära därnär, att kunna återställa de sociala jämviktsläge, som förstördes genom kriget? Finnes det grund för antagandet, att i stället för politiska skakningar och klasstrider en ny, länge pågående återuppbyggandets och utvecklingens period för kapitalismen skall inträda? Följer

icke därav nödvändigheten av en revision av Kommunistiska Internationals program eller taktik?

II. Kriget, det spekulativa uppsvinget och kriserna De europeiska länderna.

4) De två decennierna före kriget voro en epok av särskilt stark kapitalistisk utveckling. Uppgångsperioderna betecknades av lång varaktighet och hög intensitet, depressionsperioderna genom sin korta varaktighet. I allmänhet gick kurvan avgjort uppåt – de kapitalistiska nationerna bleve allt rikare.

Ledarna av världens öde, vilka mycket noggrant följde världsmarknaden genom trusterna, kartellerna och koncernerna, räknade ut, att den snabbt växande produktionen måste stöta mot gränserna för avsättningsmöjligheterna på den kapitalistiska världsmarknaden och försökte därför att befria sig ur sitt beträngda läge genom ett våldsamt ingripande. Världskrigets blodiga kris skulle träda i stället för hotande långa perioder av ekonomisk depression – med samma resultat: ett massförintande av produktionskrafterna.

Men kriget förenade sina metoders utomordentligt förstörande kraft med den oförutsedda långa varaktigheten av dess användning. Slutligen förstörde det icke blott de ekonomiskt ”överflödiga” produktionskrafterna, utan försvagade, söndersprängde och undergrävde även hela Europas samlade produktionsapparat. Samtidigt befordrade det utomordentligt den kapitalistiska utvecklingen i Förenta staterna och Japans feberaktiga uppsving. Världsekonomiens tyngdpunkt förflyttades från Europa till Amerika.

5) Den fyraåriga massakerns nedrivningsperiod, demobiliseringen och omläggningen från krigs- till fredstillstånd med den oundvikliga krisen som resultat av det genom kriget framskapade utmattnings- och kaos-tillståndet syntes, fullt riktigt, för borgarklassen vara den farligaste tiden. Faktiskt vore de av kriget hemsökta länderna under de följande två åren skådeplats för mäktiga rörelser från proletariats sida.

En av huvudorsakerna till att borgarklassen icke desto mindre hävdade sin härskande ställning var det faktum, att några månader efter kriget icke den synbarligen oundvikliga krisen, utan ett ekonomiskt uppsving kom. Detta varade ungefär ett och ett halvt år. Industrien slukade nära nog fullständigt de demobiliserade arbetarna. Om också icke arbetslösheten kunde nå prisstegringen på livsfrönödenheter i allmänhet, fortsatte den dock att stiga och skapade så ett fata morgana av ekonomisk vinst.

Just högkonjunkturen 1919-1920, vilken mildrade den akuta likvideringsperioden under efterkrigsperioden, befordrade i utomordentlig grad bourgeoisieens självförtroende och kastade fram frågan om inbrytandet av en ny organisk period av kapitalistisk utveckling.

Emellertid var 1919-1920 års uppsving till sitt innehåll icke en början till återställande av den kapitalistiska ekonomien efter kriget, utan blott en fortsättning på den genom kriget skapade skenbara uppblomstringen.

6) Det imperialistiska kriget bröt ut under en period då krisen, som också den gången utgick från Amerika (1913), började draga över till Europa. Den normala utvecklingen av industriens kretsgång bröts genom kriget, vilket blev en av de mäktigaste ekonomiska faktorerna. Kriget skapade en nära nog obegränsad marknad för industriens huvudgrenar, vilka voro fullständigt skyddade emot varje konkurrens. Det var en kraftig köpare, som aldrig fick nog.

Tillverkningen av produktionsmedel ersattes med tillverkning av förstörelsemedel. De personliga förbrukningsartiklarna blevo använda för allt högre priser av hundratals miljoner människor, som ingenting producerade utan endast förstörde. Denna process betydde ruin. Till följd av de oerhört stegrade motsatserna i det kapitalistiska samhället tog detta utseende och form av en allt större rikedom. Staterna emitterade det ena lånet efter det andra, översvämmade marknaden med papperspengar och övergingo till att räkna i miljarder i stället för miljoner. Maskiner och verktyg utsletos och blevo icke ersatta. Jorden sköttes dåligt. Viktiga byggnadsarbeten i städerna och på handelsvägarna inställdes. Samtidigt steg oupphörligt summan av statspapper, sedlar, statslån och fonder. Det fiktiva kapitalet växte i samma utsträckning som produktionskapitalet förstördes. Från att vara ett medel för varuomsättning blev kreditsystemet ett medel för mobilisering av nationalförmögenheterna för krigsändamål; även de kommande släktena belastades.

Av fruktan för krisens katastrofala fara förforo de kapitalistiska staterna efter kriget precis så som under det samma: nya emissioner, nya lån, reglering av de viktigaste priserna, vinstgarantier, brödtillskott och andra slags statliga subsidier till understöd och arbetslön samt dessutom krigscensur och militärdiktatur.

7) Samtidigt möjliggjorde avslutandet av krigsoperationerna och återställandet av om också inskränkta internationella förbindelser efterfrågan på olikartade varor i alla delar av världen. Kriget lämnade kvar en väldig massa oförbrukade artiklar. Pengarna, som voro i händerna på spekulanter och leverantörer, placerades där de i det givna ögonblicket kunde giva den största profiten. Därav det feberaktiga uppsvinget i handeln under det att industriproduktionen – genom de oerhörda prisförhöjningarna och fantastiska dividenderna – icke inom något av dess huvudområden närmade sig förkrigstidens nivå..

8) Till priset av än vidare söndersprängande av det ekonomiska systemet (tillväxten av fiktivt kapital, äskandet av valutan, spekulation i stället för helande av de ekonomiska såren) lyckades det de borgerliga regeringarna, gemensamt med bankkoncernerna och industritrusterna att uppskjuta början av den ekonomiska krisen till det ögonblick, då den politiska krisen som framkallats genom demobiliseringen och den första värderingen av krigsföljderna, redan började avtaga. Bourgeoisien, som erhållit en andrumspaus, inbillade sig, att krisfaran undanskjutits för avsevärt lång tid. Läget kännetecknades av en utomordentlig optimism. Det såg ut som om nödvändigheten av återuppbyggandet öppnade en långvarig period av uppblomstring av industri, handel och särskilt spekulation. Året 1920 förintade dock dessa förhoppningar.

I mars 1920 började krisen först såsom finans-, sedan som handels- och slutligen som industrikris o. s. v., först och främst i Japan, i april i Amerika (redan i januari började där en svag sänkning av priserna), gick därpå över till England, Frankrike, Italien (i april) och till Europas neutrala stater, visade sig i svagare form i Tyskland och sträckte sig under andra hälften av år 1920 över hela den i kapitalistisk utveckling stående världen.

9) På detta sätt är *1920 års kris* – och detta är en av de viktigaste omständigheterna för att riktigt förstå världsläget – icke en vanlig etapp i den ”normala” industriutvecklingen, utan en djupt grundad *reaktion mot det på ruin och utmattning uppbyggda fiktiva uppsvinget under krigstiden och de två åren efter kriget.*

De normala växlingarna i uppsving och kriser existerade under den uppåtgående industriella utvecklingskurvan. Under de senaste sju åren har icke Europas produktionen höjts, utan tvärtom sjunkit betydligt.

Förstörandet av det ekonomiska fundamentet måste också framkalla en konsolidering i hela överbyggnaden. Europas ekonomi måste under de närmaste åren inskränkas och sammanträngas för att en viss inre överensstämmelse skall kunna nås. Produktionskrafternas utvecklingskurva kommer att sjunka ned från sin nuvarande fiktiva höjd. Ett uppåtgående kan i fall som detta blott bli av kortvarig, huvudsakligen spekulativ karaktär. Krisen måste bli lång och svår. Den nuvarande krisen i Europa är en kris beroende på underproduktion. Detta är en utarmningens reaktion gentemot strävandet att skapa, handla och leva på tidigare stor kapitalistisk fot.

10) *England* är det europeiska land som är ekonomiskt starkast och har lidit minst av kriget. Trots detta kan det icke ens här vara tal om ett återställande av den kapitalistiska jämvikten efter kriget. England uppnådde visserligen efter kriget till följd av sin allt omfattande organisation och sin ställning som segrare vissa resultat ifråga om *handel och finanser*: det förbättrade sin handelsbalans, det höjde kursen på pund sterling, och fick fram ett fiktivt överskott i budgeten. Men industrien i England visade efter kriget tillbakagång, icke framsteg. Såväl arbetsproduktiviteten som också nationalinkomsten är betydligt mindre än före kriget. Huvudindustrigrenens, kolindustrin, läge försämras mer och mer och drager andra industrier med sig. Orsaken är icke den pågående strejkrörelsen utan följdåtgärderna av den engelska ekonomins tillbakagång.

11) Frankrike, Belgien och Italien äro ekonomiskt oläkligt sårade. Försöket att återupprätta Frankrikes ekonomi på Tysklands bekostnad, är ett rått röveri i förbund med diplomatisk utpressning och betyder Tysklands fortsatta ödeläggelse (kol, maskiner, kreatur, guld) utan att likväl rädda Frankrike. Kontinental-Europas gemensamma ekonomi skadas oerhört genom detta försök: Frankrike erhåller mycket mindre än Tyskland förlorar, ehuru Frankrikes bönder med överansträngande av deras krafter ha återerövat stora delar av de förstörda lantdistrikten; ehuru vissa industrier (kemiska krigsindustrin) under kriget utvecklades, styr Frankrike mot den ekonomiska ruinen. Statskulden och statsutgifterna (militarismen) ha nått en odräglig höjd. Vid slutet av sista uppsvingsperioden hade den franska valutan sjunkit till 60 procent av sitt värde. Återuppbyggandet av den franska ekonomin hindras vidare genom de svåra förlusterna i kriget av människoliv, vilka genom den dessutom stagnerade befolkningstillväxten icke kunna ersättas. Med vissa avvikelser äro förhållandena likadana vad beträffar Italiens och Belgiens ekonomiska ställning.

12) Uppsvingets illusoriska karaktär skådas bäst i Tyskland. Under det priserna på två och ett halvt år stego sjufaldigt fortfor sjunkandet av landets produktivitet oavbrutet. Det skenbart resultatrika deltagandet i det internationella varuutbytet efter kriget måste Tyskland betala dubbelt hårt: genom slöseri med det nationella kapitalet, genom förstörande av produktions-, transport- och kreditapparaterna och genom ytterligare sänkande av arbetarnas levnadsstandard. De tyska exportörernas vinst blir, sedd ur rent ekonomisk synpunkt, ren förlust. I exportens form fullbordas ingenting annat än en realisation av Tyskland till låga priser. De kapitalistiska kretsarna tillförsäkra sig en allt större del av den nationalförmögenhet, som själv blir allt mindre. De tyska arbetarna börja bli Europas kulis.

13) Såsom det förhåller sig med den förmenta självständigheten i politiskt avseende för de *neutrala småstaterna*, vilken bibehålles endast genom antagonismen mellan stormakterna, så

leva också dessa stater ekonomiskt i världsmarknadens porer, vars grundkaraktär före kriget bestämdes av England, Tyskland, Förenta staterna och Frankrike. Under kriget ravsade borgarklassen i Europas neutrala länder till sig en oerhörd profit. Förödelsen i Europas krigförande stater drog dock även de neutrala länderna med i den ekonomiska skakningen. Deras skulder växte, valutan sjönk. Krisen gav dem slag på slag.

III. Förenta staterna, Japan, kolonierna och Sovjet-Ryssland.

14) I *Förenta staterna* går utvecklingen under kriget i vissa avseenden alldeles motsatt mot förhållandena i Europa. Förenta staternas deltagande i kriget var till sitt väsen en leverantörs. Omedelbart förstörande inflytande utövade icke kriget på detta land. Det indirekt störande inflytandet på transportväsen, jordbruk, etc., var väsentligt svagare än i England, för att nu inte alls tala om Frankrike eller Tyskland. Å andra sidan utnyttjade Förenta staterna i största utsträckning avkopplandet eller det betydande försvagandet av den europeiska konkurrensen och förde fram flera av sina viktigaste industrier till en för dem själva oväntad utveckling (olja, skeppsbyggeri, automobiler, kol). Icke blott den amerikanska oljan och den amerikanska säden utan även de amerikanska kolen göra nu Europas flesta länder avhängiga, av Amerika. Under det Amerika före kriget huvudsakligen utförde jordbruksprodukter och råvaror (mera än två tredjedelar av utförseln) så exporterar landet nu huvudsakligen industriprodukter (omkring 60 procent av exporten). Under det Amerika före kriget var gäldenär så har det nu blivit hela världens fordringsägare. Ungefär hälften av världens guldförråd har samlats i Förenta staterna och fortfarande flyter guld det dit. Före kriget spelade pund sterling den ledande rollen på världsmarknaden, nu har denna roll övergått till dollarn.

15) Men även den amerikanska kapitalismen har bragts ur jämvikten. Amerikas starka industriella uppsving framkallades av det märkliga sammanträffandet av särskilda förhållanden i världsläget: den europeiska konkurrensens upphörande och huvudsakligen efterfrågan på krigsmarknaden i Europa. Om det förstörda Europa icke heller efter kriget är i det läget, att det kan återerövra sin ställning på världsmarknaden såsom konkurrent till Amerika, så kan det å andra sidan icke heller annat än till en ringa del behålla sin tidigare betydelse såsom marknad för Amerikas produkter. Emellertid har Amerika under kriget i oerhört mycket större utsträckning blivit ett exportland än vad det var före kriget. Den under kriget överutvecklade produktionsapparaten kan på grund av bristen på avsättning icke utnyttjas, en del av industrierna bli härigenom blott säsongindustrier, som kunna bjuda arbetarna tillfälle till arbete endast en del av året. Krisen i Förenta staterna är början till en djupgående och långvarig ekonomisk skakning såsom resultatet av det europeiska kriget. Detta är resultatet av förstörandet av den föregående världsomfattande arbetsfördelningen.

16) *Japan* har likaledes utnyttjat kriget för att utbreda sig på världsmarknaden. Dess utveckling, som dock är ojämförligt mera inskränkt än Förenta staternas, visar inom flera industrier rent drivhusartad karaktär. Även om dess produktionskrafter vid brist på konkurrens tillfredsställande behärskade en marknad, så visade sig landet oförmöget att hävda marknaden i kamp mot mäktigare kapitalistiska länder. Därav den skarpa kris, som just tog sin början i Japan.

17) Länderna på andra sidan kontinenten som utförde råvaror, däribland rena koloniländer (Sydamerikas stater, Kanada, Australien, Kina, Indien, Egypten, o. s. v.) utnyttjade på sin tid avbrottet i de internationella förbindelserna till att utveckla sina inhemska industrier. Världskrisen har gripit även dessa stater. Utvecklingen av dessa staters inhemska industrier blir å andra sidan en källa till ytterligare svårigheter i handeln för England och hela Europa.

18) Undersöka vi produktion, handel och kredit, icke blott i Europa, utan på hela världsmarknaden så kunna vi icke finna någon grund för fastställande av att ett återuppbyggande till en stabil jämvikt börjat.

Europas ekonomiska nedåtgående fortgår, men upplösningen av grundvalarna för den europeiska samhällsekonomin kommer att visa sig i full omfattning först under de närmaste åren.

Världsmarknaden är ruinerad. Europa behöver Amerikas produkter, men kan dock icke ge något i utbyte. Europa lider av blodbrist. Amerika av hypertrofi (onaturlig förstoring av vissa kroppsdelar). Guldvalutan, världsmynnet, är förintad. Valutans fall (med ända till 99 %) i de europeiska länderna åstadkommer de största svårigheter för varuutbytet på världsmarknaden. De oupphörliga häftiga svängningarna i valutakurserna förvandlar den kapitalistiska produktionen till en förfärlig spekulering. Världsmarknaden blir utan en allmän ekvivalent.

Återställandet av guldvalutan i Europa vore uppnåeligt blott om utförseln kunde ökas och införseln minska. Men just därtill är icke det förstörda Europa i stånd, medan Amerika i tid skyddat sig mot den europeiska smutskonkurrensen genom höjande av införseltullarna.

Europa fortfar att vara ett dårhus. De flesta stater påbjuda ut- och införselbud, mångdubbla skyddstullarna. England inför skyddstullar. Ett band av entente-, speciellt franska spekulanter förfogar över den tyska exporten och över Tysklands ekonomiska liv. Det förra österrikiska-ungerska området genomskäres av en mängd tullskrankor. Versailles-fredens nät blir allt mera och mera hoptrasslat.

19) Frånvaron av Sovjet-Ryssland på världsmarknaden, som avsättningsort för industrivaror och som leverantör av trävaror, har i hög grad bidragit till gubbandet av den världsekonomiska jämvikten.

Rysslands återvändande till världsmarknaden är icke i stånd att inom den närmaste tiden framkalla stora förändringar. Rysslands kapitalistiska organisation stod ifråga om produktionsmedel i kraftigt beroende av världsindustrien. Denna avhängighet ökades under kriget, särskilt till ententeländerna. Blockaden sönderrev på en gång detta vitala sammanhang. Det kunde därför icke vara tal om, att i ett förstört och förött land under en period av ett treårigt borgarkrig organisera nya industrigrenar utan vilka dock de gamla oundvikligen voro priggivna åt förfallet, då de ju alltmer började lida brist på nödiga inventarier. Till detta kom att även hundratusentals av de bästa, till största delen mest kvalificerade proletära elementen måste inkallas till den röda armén. Under de givna historiska betingelserna – med blockaden, med de ständiga striderna och med hänsyn till den ärvda ruinen – hade ingen annan regim upprätthållit landet ekonomiskt och kunnat skapa betingelserna för dess centraliserade ledning. Det är ofrånkomligt, att kampen mot världsimperialismen måste utkämpas till priset av en ytterligare sänkning av produktionskrafterna i många industrigrenar. Först nu, genom den allt svagare blockaden och upprättandet av särskilda övergångsformer för varuutbytet mellan stad och land, erhåller sovjetmakten en så småningom allt fastare centraliserad ledning för landets ekonomiska höjande.

IV. De sociala motsättningarnas skärpning.

Kriget, som förde med sig ett i historien hittills obekant förfall av produktionskrafterna, hämmade icke den sociala differentieringens process; tvärtom, proletarisering av de bredare mellanklasslagren, däribland också den nya medelklassen (biträden, tjänstemän, o. s. v.) och koncentrerandet av förmögenheterna i händerna på små klickar (koncerner, truster, etc.) har

under de senaste sju åren gjort oerhörda framsteg i de länder, som lidit mest. Stinnes-frågan har blivit det tyska samhällslivets huvudfråga.

Förhöjningen av alla varupriser och den samtida katastrofala nedgången av valutan i alla Europas krigförande länder betydde i och för sig en upprepad fördelning av nationalinkomsterna till nackdel för arbetarna, tjänstemännen, biträden, små rentier och överhuvudtaget alla kategorier med mer eller mindre fast inkomst.

Även om Europa därför kastats årtionden tillbaka ifråga om materiella resurser, så visar den sociala motsatsskärpningens process ingen tillbakagång. Den avstannade icke ens, utan påskyndades i stället i alldeles särskild grad. Detta viktiga faktum är nog för att uppgiva varje förhoppning om en fortsatt fredlig utveckling på demokratisk grund: *den fortgående differentieringen, kapitalkoncentration å ena sidan, proletarisering och ökad fattigdom å andra, på grund av den ekonomiska nedgången ger åt klasskampen en ansträngande, konvulsiviskt förbittrad karaktär.* Den nuvarande krisen fortsätter i detta avseende blott krigets och den spekulativa efterkrigskonjunkturens arbete.

21) Stegningen av priset på lantbruksprodukter tillförde landsbygden en hel mängd mindervärdiga pengar och skapade så ett sken av rikedomsförvärv. Det lyckades verkligen bönderna att med de mindervärdiga papperspengarna betala sina skulder, som de gjort i fullvärdig valuta. Men bönderna pläga icke befatta sig blott med lösandet av sina hypotek. Trots den väldiga stegringen av jordpriserna, trots det mest skrupulösa utnyttjande av livsmedelsmonopolen, trots storagrarerna och storböndernas ökade rikedom är Europas lantushållnings tillbakagång ovedersäglig: mycket stor tillbakagång för de extensiva lantbruksformerna, förvandling av åkerjord till betesmark, kreaturslöst lantbruk och trefältshushållning. Denna tillbakagång förorsakades även av bristen på arbetskraft, kreaturbestandets tillbakagång, bristen: på konstgödsel, fördyrandet av industriartiklarna, och i Medel- och Osteuropa av ett planmässigt inskränkande av produktionen som reaktion mot statens försök att fritt förfoga över lantmannaprodukterna. Storbönderna och delvis även de medelstora bönderna skaffa sig fasta politiska och ekonomiska organisationer för att värja sig mot återuppbyggandets bördor och de använda sig av bourgeoisins betryckta läge för att till priset av understöd mot proletariatet genomdriva en ensidigt bondevänlig tull- och skattepolitik. Det uppstår tvedräkt mellan stads- och lantbourgeoisin, som försvagar borgarklassens kraft.

Samtidigt förfaller en stor del av de fattigare bönderna till fattigdom och pauperism, landsbygden blir en härd för otillfredsställdhet, lantproletariatets klassmedvetande stäcket.

Men å andra sidan framkallade Europas allmänna elände – som omöjliggjorde att i tillräcklig mängd inköpa säd från Amerika och Kanada – en svår kris för jordbruket på andra sidan oceanen. Vi få se huru böndernas och småfarmarnas lantbruk förfaller icke blott i Europa, utan också i Förenta staterna, Kanada, Argentina, Australien och Syd-Afrika.

22) De stats- och privatanställdas läge försämrades i regel starkare än proletariatets till följd av tillbakagången i pengarnas köpkraft. De från sina fasta levnadsvillkor utslungade lägre tjänste- och ämbetsmännen bliva politiskt oroliga element, som undergräva fastheten hos den statsapparaten, i vars tjänst de äro. Den nya medelklassen, vilken enligt reformisternas uppfattning skulle bilda konservatismens städ, kan under övergångstiden snarare räknas som en revolutionär faktor.

23) Det kapitalistiska Europa förlorade genom kriget slutgiltigt sin ekonomiska stormaktsställning. Och dock berodde av denna jämvikten mellan klasserna i Europa. De europeiska staternas: (Englands och delvis Frankrikes) ansträngningar ätt återställa det tidigare läget, skärper blott det kaotiska tillståndet och osäkerheten.

24) Under det att i Europa på grund av den allmänna utarmningen en koncentration av förmögenheten genomfördes nådde koncentrationen och skärpandet av klassmotsättningarna i Förenta staterna en väldig höjd på grund av det feberaktiga kapitalistiska rikedomförvärvet. Konjunkturernas starka förändringar till följd av den allmänna osäkerheten på världsmarknaden ger klasskampen på amerikansk mark en ytterst spänd och revolutionär karaktär. Det aldrig förr i historien förekomna kapitalistiska uppsvinget måste åtföljas av ett utomordentligt uppflammande av den revolutionära kampen.

25) Arbetarnas och böndernas emigration över oceanen tjänade alltid den kapitalistiska regimen i Europa såsom säkerhetsventil. Den tilltog i tider av pågående depression och efter sammanbrottet av revolutionära rörelser. Men nu ställer Amerika och Australien allt större hinder i vägen för invandringar dit Emigrationens säkerhetsventil har stängts.

26) Den energiska utvecklingen av kapitalismen i Östern, särskilt Indien och Kina, skapade där nya sociala grundvalar för en revolutionär kamp. Borgarklassen i dessa länder knöt fasta band med det utländska kapitalet och blev så själv ett viktigt verktyg i dettas händer. Dess kamp mot den utländska imperialismen – en mycket svag konkurrens kamp – bär i sitt väsen en söndringens och svaghetsens karaktär. Även det inhemska proletariats utveckling paralyserar den kapitalistiska borgarklassens nationalrevolutionära tendenser. Men samtidigt erhålla de talrika bondemassorna i proletariats kommunistiska förtrupp sin revolutionära ledare.

Den utländska imperialismens nationellt-militära förtryck, den kapitalistiska utplundringen från den egna och den utländska borgarklassens sida, samt resterna av det feodala knektväldet, allt detta tillsammans skapar goda betingelser för en snabb utveckling av koloniernas unga proletariat och för dess trädande i spetsen för de stora bondemassorna.

Den revolutionära folkrörelsen i Indien och de andra kolonierna har blivit en likaså väsentlig del av världsrevolutionen som proletariats resning i gamla och nya världens kapitalistiska länder.

V. De internationella förhållandena.

27) Världshushållningens allmänna läge, framför allt Europas förfall, anger längre perioder av ekonomiska svårigheter och skakningar, allmänna och partiella kriser. De internationella förhållandena, som resultat av kriget och Versaillesfreden, göra läget en ännu svårare.

När imperialismen uppstod ur produktionskrafternas behov att förrinta de nationella gränserna och skapa ett enhetligt europeiskt och världsekonomiskt område, så blev resultatet av sammanstötningen mellan de fientliga imperialistiska krafterna att en rad nya gränser skapades i central- och mellan-Europa med nya tullmyndigheter och nya arméer. I statligt-ekonomiskt avseende har Europa kastats tillbaka till medeltiden.

På den utsugna och förödda jorden skola därtill under denna tid födas arméer som är två och en halv gång så stora som arméerna voro år 1914, vid tiden för den beväpnade fredens höjdpunkt.

28) Den på den europeiska kontinenten ledande franska politiken består av tvenne olika tendenser: Det blinda raseriet hos en ockrare, som är färdig att strypa en gäldenär som icke kan betala, samt girigheten hos den rövaraktiga storindustrien, vilken – med hjälp av Saar- och Ruhr-områdenas, såväl som Oberschlesiens kolbäcken – i den bankrutta *finans-imperialismens* ställe vill skapa förutsättningarna för en *industriell* imperialism. Men denna andra tendens riktar sig mot England. Den engelska politiken söker att skilja (le tyska kolen från den franska malmen, vilkas förening är en av de viktigaste betingelserna för Europas återuppbyggande.

29) Det brittiska riket synes nu stå på höjdpunkten av sin makt. Det har behållit sina gamla besittningar och förvärvat nya. Men just nutiden visar att Englands härskande ställning i världen står i motsägelse till dess faktiska ekonomiska tillbakagång. Tyskland med sin i tekniskt och organisatoriskt avseende ojämförligt mera utvecklade kapitalism har slagits ned genom väpnat våld. Men i Förenta staterna, som ekonomiskt slagit under sig de båda amerikanska kontinenterna, reste sig en segerrik fiende, farligare än Tyskland. Till följd av bättre organisation Och teknik är den industriella arbetsproduktiviteten i Förenta staterna betydligt högre än i England. I Förenta staterna är oljeproduktionen 65 till 70 procent av världsförbrukningen, men av oljan beror automobil- och traktorsekonomien, flottan och aviatiken. Englands hundraåriga monopol på kolmarknaden har slutgiltigt brutits. Amerika har erövrat första platsen, dess export till Europa växer hotande. I frågan om handelssjöfarts- trafikerna har Amerika nästan upphunnit England. Englands kabelmonopol vill icke Förenta Staterna tåla längre. Inom industrien övergick England till försvar och under förevändning av kamp mot den tyska dumpningskonkurrensen väpnade det sig med skyddstullar gentemot Förenta staterna. Under det att den engelska krigsflottan som till stor procent består av äldre enheter, stannat av i utvecklingen, har Hardings regering övertagit Wilsons flottbyggnads-program, vilket under loppet av de närmaste två, tre åren kommer att tillförsäkra den amerikanska flaggan övervikt.

Så blir England, trots sin seger över Tyskland, antingen automatiskt tillbakaträngt och en andra rangens makt eller ock blir det tvunget att redan inom den närmaste tiden mäta sina i tidigare år förvärvade krafter i en kamp på liv och död med Förenta staterna.

Just därför fördjupar England sitt förbund: med Japan och bemödar sig om att genom eftergifter tillförsäkra sig Frankrikes hjälp eller åtminstone dess neutralitet.

Att Frankrikes internationella betydelse i Europa har stigit under de senaste åren beror icke på att Frankrike blivit starkare, utan på att England blivit svagare.

Tysklands kapitulation i maj månad i krigsskuldfrågan är dock en tillfällig seger för England och ger det garanti för Central-Europas fortsatta ekonomiska förfall utan att likväl utesluta Frankrikes besättande av Ruhr-området inom den närmaste tiden.

30) Antagonismen mellan Japan och Förenta staterna, till en tid överskyld genom bådars deltagande i kriget mot Tyskland, utvecklar sig nu med full kraft. Japan ryckte genom kriget närmare den amerikanska kusten i det det försäkrade sig om strategiskt viktiga öar i Stilla havet.

Krisen i den sig raskt utvecklande japanska industrien skärpte på nytt emigrationsproblemet: det tätbefolkade, på naturtillgångar fattiga Japan är tvunget att antingen exportera varor eller

människor. Vilketdera det än gör stöter det samman med amerikanska intressen: i Kalifornien, i Kina och på ön Jap.

Mera än hälften av sin budget utger Japan för armén och flottan. I kampen mellan England och Amerika kommer Japan att spela samma roll till sjöss, som Frankrike gjorde till lands i striden mot Tyskland. Om Japan vid den tiden utnyttjar antagonismen mellan England och Amerika så kommer den slutliga striden mellan dessa jättar om världsherraväldet att ske bakom ryggen på Japan.

31) Det senaste stora kriget var, vad det gäller dess orsaker och huvuddeltagare, ett *europiskt* krig. Kampens tyngdpunkt låg i antagonismen mellan Tyskland och England. Förenta staternas inträde i detsamma vidgade blott ramen för kampen, men dess huvudriktning förblev desamma: den europeiska konflikten löstes med medel från hela världen. Kriget, som på sitt sätt utjämnade motsatserna mellan Tyskland och England och därmed mellan Tyskland och Förenta staterna, lät icke blott frågan om de ömsesidiga förhållandena mellan Förenta staterna och England stå olöst, utan förde den fram för första gången till att bli en världspolitisk grundfråga. Det sköt frågan om det ömsesidiga förhållandet mellan Förenta staterna och Japan ned till en andrarangsfråga. Det senaste kriget var därför det europeiska förspelet till det egentliga världskriget, till lösandet av frågan om det imperialistiska överherraväldet.

32) Men detta är blott en av världspolitikens axlar. Vi ha ytterligare en axel. Den ryska Sovjetfederationen och den III Internationalen uppstodo som resultat av det senaste kriget. De internationella revolutionära krafternas samling är principiellt riktad emot alla imperialistiska sammanslutningar. Upprätthållandet av förbundet emellan Frankrike och England eller förbundets brytande, är sett ur synpunkten av proletariats intressen och fredens säkerställande, av samma natur som förnyandet eller slopandet av den engelsk-japanska överenskommelsen, som inträdandet eller icke inträdandet av Förenta staterna i Nationernas förbund: proletariatet kan icke se några garantier i de övergående, svekfulla, rovgiriga och trolösa grupperingarna bland de olika kapitalistiska staterna – vars politik rör sig alltmera och mera om den engelsk-amerikanska antagonismen, underblåser denna och förbereder ett nytt blodigt utbrott.

Avslutandet av fredsfördrag och handelsöverenskommelser mellan några kapitalistiska länder och Sovjet-Ryssland betyder icke, att världsbourgeoisien uppgivit tanken på störtandet av Sovjetrepubliken. Det är säkerligen blott en övergående förändring av kampens metoder och former. Den japanska omstörtningen i Fjärran Östern betyder kanske redan början till en ny period av väpnad intervention.

Det är fullkomligt klart, att ju långsammare världsproletariatets revolutionära rörelse utvecklar sig ju oundvikligare kommer de internationella ekonomiska och politiska motsättningarna att tvinga bourgeoisien att försöka ett nytt blodigt avgörande i världsomfattande utsträckning. I detta fall kommer vid ”återställandet av den kapitalistiska jämvikten” efter det nya kriget en sådan ekonomisk utarmning och kulturell förvildning att existera, mot vilken Europas nuvarande läge kan anses såsom det rena välståndet.

33) Ehuru det senaste kriget med fruktansvärd tydlighet bevisat, att krig är en falsk beräkning – denna sanning erkänner såväl borgarklassen som de socialistiska pacifisterna – äro likväl de ekonomiska, politiska, intellektuella och tekniska förberedelserna till det nya kriget i hela den politiska världen i full gång. Den humanitära, antirevolutionära pacifismen är egentligen en hjälp åt militarismen.

Socialdemokraterna av alla schatteringar och Amsterdamfackföreningsledarna, vilka intala det internationella proletariatet att anpassa sig efter de ekonomiska och folkrättsligt-statliga normer, som uppstått som en följd av kriget, äro därmed de oersättbara hantlangarna åt den imperialistiska bourgeoisien under dennas förberedelser till det nya krig, som hotar att slutgiltigt förrinta den mänskliga civilisationen.

VI. Arbetarklassen efter kriget.

34) Frågan om återuppbyggandet av kapitalismen på ovan skildrade grund betyder i verkligheten följande: Vill arbetarklassen under de nya, ojämfröligt svårare förhållandena bringa de offer, som äro nödvändiga för att återställa de fasta betingelserna för dess eget slaveri, i ännu mera skarpt utmejslad och grym form än den som härskade före kriget?

För återuppbyggandet av den europeiska ekonomien vore det nödvändigt att skaffa en ersättning för den förstörda produktionsapparaten, en stark nybildning av kapital. Detta vore möjligt endast om proletariatet vore benäget att starkt minska sin levnadsstandard och öka sitt arbete. Detta fordra kapitalisterna, till detta rådes det av den gula Internationalens förrådiska ledare: först hjälpa kapitalismen med återuppbyggnadsarbetet och sedan kämpa om förbättrandet av arbetarnas läge. Men Europas proletariat är icke berett till detta offer; det fordrar en förhöjning av sin levnadsstandard, vilket står i den skarpaste motsättning till de objektiva möjligheterna inom kapitalismen. Därav kommer sig de aldrig upphörande strejkerna och resningarna och omöjligheten av återupprättandet av Europas ekonomi. Återställandet av valutan betyder för många europeiska stater (Tyskland, Frankrike, Italien, Österrike, Ungern, Polen, Balkanstaterna) framför allt ett frigörande från odrägliga förpliktelser, d. v. s. en bankruttförklaring, men detta betyder i sin tur ett uppflyttande av en kamp mellan alla klasser om en ny fördelning av nationalinkomsterna. Ett återställande av valutan betyder vidare statsutgifternas inskränkning på massornas bekostnad (avstående från reglerandet av arbetslönerna och priserna på masskonsumtionsvarorna), förhindrande av tillgång av billigare utländska masskonsumtionsartiklar och höjande av utförselsiffrorna genom sänkandet av produktionskostnaderna, d. v. s. i första rummet då genom skärpandet av massornas utplundring. Varje allvarligt försök att återställa den kapitalistiska jämvikten rubbar ännu mera den redan förut störda jämvikten mellan klasserna, är en ny drivfjäder i den revolutionära kampen. Frågan om kapitalismen kan uppstå till nytt liv, blir därför en fråga om de levande krafternas kamp; klasserna och partierna. Om av de båda utslagsgivande klasserna, bourgeoisien och proletariatet, den senare skulle uppgiva kampen, så skulle utan tvivel bourgeoisien till slut genom nya kriser, nya krig, fortsatt utarmning av hela länder, fortsatt utrotande av miljoner arbetande människor, finna en ny kapitalistisk jämvikt.

Men till en sådan prognos ger det internationella proletariatets ställning absolut ingen anledning.

35) *Tröghetens, konservatismens och traditionens element*, vilka tillstukades under det materiella uppbyggandet av samhället, ha mistat en stor del av sitt välde även över de arbetande massornas medvetande. Även om ännu socialdemokratien och fackföreningarna tack vare sin från det förgångna ärvda organisationsapparat ha bevarat sitt inflytande på en betydande del av proletariatet, så är detta dock redan starkt undergrävt. Kriget har icke blott i stämningarna hos proletariatet utan ock i dettas sammansättning framkallat stora förändringar, vilka äro alldeles oförenliga med det makliga organisatoriska framåtskridandet under tiden före kriget.

I spetsen för proletariatet i de flesta länder intages fortfarande en förhärskande ställning av den utomordentligt utökade arbetarbyråkratien, som, starkt sammansvetsad, har utarbetat sina

härskarmetoder och -vanor och genom tusende trådar är förbunden med de kapitalistiska staternas institutioner och organ.

Sedan kommer den i själva produktionen bäst ställda delen av arbetarklassen, vilken intager förvaltningsposter eller tänker erhålla sådana och därför äro det trognaste stödet åt arbetarbyråkratien;

vidare den äldre generationen av socialdemokrater och fackföreningsfolk, huvudsakligen kvalificerade arbetare, vilka varit bundna vid sin organisation under årtiondelång kamp och icke kunna besluta sig för – trots ledarnas förräderi – att bryta med densamma. De kvalificerade arbetarna ha dock i en mängd företag starkt tunnats ut med okvalificerade i hög grad med kvinnor;

de miljoner av arbetare, som direkt genomgått krigets skola, äro vana att hantera vapen och till största delen beredda att bruka vapnen mot sina klassfiender – men efter allvarliga förberedelser och fast ledning såsom ofrånkomliga förutsättningar för lycklig utgång; de miljoner nya arbetare, som under kriget dragits till industrien och särskilt kvinnorna, som ha till proletariatet medfört icke blott borgerliga fördomar utan även sina otåliga anspråk på bättre levnadsförhållanden;

de miljoner unga arbetare och arbeterskor, vilka uppvuxit under krigets och revolutionens dunder och blix, och vilka äro de mottagligaste för kommunismens läror och som brinna av dådlust;

den väldiga arbetslöshetsarmé, som, delvis deklasserad och halvdeklasserad, speglar i sin ebb och flod på det grellaste den kapitalistiska ekonomiens förfall och utgör ett ständigt hot mot den borgerliga ordningen.

Dessa ifråga om härkomst och karaktär så olika skikt av proletariatet blevo och bliva icke samtidigt och på samma sätt indragna i den efter kriget uppståndna rörelsen. Härav följer svagheter, ebb och flod, angrepp och återtåg i den revolutionära kampen. Men i sitt överväldigande flertal skall proletariatet snabbt sammansvetsas genom krossandet av alla gamla illusioner, den fruktansvärda osäkerheten i existensen, det till truster förenade kapitalets allmakt och genom de militariserade staternas blodiga metoder. Dessa många miljoner räknande massor ha en fast klar ledning, ett klart aktionsprogram och skapa därigenom mark för det fast slutna, centraliserade kommunistiska partiets avgörande roll.

36) Arbetarklassens läge har tvivelsutan försämrats under kriget. Blott enstaka arbetargrupper höjde sig. Sådana familjer, där flera medlemmar under kriget hade förtjänstmöjligheter, lyckades hålla sig kvar vid sin förra levnadsstandard, ja, i vissa fall höja den. Men i allmänhet höllo icke arbetslönerna jämna steg med fördyringen.

I Mellaneuropa var proletariatet ända från krigsutbrottet dömt till allt större umbäranden. I ententens kontinentalländer gjorde sig levnadsstandardens sänkning ända till senaste tiden mindre märkbar. I England förde proletariatet under krigets senare del en energisk kamp mot försämrandet av levnadsvillkoren. I Förenta Staterna förbättrade sig läget för några grupper inom arbetarvärlden, andra behöllo sin gamla standard eller fingo sin levnadsstandard försämrade.

Krisen träffade hela världens proletariat med oerhörd styrka. Arbetslösheten sjönk starkare än prisen. Antalet av arbetslösa och av sådana som arbetade förkortad tid nådde en i kapitalismens historia hittills okänd höjd.

Två förändringar i de personliga levnadsförhållandena utöva icke blott ett hämmande inflytande på arbetsproduktiviteten, utan utesluta även möjligheten av klassjämviktens återställande på det viktigaste området, inom produktionen. Levnadsvillkorens obeständighet, som återspeglar den allmänna osäkerheten i de national- och världsekonomiska förhållandena, är nu en av de viktigaste revolutionära utvecklingsfaktorerna.

VII. Perspektiv och uppgifter.

37) Kriget slutade icke med en omedelbar proletär revolution. Detta anser bourgeoisien med en viss rätt såsom en stor seger. Men endast den småborgerliga snusförnuftigheten kan i det förhållandet, att det europeiska proletariatet icke under kriget eller genast efter krigets slut störtade bourgeoisien, se en bankrutt för Kommunistiska Internationalens program. Kommunistiska Internationalens kurs är icke inställd på den proletära revolutionens börjande på ett dogmatiskt förutbestämt almanacksdatum eller på avsikten att under en bestämd period mekaniskt genomföra revolutionen. Revolutionen var och är en de levande krafternas kamp på en historiskt given grundval. Rubbandet av den kapitalistiska jämvikten i hela världen genom kriget skapar gynnsamma kampbetingelser för den sociala revolutionens krafter. Den kommunistiska Internationalens alla ansträngningar vore och äro riktade på ett fullständigt utnyttjande av detta läge.

Motsatsförhållandet mellan Kommunistiska Internationalen och socialdemokraternas båda grupper består icke däri, att vi skulle ha fastställt revolutionen till en någorlunda bestämd tidpunkt, under det att de förkasta utopism och kupp-politik. Motsatsen består däri, att socialdemokraterna motverka revolutionens faktiska utveckling, i det att de såväl i sin medverkan i regeringarna som i sin oppositionsställning med alla krafter främja ett återställande av de kapitalistiska staternas jämvikt, under det att kommunisterna utnyttja ålla vägar, alla metoder, alla möjligheter för att störta kapitalismen och förinta de kapitalistiska staterna genom proletariatets diktatur.

Under loppet av två och ett halvt år efter kriget visade proletariatet i olika länder mera energi, kamplust och självupppoffring än som vore nödvändigt för en segerrik revolution om i spetsen för arbetarskarorna stode ett starkt, centraliserat, aktionsberett internationellt kommunistiskt parti. Men på grund av historiska orsaker stod under kriget och strax efter detta i spetsen för proletariatet den II Internationalens organisation, vilken var och ännu är ett ovärderligt instrument i händerna på borgarklassen.

38) I Tyskland tillhörde i slutet av 1918 och i början av 1919 makten i verkligheten arbetarklassen. Socialdemokraterna, de oavhängiga och fackföreningarna använde hela sin apparat, hela sitt traditionella inflytande till att spela över denna makt i händerna på borgarklassen.

I Italien slog under loppet av ett och ett halvt år den stormiga revolutionsrörelsens böljor allt högre mot stranden, och blott det socialistiska partiets småborgerliga karaktärslöshet den parlamentariska fraktionens förrådiska politik, fackföreningsledarnas fega opportunism, gav borgarklassen tillfälle att återställa sin apparat, mobilisera sina vita garden och övergå till angrepp på proletariatet, vilket tidvis var missmodigt genom sina gamla ledande organs bankrutt.

De väldiga strejkrörelserna i England under det sista året bröts gång på gång mot statens hänsynslöst framkastade militärmakt och mot den därigenom framkallade skräcken hos fackföreningsledarna. Om fackföreningsledarna varit arbetarklassens sak trogna, så hade fackföreningsmaskineriet, trots dess brister, kunnat utnyttjas till revolutionära strider. Trippelalliansens sista kris gav tillfälle till en revolutionär uppgörelse med borgarklassen, vilken dock förhindrades genom fackföreningsledarnas konservatism, feghet och förräderi. Om de engelska fackföreningarnas maskineri då utträtt hälften av det arbete för socialismen, som de utträtt i kapitalismens intresse, så skulle det engelska proletariatet med det minsta antal offer kunna rycka till sig makten och skrida till en planmässig omgestaltning av landets samhällsförhållanden.

Mera eller mindre gäller det här sagda alla kapitalistiska stater.

39) Det kan icke bestridas, att nu proletariatets öppna revolutionära kamp om makten i många länder går mera långsamt framåt. Men det kunde ju heller icke väntas, att den revolutionära offensiven efter kriget, för så vitt den icke genast lett till seger, skulle komma att utveckla sig i en rakt uppstigande linje. Även den politiska rörelsen har i sina perioder, sin ebb och flod. Fienden är icke passiv, han kämpar. När proletariatets angrepp icke slutar med en seger, går bourgeoisien vid första lämpliga tillfälle till motangrepp. Förlusten av flagra lätt erövrade ställningar leder till tillfälliga depressioner inom proletariatets led. Det är emellertid obestridligt, att kurvan i den kapitalistiska utvecklingen nu i allmänhet – efter tillfälliga höjningar – sjunker, men revolutionens kurva stiger trots alla svagheter i höjden.

Då återupprättandet av kapitalismen har till förutsättning utsugningens stegrande, förgörandet av millioner människor, sänkande av andra millioners levnadsstandard till under existensminimum, en ständig osäkerhet i proletariatets existens, så tvingas arbetarna åter och åter till resningar, till ständiga strejker och upprop. Under detta tryck och i dessa strider växer hos massorna viljan till att störta det kapitalistiska samhället.

40) Att leda, vidga, fördjupa, förena följande utvecklingens gång – *stegra till politiskt avgörande strider*, proletariatets nuvarande försvarsstrider, det är och förblir det kommunistiska partiets huvuduppgift i den pågående krisen. Men om utvecklingstempot skulle avtaga i intensitet och om den pågående samhällskrisen i ett större eller mindre antal länder skulle följas av en period av uppsving, så skulle det likväl ej betyda början till en ”organisk” epok. Så länge kapitalismen existerar äro periodiska vacklanden ofrånkomliga. De komma att följa den på ålderdomen liksom de följde den i dess ungdom och i dess mognadstid.

Antag att proletariatet under loppet av den innevarande krisen bleve kastat tillbaka av kapitalismens anstorm, så komme det att vid en bättre konjunkturs inträdande genast övergå till angrepp.

Den ekonomiska anfallsstriden, som i ett sådant fall otvivelaktigt komme att föras under lösen revansch för alla bedrägerier under krigstiden, för alla plundringar och förödmjukelser under kristiden, komme därigenom att visa samma tendens till att förvandla sig till ett öppet borgarkrig som det nuvarande försvarskriget.

41) Vare sig den revolutionära rörelsen under den närmaste perioden kommer att antaga ett snabbare eller långsammare tempo, så måste i båda fallen det Kommunistiska partiet bli ett *aktionsparti*. Det står i spetsen för de kämpande massorna, det ger klart och tydligt kampens

lösen i det att det avslöjar de alltid eftergivna, på kompromisser beräknade socialdemokratiska parollerna. Det är Kommunistiska Partiets strävan att under kampens alla skiftande förhållanden befästa nya organisatoriska stödjepunkter, vänja massorna vid aktiva manövrer, väpna dem med nya metoder, vilka syfta till en öppen sammanstötning med fiendens krafter. I det varje vilopaus användes till att draga nytta av det föregående stridsskedets lärdomar, strävar det kommunistiska partiet till att fördjupa och utbreda klasskonflikterna, att genom enhet i mål och aktion sammanbinda dem nationellt och internationellt och på detta sätt i spetsen för proletariatet bryta ned allt motstånd på vägen till dess diktatur och till den sociala revolutionen.

Teser över taktiken.

Antagna på III världskongressens 24:de sammanträde den 12 juli 1921.

I. Frågornas omgränsning.

”Det nya internationella arbetarförbundet har skapats för att organisera *gemensamma aktioner* av proletärerna i de olika länderna, vilka sträva efter *ett* enda mål: kapitalismens störtande, införandet av proletär diktatur och grundandet av en internationell sovjetrepublik för klassernas fullständiga avskaffande och socialismens förverkligande, så som det första stadiet av det kommunistiska samhället.”

Dessa i den Kommunistiska Internationalens statuter fastställda bestämmelser för dess mål ange klart gränserna för alla de taktikfrågor, som måste lösas. Det finns taktiska frågor för vår kamp om den proletära diktaturen. De gälla medlen för erövrande av arbetarklassens flertal för kommunismens grundsatser och medlen för organiserandet av socialt utslagsgivande delar av proletariatet för kampen om deras förverkligande, de gälla vidare förhållandet till de proletariserade, småborgerliga samhällsskikten, medlen och vägarne för att snabbast uppläsa den borgerliga maktens organ, deras störtande och den slutliga internationella kampen om diktaturen. Frågan om diktaturen själv som den enda vägen till seger, står utanför diskussionen. Världsrevolutionens utveckling har tydligt visat att det endast finnes två alternativ i den föreliggande historiska situationen: kapitalistisk eller proletärisk diktatur. Kommunistiska Internationalens III kongress påbörjar de förnyade prövningarna av de taktiska frågorna i en situation då i en del länder det objektiva läget blivit revolutionärt tillspetsat och då det bildats en del kommunistiska masspartier, vilka emellertid ännu icke inneha den faktiska ledningen av arbetarnas huvudmassa i den verkliga revolutionära kampen.

II Inför nya strider.

Världsrevolutionen, d. v. s. kapitalismens sönderfallande, och simlandet av proletariatets revolutionära energi, dess organiserande till en angripande och segerrik makt, kommer att taga en *längre period* av revolutionära strider i anspråk. Olikheterna i motsättningarnas styrka i de skilda länderna, olikheten i deras sociala struktur och de hinder som skola övervinnas, allt detta tillika med bourgeoisins utmärkta organisation i Västeuropas och Amerikas kapitalistiskt utvecklade länder gjorde, att världskriget ej utmynnade i en omedelbar seger för världsrevolutionen. Kommunisterna hade alltså rätt, då de ännu medan kriget varade förklarade, att *imperialismens period* skulle komma att utmynna i *den sociala revolutionens tidsålder*, d. v. s. i en lång rad av borgarkrig inom skilda kapitalistiska stater samt i krig mellan de kapitalistiska staterna å ena sidan och å andra sidan de proletäriska staterna och kolonifolken, som äro föremål för utsugning. Världsrevolutionen är ingen rätlinjigt fortskridande process, utan perioderna av kapitalismens kroniska förfall och det dagliga revolutionära undermineringsarbetet tillspetsa sig emellanåt och sammanfatta sig till akuta kriser. Världsrevolutionens gång

har blivit ännu långsammare tack vare det faktum, att starka arbetareorganisationer och arbetarepartier, nämligen de *socialdemokratiska partierna och fackföreningarna*, vilka bildats av proletariatet för att leda dess kamp mot bourgeoisien, men sam under kriget hava förvandlat sig till organ för kontrarevolutionärt inflytande på och bindande av proletariatet, även efter krigets slut fortsatte att spela denna roll. Detta gjorde det lätt för världsbourgeoisien att övervinna *demobilisationstidens* kris, det tillät den att under den skenbara blomstringstiden 1919-20 inom arbetarklassen väcka förhoppningar på förbättring av dess läge inom ramen av kapitalismen, vilket åter var orsaken till nederlagen för 1919 års resningar och det långsamma tempot i 1919-20 års revolutionära rörelser.

Världshushållningskrisen, som började år 1920 och numera sträcker sig över hela världen, överallt ökande *arbetslösheten*, bevisar för det internationella proletariatet, att bourgeoisien ej är i stånd att på nytt uppbygga världen. Skärpningen av alla *världspolitiska motsättningar*, Frankrikes rövarfälttåg mot Tyskland, de engelsk-amerikanska och amerikansk-japanska motsättningarna med kapprustandet som följd, visar att den döende kapitalistiska världen på nytt driver mot ett *världskrig*. Nationernas förbund är till och med, såsom varande segerstaternas internationella trust i och för utsugandet av de besegrade konkurrenterna och kolonifolken, genom den engelsk-amerikanska konkurrensen tillsvidare sprängt. Den illusion, med vilken den internationella socialdemokratien och fackföreningsbyråkratien höll arbetaremassorna tillbaka från kampen, illusionen, att de kunde till priset av att avstå från erövrandet av den politiska makten i revolutionär kamp, i stället fredligt steg för steg nå ekonomisk makt och självförvaltning, ligger i dödsryckningarna.

Socialiseringskomedien i *Tyskland*, med vars hjälp regeringen Scheidemann—Noske i mars månad 1919 försökte tillbakahålla arbetarmassorna från angrepp, är nu slut. Socialiseringsfraserna ha fått lämna plats för den faktiska "Stinnes-seringen" d. v. s. den tyska industriens underkastelse under en kapitalistisk diktator och de med honom förbundna klickarna. Preussiska regeringens angrepp under ledning av socialdemokraten Severing mot de mellantyska gruvarbetarna utgör inledningen till en allmän angreppsaktion från den tyska bourgeoisins sida i och för nedpressandet av de tyska arbetarnas löner. I *England* hava alla nationaliseringsplaner fallit i vattnet. I stället för att realisera Sankeykommissionens nationaliseringsplan understödjer regeringen genom uppbåd av militär lockouten av de engelska gruvarbetarna. Den *franska* regeringen kan endast med hjälp av ett rövartåg mot Tyskland uppskjuta sin ekonomiska bankrutt. På ett planmässigt ekonomiskt återuppbyggande tänker den icke, ja, t. o. m. återuppbyggandet av det förstörda Nordfrankrike, så långt det samma blir påbörjat, kommer endast att tjäna till att privatkapitalismen blir än rikare. I *Italien* går bourgeoisin med tillhjälp av de vita fascistbanden till angrepp mot arbetarklassen. Överallt har den borgerliga demokratien måst demaskera sig, såväl i de gamla borgerligt demokratiska staterna som i de nya vilka framkommit ur det imperialistiska sammanbrottet: I England vita garden och diktatorisk fullmakt åt regeringen mot gruvarbetarestrejken, i Italien fascister och Guardia Regia, i Förenta staterna Pinkertons, utstötande av socialistiska deputerade ur parlamenten och lynchjustis, i Jugoslavien och Rumänien vit terror, i Finland, Ungern och Balkanstaterna den vita terrorns legaliserande, i Schweiz kommunistlagar o. s. v. Överallt söker bourgeoisien att påbörda arbetarklassen följderna av den stegrade ekonomiska anarkien: förlängd arbetstid, nedpressade löner. Överallt hjälpa socialdemokratiens och den fackliga Amsterdam-Internationalens ledare borgarklassen. Emellertid kunna de endast fördröja, men ej omöjliggöra arbetarmassornas uppvaknande till ny kamp och närmandet av nya revolutionära vågor. Vi se redan huru *det tyska proletariatet förbereder sig till motangrepp*, huru de *engelska gruvarbetarna* trots förräderiet från fackföreningsledares sida kämpa en veckolång hjältemodig kamp mot gruvkapitalet. Vi se hur i det *italienska* proletariatets

främsta led efter de erfarenheter av Serratigruppens tveksamhetspolitik som det gjort, växer en kampvilja som tagit sig uttryck i bildandet av Italiens kommunistiska parti. Vi se, hur i *Frankrike* efter splittringen, efter det att socialpatrioter och centrister avskiljts, det socialistiska partiet börjar gå från kommunistisk agitation och propaganda till *massdemonstrationer* mot den imperialistiska, utsugningen. Vi uppleva i *Tjeckoslovakiet* den *politiska decemberstrejken*, i vilken, trots en fullständig brist på enhetlig ledning, en miljon arbetare deltog, och det därpå följande bildandet av tjeckiska kommunistiska partiet som ett massparti. I *Polen* hade vi i februari under ledning av det kommunistiska partiet järnvägsstrejken och den därtill anknyttande generalstrejken och vi se den fortlöpande processen av det socialpatriotiska socialistiska partiets sönderfallande.

Världsrevolutionen avmattas icke, dess böljeslag avtaga ej, utan tvärtom: sannolikast är under de förhandenvarande förhållandena en omedelbar skärpning av de sociala motsättningarna och den sociala kampen.

III. Nutidens viktigaste uppgift

Erövrandet av ett avgörande inflytande på arbetarklassens stora massa, förandet av dess bestämmande delar in i kamp, är Kommunistiska Internationalens viktigaste uppgift. Ty trots den objektivt revolutionära ekonomiska och politiska situationen, under vilken den revolutionära krisens skärpa helt plötsligt kan uppstå (exempelvis vid en stor strejk, ett nytt krig, ett kolonialuppror eller t. o. m. vid en stor parlamentarisk kris s. v.) står arbetarklassens majoritet ännu ej under kommunismens inflytande, särskilt ej i sådana länder där på grund av finanskapitalets starka makt det finns stora grupper arbetare, som äro korrumperade av imperialismen, (t. ex. i England och Amerika) och där den verkliga revolutionära masspropagandan först nu börjat. Den Kommunistiska Internationalen har från sin första dag klart och tydligt satt som sitt mål icke bildandet av små politiska sekter, som blott genom propaganda och agitation söker vinna inflytande hos arbetarmassorna, utan *deltagande i arbetarmassornas kamp, dennas ledande i kommunistisk anda och bildandet av i kampen prövade stora revolutionära, kommunistiska masspartier.*

Den Kommunistiska Internationalen avböjde redan under sitt första år de sekteristiska tendenserna, i det den uppfordrade de till densamma anslutna partierna – vore de också än så små – att delta i fackföreningarna för att övervinna dessas reaktionära byråkrati inifrån och göra fackföreningarna till proletarietets massorganisationer och kamporgan. Redan under sitt första verksamhetsår uppfordrade den Kommunistiska Internationalen de kommunistiska partierna, att icke inkapsla sig till propagandacirklar utan utnyttja alla de möjligheter till agitation bland och organisation ax proletariet som den borgerliga statsordningen varit tvungen lämna öppna: tryckfrihet, föreningsrätten och de borgerliga, parlamentariska institutionerna – må de vara än så förkrympta – och göra dem till kommunismens vapen, tribuner och samlingsplatser. På sin 2:a kongress har den Kommunistiska Internationalen i sina resolutioner över fackföreningsfrågan och parlamentarismens utnyttjande, öppet avböjt de sekteriska tendenserna. *Erfarenheterna av de kommunistiska partiernas 2-åriga kamp, hava fullständigt bekräftat riktigheten av den Kommunistiska internationalens ståndpunkt.* Den Kommunistiska Internationalen har genom sin politik i en hel del länder *genomfört de revolutionära arbetarnes skiljande icke blott från de rena reformisterna, utan även från centristerna.* Därigenom att centrister bildat en 2 1/2 *International*, vilken öppet förenar sig med Scheidemännen, med Jouhau & Henderson på Amsterdaminternationalens grundval, blev kampterrängen mycket mer överskådlig för de proletära massorna, vilket endast kommer att underlätta de kommande striderna. Den *tyska* kommunismen växte tack vare den Kommunistiska Internationalens taktik (revolutionärt arbete inom fackföreningarne, öppna

brev o. s. v.) från en politisk riktning, som den var under januari- och marsstriderna 1919, till ett stort revolutionärt massparti. Den har inom fackföreningarna erövrat ett inflytande som föranlett fackföreningsbyråkratien av fruktan för det kommunistiska fackföreningsarbetet att ur fackföreningarna utesluta många kommunister och därigenom tvingat fackföreningsbyråkratien att taga på sig ansvaret för fackföreningarnas splittring.

I *Tjeckoslovakiet* bar det lyckats kommunisterna att få flertalet av de politiskt organiserade arbetarna på sin sida. I *Polen* har det kommunistiska partiet i första hand förstått, tack vare sitt mineringsarbete inom fackföreningarna, att, trots de oerhörda förföljelserna, som tvingar deras partiorganisation till fullkomlig illegalitet, icke endast upprätthålla kontakten med massorna utan att uppträda som dessas ledare i massrörelserna. I *Frankrike* hava kommunisterna erövrat majoriteten i det socialistiska partiet. I *England* fullbordas de kommunistiska gruppernas konsolideringsprocess på basis av den Kommunistiska Internationalens taktiska riktlinjer, och kommunisternas växande inflytande nödgar socialförrädarna att försöka att omöjliggöra kommunisternas inträde i Labour Party. *De sekteriska kommunistiska grupperna* (såsom K. A. P. D.) *ha däremot ej kunnat uppnå den ringaste framgång på sin väg.* Teorien om kommunismens stärkande genom den rena propagandan och agitationen, genom grundandet av särskilda kommunistiska fackföreningar, har lidit fullkomligt skeppsbrott. Ingenstädes kunde på detta sätt något som helst inflytelserikt kommunistiskt parti bildas.

IV. Läget inom den Kommunistiska Internationalen.

På denna väg till bildande av kommunistiska masspartier har den Kommunistiska Internationalen ej överallt hunnit tillräckligt långt. Ja, till och med i två av den segerrika kapitalismens viktigaste länder återstår den på detta område ännu allt arbete.

I *Nordamerikas Förenade stater*, i vilka, redan före kriget av historiska orsaker all bredare revolutionär rörelse saknades, stå kommunisterna ännu inför de allra första, enklaste uppgifterna för bildandet av en kommunistisk kärna och dennas förbindelse med arbetarmassorna. För detta arbete bereder numera den ekonomiska kris, som gjort 5 miljoner arbetare arbetslösa, en särdeles fördelaktig jordmån. Medvetet om den hotande faran av arbetarrörelsens radikalisering och dess påverkan av kommunisterna, försöker det amerikanska kapitalet att genom barbariska förföljelser krossa den unga kommunistiska rörelsen och tvinga den till illegalitet, varigenom den enligt kapitalets beräkningar utan någon som helst förbindelse med arbetarmassorna skall urarta till en propagandasekt och förtorka. Den Kommunistiska Internationalen fäster Amerikas Förenade Kommunistiska Partis uppmärksamhet på, att den illegala organisationen endast skall bilda grunden för samling och skolning av de aktivaste kommunistiska krafterna, men att det är förpliktigt att försöka alla medel och vägar för att komma ut ur de illegala organisationerna in i de breda, jäsande massorna av arbetarklassen, och att det är förpliktigt att finna vägar och formerna, för att politiskt, i offentliga livet samla dessa massor till kamp mot det amerikanska kapitalet.

Ej heller för den *engelska* kommunistiska rörelsen har det ännu lyckats, trots koncentrationen av dess krafter i ett enhetligt kommunistiskt parti, att bliva ett massparti. Den pågående desorganisationen av den engelska kapitalismen, strejkrörelsernas oerhörda tillspetsning, det växande missnöjet inom folkets bredaste massor med Lloyd Georges regim, möjligheten av en arbetarpartiets och det liberala partiets seger vid nästkommande parlamentsval, – allt detta öppnar i Englands utveckling nya revolutionära perspektiv och ställer de engelska kommunisterna inför frågor av den allra största betydelse.

Den första stora uppgiften för Englands kommunistiska parti är, att det blir ett massornas parti. De engelska kommunisterna måste ställa fastare på den faktiskt existerande och sig utvecklande massrörelsens grund, intränga i alla dess konkreta egenheter och göra arbetarnas aktuella krav till utgångspunkt för sin egen outtröttliga och energiska agitation och propaganda.

Den mäktiga strejkrörelsen underkastar i hundratusentals och miljontals arbetares ögon fackföreningsapparaten och ledarnas duglighet, tillförlitlighet, motståndskraft och samvetsgrannhet en prövning. Under dessa förhållanden får kommunisternas arbete inom fackföreningarna en avgörande betydelse. Ingen utifrån kommande partikritik kan på långt när utöva ett sådant inflytande på massorna, som den vilken kan utövas genom de kommunistiska fackförenings-cellernas dagliga, ihärdiga arbete, detta arbete, som är inriktat på att avslöja och diskreditera förrädarna och spetsborgarna inom fackföreningsrörelsen, vilka i England mer än i något annat land äro kapitalets politiska verktyg.

När i andra länder de till masspartier vordna, kommunistiska partiernas uppgift består däri, att i betydande utsträckning gripa initiativen till massaktioner, så består i England det kommunistiska partiets uppgift framför allt däri, att det på basis av de sig faktiskt utvecklande massaktionerna med deras egen erfarenhet visar och bevisar för massan, att kommunisterna kunna riktigt och modigt bringa till uttryck dessa massors intressen, behov och känslor.

Mellan- och Västeuropas kommunistiska masspartier hålla på att utforma ändamålsenliga metoder för den revolutionära agitationen och propagandan och utforma organisationsmetoder, som skola motsvara deras kampkaraktär, och de stå i en övergångsprocess från den kommunistiska propagandan och agitationen till aktion. Denna process hindras genom det faktum, att i en hel del länder arbetares revolutionerande i och för övergång till kommunisternas läger ägt rum under ledning av personer, som ej övervunnit de centriska tendenserna och icke äro i stånd att föra en verkligt kommunistisk massagitation och propaganda eller direkt frukta en sådan, emedan de veta, att denna propaganda och agitation leder partierna till revolutionära strider.

Dessa centriska tendenser hava i *Italien* fört till partiets klyvning. De parti- och fackföreningsledare, som grupperade sig omkring Serrati hava i stället för att utveckla arbetareklassens spontana rörelser till en medveten kamp om makten, för vilket i *Italien* förutsättningarna funnos, låtit dessa rörelser flyta ut i sanden. Kommunismen var för dem intet medel till att väcka och samla arbetaremassorna till kamp. Och emedan de fruktade striden, måste de späda ut den kommunistiska agitationen och propagandan och leda in dem i centriska farvatten. De stärkte på detta sätt centriska tendensernas inflytande, såsom Turatis och Treves' i partiet och D'Aragnas i fackföreningarna. Emedan de varken i ord eller handling skiljde sig från centriska tendenserna, ville de ej heller separera sig från desamma. De föredrogo att i stället skilja sig från kommunisterna. Serratiriktningens politik, som å ena sidan stärkte reformisternas inflytande, skapade å andra sidan faran av ett inflytande av anarkister och syndikalister och uppväxandet av antiparlamentariska fraseradikala tendenser inom partiet självt. Klyvningen i Livorno, bildandet av det kommunistiska partiet i *Italien*, samlandet av alla verkligt kommunistiska element på basis av den Kommunistiska Internationalens beslut vid den II:a kongressen till ett kommunistiskt parti, kommer att göra kommunismen till en masskraft i *Italien*, om *Italiens* kommunistiska parti oavbrutet, oböjligt kämpar mot Serratis opportunistiska politik och samtidigt är i stånd att få kontakten med proletariets massor i fackföreningarna, i strejkerna, i striderna mot fascisternas kontrarevolutionära organisation, samla massrörelserna och förvandla de spontana aktionerna till noggrant förberedda strider.

I Frankrike, där det ”nationella försvarets” chauvinistiska gift och därefter segerruset var starkare än i något annat land, utvecklade sig reaktionen mot kriget långsammare, än i de övriga länderna. Tack vare den ryska revolutionens moraliska inflytande, de revolutionära striderna i de kapitalistiska länderna och tack vare erfarenheterna från det av sina ledare förrådade franska proletariats första strider, utvecklade sig franska socialistiska partiets majoritet i riktning mot kommunismen, ännu innan det genom händelsernas utveckling ställdes inför den revolutionära aktionens avgörande problem. Detta läge kan det franska kommunistiska partiet utnyttja så mycket bättre och i så mycket större utsträckning ju mer avgörande det i sin egen mitt – särskilt i de ledande kretsarna – gör slut på de ännu alltför starka resterna av den national-pacifistiska, parlamentarisk-reformistiska ideologien. Partiet måste i betydligt större utsträckning, icke endast i jämförelse med det förflutna utan även med nutiden, närma sig massorna och dessas mest undertryckta lager i stad och på land och bringa till fullt och obevekligt uttryck dessa massors lidanden och behov. I sin parlamentariska kamp måste partiet på ett avgörande sätt bryta med det franska parlamentets avskryvda formaliteter och med dess lögnaktiga hövlighetsformer, vilka medvetet understödjas av bourgeoisien, för att hålla arbetarklassens representanter i schack och skräck och hypnotisera dem. Representanterna för det kommunistiska partiet i parlamentet måste sträva efter att i sitt strängt kontrollerade uppträdande riva bort masken från den nationella demokratiens och den traditionella revolutionarismens ansikten och göra varje fråga till vad den är: en fråga om klassintressen och förbittrad klasskamp.

Den dagliga agitationen måste bli betydligt mer koncentrerad och kraftig. Den får ej stanna vid de föränderliga och växlande politiska situationerna och kombinationerna för dagen. Ur alla händelser, stora som små, måste den dra de revolutionära slutsatserna och göra även de mest efterblivna arbetarmassorna förtrogna med dessa. Endast genom en sådan verkligt revolutionär hållning kommer det kommunistiska partiet att undgå att framstå som blott vänstra flygeln av det radikala, longuetistiska block som med växande energi och allt större framgång erbjuder den borgerliga staten sina tjänster för att skydda den från dessa skakningar, som i Frankrike närma sig med oavvislig konsekvens. Oberoende därav, om dessa avgörande revolutionära händelser komma att inträda förr eller senare, kommer ett andligen genomsyrat, av revolutionär vilja helt uppfyllt kommunistiskt parti att även nu i förberedelsernas epok finna en möjlighet att mobilisera arbetaremassorna på ekonomisk och politisk grundval, och att ge deras kamp en vidare och klarare karaktär.

De försök, som gjorts av revolutionära, otåliga och politiskt oerfarna element, söm vid detaljfrågor och smärre uppgifter (förslaget att uppfordra 1919 års årgång att motsätta sig - mobiliseringen, att med våld förhindra Luxemburgs ockupation o. s. v.), vilja använda de mest kraftiga medel, vilka till hela sitt väsen äro medel för proletariats avgörande revolutionära uppror, kunna, om de leda till resultat, för lång tid framåt äventyra proletariats verkligt revolutionära förberedelser för erövrande av makten.

Frankrikes kommunistiska parti, liksom alla andra länders, måste förkasta dessa ytterst farliga metoder. Denna plikt får naturligtvis ej förleda partiet till inaktivitet – tvärtom.

Förstärkandet av partiets förbindelse med massan betyder framför allt en intimare förbindelse med fackföreningarna. Partiets uppgift består icke däri, att fackföreningarna mekaniskt och ytligt underordnas partiet och avstå från den på grund av deras arbetes karaktär nödvändiga självständigheten, utan däri, att de verkligt revolutionära, av det kommunistiska partiet förenade och ledda elementen själva inom ramen av fackföreningarna ge dessas arbete en

riktning, som motsvarar det om erövrandet av makten kämpande proletariatets allmänna intressen. Med hänsyn härtill är Frankrikes kommunistiska parti förpliktigt att framträda med kritik i vänskaplig men bestämd och klar form gentemot de anarko-syndikalistiska tendenser, som förkasta proletariatets diktatur, och som förneka nödvändigheten av att proletariatets förtrupper samlas i en centraliserad, ledande organisation: det kommunistiska partiet. Och även de syndikalistiska övergångstendenser, som skyla sig bakom besluten i Amiens, vilka utarbetades åtta år före kriget, och nu ej vilja giva något öppet och klart svar på de för den nya, efter kriget följande epoken grundläggande frågorna, måste partiet på samma sätt kritisera.

Det hat mot politikerväldet som finnes hos den franska syndikalismen är närmast det rättfärdiga hatet mot de traditionella "socialistiska" parlamentarikerna. Det kommunistiska partiets rent revolutionära karaktär ger möjlighet att bevisa för alla revolutionära element nödvändigheten av politiska grupperingar för erövrandet av makten genom arbetarklassen. Sammansmältandets av de revolutionär-syndikalistiska med de kommunistiska organisationerna till ett helt är ett oundgängligen nödvändigt villkor för varje allvarlig kamp från det franska proletariatets sida.

Att övervinna och skjuta åt sidan tendenserna till för tidig aktion liksom även betvingandet av den principiella formlösheten och den organisatoriska separatismen från de revolutionära syndikalisternas sida kan endast ske i full utsträckning, om partiet självt – som ovan sagts – genom verkligt revolutionär behandling av varje fråga rörande det allmogets liv och kampen, förvandlar sig till ett centrum, utövande en mäktig dragningskraft på Frankrikes arbetaremassor.

I Tjeckoslovakiet hava de arbetande massorna under två och ett halvt år till stor del befriat sig från de reformistiska och nationalistiska illusionerna. I september förra året skiljde sig flertalet av de socialdemokratiska arbetarna från sina reformistiska ledare. Redan i december stod c:a 1 miljon av 3 1/2 miljon industriarbetare mitt i en revolutionär massaktion mot den tjeckoslovakiska kapitalistiska regeringen. 1 maj d. å. bildades det tjeckoslovakiska kommunistiska partiet med 350,000 medl. bredvid det redan tidigare bildade tyskbohemska kommunistiska partiet som räknar 60,000 medlemmar. Kommunisterna bilda därmed icke endast en stor del av det tjeckoslovakiska proletariatet, utan även en stor del av hela befolkningen. Det tjeckoslovakiska partiet står nu inför uppgiften att genom en verklig kommunistisk agitation draga till sig ännu större arbetaremassor, skola de gamla och de nyvunna medlemmarna genom en klar och hänsynslös kommunistisk propaganda och genom ett förenande av arbetarna av olika nationaliteter inom Tjeckoslovakiet, bilda en sluten front av proletärer mot nationalismen, detta den tjeckoslovakiska bourgeoisie's huvudverktyg. Den därmed skapade styrkan hos proletariatet, som måste vidgas än mer till en oövervinnelig makt, skall användas i alla förestående strider mot de kapitalistiska nedtryckande tendenserna och mot regeringen. Det kommunistiska partiet i Tjeckoslovakiet kommer fortare att bli herre över dessa uppgifter, om det klart och beslutsamt övervinner alla centristiska traditioner och betänkligheter, och om det driver en politik, vilken revolutionärt upplyser de bredaste massorna av proletariatet, enhetligt, sammansluter dem och på så sätt bliver i stånd att förbereda och segerrikt genomföra sina aktioner. Kongressen beslutar att de tjeckoslovakiska och tyskbohemska partierna inom en tidpunkt, som exekutiven bestämmer, måste sammanslå sina organisationer till ett enhetligt parti.

Tysklands förenade kommunistiska parti, som uppstod ur föreningen mellan Spartacusförbundet och de vänsteroavhängiga arbetaremassorna, står, ehuru redan massparti, inför den

stora uppgiften att höja och stärka sitt inflytande över de breda massorna, att erövra de proletäriska massorganisationerna, fackföreningarna, och att bryta den socialdemokratiska parti- och fackföreningsbyråkratiens inflytande. Denna dess huvuduppgift erfordrar inriktandet av hela agitations- och organisationsarbetet på erövrandet av arbetarmajoritetens sympatier, utan vilken ingen seger för kommunismen i Tyskland är möjlig mot landets starka kapitalmakt. Denna sin uppgift har partiet ännu ej kommit på det klara med, varken beträffande agitationens bredd eller dess innehåll. Det har ej heller förstått att konsekvent bearbeta den väg, som det genom det "öppna brevet" beträdde, nämligen att ställa proletariatets praktiska intressen emot de socialdemokratiska partiernas och fackföreningsbyråkratiens förrådiska politik. Dess press och organisation bär ännu alltför mycket prägeln av förenings- och ej av kamp- och organisationsorgan. De ej fullt övervunna centriska tendenser, som däri kommit till uttryck, förde å ena sidan till att partiet, ställt inför kampens nödvändighet, övergick till densamma häftigt, utan tillräckliga förberedelser, och att det ej tydligt hade klart för sig nödvändigheten av att stå i andlig förbindelse med den icke kommunistiska massan. De aktionsuppgifter, som V. K. P. D. snart kommer att stå inför på grund av det tyska samhällets ekonomiska upplösningssprocess och genom kapitalets offensiv emot arbetaremassornas levnadsstandard, kunna endast lösas, om partiet ej ställer agitations- och organisationsuppgifterna emot aktionsuppgifterna, utan alltid håller kampberedskapens anda levande i organisationerna och gör sin agitation till en verkligt folklig makt, och bygger sin organisation på så sätt, att den genom sin förbindelse med massorna utvecklar en förmåga att på det sorgfälligaste avväga kampsituationerna och noggrant förbereda striderna.

Den Kommunistiska Internationalens partier bliva revolutionära masspartier, när de övervinna opportunisten, dess rester och traditioner i sina egna led genom att söka intim kontakt med de kämpande arbetaremassorna, genom att skapa sina uppgifter ur proletariatets praktiska strider och i dessa strider förkasta såväl den opportunistiska politik, som går ut på att släta över och dölja de oöverstigligena motsatserna som ock de revolutionära fraser, vilka blunda för de verkliga styrkeförhållandena och förgäta kampens svårigheter. De kommunistiska partierna hava uppstått genom klyvning av de gamla, socialdemokratiska partierna. Denna klyvning var resultatet av det faktum, att dessa partier under kriget förrådde proletariatets intressen och att de efter kriget genom förbund med bourgeoisien eller genom en tvekan och varje kamp undvikande politik ytterligare förrådde dem. De kommunistiska partiernas principer och paroller utgöra den enda grund, på vilken arbetaremassorna kunna återförening sig, ty de ge uttryck för nödvändigheten av den proletära kampen. Följaktligen är förhållandet nu så, att de socialdemokratiska partierna och riktningarna förorsaka proletariatets splittring och delning, under det att de kommunistiska partierna äro dess samlande element.

I Tyskland var det centristerna, som skiljde sig från partiets majoritet, när denna bekände sig till kommunismen. Av rädsla för kommunismens enande inflytande avböjde socialdemokraterna i Tyskland såväl som de oavhängiga och den socialdemokratiska fackföreningsbyråkratin att förena sig med kommunisterna i gemensamma aktioner i och för försvar av proletariatet enklaste intressen. I Tjeckoslovakiet var det socialdemokraterna, som sprängde det gamla partiet, när de sågo kommunismens seger närma sig. I Frankrike skiljde sig longuetisterna från majoriteten av de franska socialistiska arbetarna, under det att det kommunistiska partiet arbetar på förenandet av de syndikalistiska och socialistiska arbetarna. I England är det reformisterna och centristerna, som av rädsla för deras inflytande uttränga kommunisterna ur Labour Party och som fortfarande sabotera arbetarnas sammanslutning i deras kamp mot kapitalisterna. De kommunistiska partierna äro bärarna av proletariatets samlingssträvanden på grundval av kamp för deras intressen och medvetandet om denna partiernas betydelse skall ge dem ökad kraft.

V. Delstrider och delfordringar.

De kommunistiska partierna kunna endast utveckla sig genom kamp. Till och med de minsta kommunistiska partier få ej inskränka sig till uteslutande propaganda och agitation. De måste i alla proletariats massorganisationer bilda förtrupperna, visa de efterblivna, tvekande massorna genom formulering av praktiska kampförslag, genom påtryckning till kamp om alla proletariats livsnödvändigheter, hur man skall strida och på så sätt för massorna avslöja alla icke kommunistiska partiers förrädiska karaktär. Endast genom att kommunisterna förstå att ställa sig i spetsen för proletariats praktiska kamp, endast därigenom att de befördra denna kamp, kunna de i verkligheten vinna stora massor av proletariatet för kampen om diktaturen.

De kommunistiska partiernas hela agitation och propaganda, allt deras arbete måste vara uppfyllt av medvetandet om, att på kapitalismens grundval är en varaktig förbättring av proletariats stora massas läge icke möjlig, att endast nedslåendet av bourgeoisien och förstörandet av den kapitalistiska staten giver en möjlighet till skridande mot en förbättring av arbetarklassens läge och till återuppbyggande av den av kapitalismen sönderslagna folkushållningen. Men detta medvetande får ej ta sig uttryck i avstående från kampen om proletariats aktuella, ouppskjutbara livsnödvändigheter tills det blir i stånd att genom sin diktatur förfäkta dem. Socialdemokratien, som nu, under kapitalismens sammanstörtande- och förfallperiod och i en tid då kapitalismen ej är i stånd att ens säkra arbetarna den mätte slavens existens, uppställer det gamla socialdemokratiska programmet *fredliga reformer*, som skola genomföras med fredliga medel inom ramen av det bankrutta kapitalistiska samhället och på dess grundval, bedrager medvetet den arbetande massan. Kapitalismen är under förfallsperioden icke endast oförmögen att säkra arbetaren några som helst mänskliga levnadsvillkor, utan socialdemokraterna, reformisterna i alla länder bevisa dagligen att de ej äro villiga att föra någon som helst kamp; icke ens om de obetydligaste av de fordringar, som de uppställt i sina program.

Ett likadant bedrägeri mot folkmassorna är kravet på socialisering eller nationalisering av de viktigaste industrigrenarne, vilka fordringar framställas av centerpartierna. Centristerna icke allenast vilseföra massorna genom att de söka intala dem att man kan framtaga kapitalet de viktigaste industrigrenarna utan att bourgeoisien blir besegrad, utan de söka även avleda arbetarne från den verkliga levande kampen om deras närmaste behov genom att giva dem hopp om allmän äganderätt till den ena industrigrenen efter den andra, varefter först det ”planmässiga” samhällsuppbyggandet kan begynna. De komma på så sätt tillbaka till det socialdemokratiska minimiprogrammet för kapitalismens reformerande, som nu förvandlats till ett öppet kontrarevolutionärt bedrägeri. I den mån som vid uppställandet av nationaliseringsprogrammet, t. ex. för kolindustrin, hos en del centrister den gamla Lassalleidéen om att rikta all proletariats energi på en enda fordran för att göra den till hävstång för en revolutionär aktion, som i sin vidare utveckling skulle föra till kamp om makten, spelar någon vidare roll ha vi här att göra med ett sterilt fantasteri. Arbetareklassen lider numera i alla kapitalistiska länder under så många och så förfärliga gissel, att det är den omöjligt att koncentrera kampen mot alla dessa tryckande bördor och hemska slag kring ett visst doktrinärt ämne. Å andra sidan gäller det att taga *varje* massans behov till utgångspunkt för de revolutionära striderna, som först förenade utgöra den sociala revolutionens mäktiga ström. De kommunistiska partierna uppställa för dessa strider intet minimiprogram, som på kapitalismens grund skall stärka och förbättra dess vacklande byggnad. I stället förblir förstörandet av denna byggnad deras ledande mål – blir deras aktuella uppgift. För att emellertid kunna fylla denna uppgift måste de kommunistiska partierna uppställa fordringar, vilkas uppfyllande utgör ett omedelbart, ouppskjutbart behov för arbetarklassen, och de måste

kämpa i massornas strider för dessa fordringar, oberoende av, om de äro förenliga med kapitalistklassens profithushållning eller ej.

icke den kapitalistiska industriens existens- och konkurrensförmåga, icke heller den kapitalistiska finanshushållningens bärkraftighet skola de kommunistiska partierna beakta utan den gränslösa nöd, som proletariatet ej kan och ej får uthärda. När dessa fordringar motsvara breda proletärmassors livligaste behov, när dessa massor äro uppfyllda av känslan av, att de utan dessa fordringars förverkligande ej kunna existera, då bli även striderna för dessa fordringar utgångspunkten för striden om makten. I stället för reformisternas och centristerernas minimiprogram uppsätter den Kommunistiska Internationalen kampen om proletariatets konkreta behov, om ett system av fordringar, som i sin helhet söndermala bourgeoisiens makt, organisera proletariatet, bilda etapper i kampen för den proletära diktaturen, ett system där varje krav ger uttryck för massornas djupaste behov, även om dessa massor ännu icke medvetet står på den proletära diktaturens grund.

Allt efter som kampen om dessa fordringar omfattar och uppmobiliserar allt större massor, allt efter som denna kamp om massornas livsnödvändigheter ställes emot den kapitalistiska statens livsnödvändigheter blir arbetarklassen medveten om att, om den vill leva, kapitalismen måste dö; detta medvetande är viljan till kampen om diktaturen. Det är de kommunistiska partiernas uppgift att stegra denna sig under konkreta fordringars lösen utvecklande kamp, att fördjupa och samla den. Varje delaktion, som företages av de arbetande massorna för att uppnå någon delfordran, liksom varje allvarlig strejk mobiliserar samtidigt hela bourgeoisien, vilken såsom klass sluter upp vid de hotade arbetsköparnas sida, för att omöjliggöra varje, även blott en delvis seger för proletariatet (teknisk nödhjälp, borgerliga strejkbrytare i engelska järnvägsstrejken, fascister). Bourgeoisin mobiliserar även hela sin statsapparat till kamp mot arbetarna (inkallandet till militärtjänst av arbetarna i Frankrike och Polen, undantagstillståndet under gruvarbetarstrejken i England). Arbetarna som kämpa för delfordringar, tvingas automatiskt till kamp mot hela bourgeoisin och dess statsapparat.

I samma omfattning, som striderna om delfordringarna utveckla sig till arbetareklassens allmänna kamp mot kapitalismen måste även de kommunistiska partierna vidga sina fordringar ända till en lösen om motståndarens direkta nedslående. Vid uppställandet av sina delfordringar måste de kommunistiska partierna se till att dessa i den breda massans djupaste behov bottnande fordringar icke allenast föra massorna in i kampen, utan även att de till hela sitt väsen hava förmåga att organisera massorna. Alla konkreta krav som framspringa ur arbetarmassornas ekonomiska nöd, måste ledas in i den stora kampfåran: kontroll av produktionen, icke såsom en plan för folkhushållningens byråkratiska organisation under kapitalismens regim, utan som kamp mot kapitalismen genom driftsråden såväl som genom de revolutionära fackföreningarna. Endast genom uppbyggandet av sådana organisationer, endast genom dessas förbindelse efter industrigrenar och industricentra kan arbetarmassornas kamp bliva organisatoriskt enhetlig, kan motstånd göras mot massornas klyvning genom socialdemokratien och fackföreningsledarne. Driftsråden komma att fylla dessa uppgifter, endast om de uppstå i kampen om ekonomiska mål, som äro gemensamma för den bredaste delen av massorna och endast om de åstadkomma förbindelse mellan proletariatets alla revolutionära delar: mellan det kommunistiska partiet, de revolutionära arbetarna och de sig i revolutionär utveckling befinnande fackföreningarne.

Varje invändning mot uppställandet av sådana delfordringar, varje anklagelse för reformism på grund av dessa delstrider är uttryck för samma oförmåga att fatta de levande villkoren för revolutionär aktion, som kom till uttryck hos vissa kommunistiska grupper i motståndet mot

deltagandet i fackföreningarna, mot utnyttjandet av parlamentarismen. Det gäller ej att blott tala till proletariatet om slutmålen, utan att stegra den praktiska kampen, som ensam är i stånd att föra proletariatet till kampen om slutmålen. Huru obegrundade och främmande för det revolutionära livets behov invändningarna mot delfordringarna äro, bevisas bäst därav, att till och med de små organisationer, som bildats av de s. k. vänsterkommunisterna såsom tillflyktsorter för den rena läran, blevo nödsakade att uppställa delfordringar, om de överhuvud taget vilja försöka att indraga bredare arbetaremassor i kampen än de, som samla sig omkring dem, eller om de vilja deltaga i de bredare folkmassornas kamp för att kunna utöva inflytande på dem. Den nuvarande epokens revolutionära väsen består just däri att arbetaremassans mest anspråkslösa. levnadsvillkor äro så oförenliga med den kapitalistiska statens existens, att kampen om de beskedligaste fordringarna växer ut till kampen om kommunismen.

Under det att kapitalisterna använda den mer och mer växande armén av arbetslösa till tryck på det organiserade arbetet för nedsättandet av arbetslönerna, hålla sig socialdemokraterna, de oavhängiga och fackföreningarnas officiella ledare feget på avstånd från de arbetslösa, betraktande dem endast som objekt för den statliga och fackföreningsvälgörenheten och värdera dem politiskt som lump-proletariat. Kommunisterna måste hava klart för sig att under de nuvarande förhållandena de arbetslösas här är en revolutionär faktor av ofantlig betydelse. Kommunisterna måste söka taga ledningen av denna armé. Genom de arbetslösas tryck på fackföreningarna måste kommunisterna påskynda de senares förnyelse och i första hand påskynda deras befriande från förrådiska ledare. Det kommunistiska partiet kommer genom att det förenar de -arbetslösa med proletariatets förtrupp i kampen för den socialistiska omvälvningen, att avhålla de arbetslösas mest revolutionära och otåliga element från en del förtvivlade handlingar och göra hela massan i stånd att under gynnsamma förhållanden verksamt understödja en arbetaregrupps angrepp och att utveckla detta utöver ramen av den givna konflikten, att göra denna konflikt till utgångspunkt för en avgörande offensiv, med ett ord så att hela denna massa från att hava varit en industriens reservarmé blir en aktiv armé för revolutionen.

Då de kommunistiska partierna med den största energi taga sig an dessa arbetarelager, då de nedstiga till arbetareklassens djup, så representera de ej ett arbetareskikts intresse gentemot de andra, utan representera därmed hela arbetareklassens gemensamma intressen, som de kontra-revolutionära ledare förrådde för arbetarearistokratiens ögonblicksintressen; ju större lagren äro av arbetslösa, halvt-arbetande etc., ju mer förvandla sig deras intressen till arbetareklassens gemensamma intressen, och ju mera måste arbetarearistokratiens övergående intressen underordnas dessa gemensamhetsintressen. Den hållning, som stöder sig på arbetarearistokratiens intressen för att vända dem fientligt mot de arbetslösa eller lämna dessa helt i sticket, splittrar arbetareklassen och är till sin verkan kontrarevolutionär. Det kommunistiska partiet såsom representant för arbetareklassens gemensamma intressen kan ej inskränka sig till att endast erkänna dessa gemensamhetsintressen och göra dem gällande i sin propaganda. Det kan med framgång representera dem endast om det även leder större delen av de mest nedtryckta och förslavade arbetarna till kamp trots arbetarearistokratiens motstånd.

VI. Kampens förberedelse.

Övergångsperiodens karaktär gör det till en plikt för alla kommunistiska partier att till högsta grad stegra sin kampberedskap. Varje enstaka strid kan utmyнна en kamp om makten. Partiets kampberedskap kan endast utbildas om partiet ger hela sin agitation karaktären av lidelsefulla angrepp på den kapitalistiska staten, om det förstår att i denna agitation förena med sig folkets breda massor och tala till dem så att de kunna övertygas om att de stå under ledning av en om

makten kämpande förtrupp. Det kommunistiska partiets tidningar och upprop måste vara den proletära revolutionens stormklockor och icke föreningsorgan, som teoretiskt bevisa riktigheten av kommunismen. Kommunisternas verksamhet inom parlamenten är ej att diskutera med fienden eller söka övertyga honom, utan att hänsynslöst och obarmhärtigt demaskera bourgeoisins agenter, stimulera kampviljan hos arbetarmassorna och draga de halvproletäriska småborgerliga folklagren till proletariatet. Vårt organisationsarbete inom fackföreningarna och partiorganisationerna får ej gå ut på det mekaniska uppbyggandet, det rent siffermässiga förstorandet av våra led, utan måste vara fyllt av medvetande om de kommande striderna. Endast om partiet i alla sina livsyttningar och alla sina organisationsformer är den förkroppsligade viljan till kamp, är det i stånd att uppfylla sin uppgift i de ögonblick, då villkoren för större kampaktioner komma att finnas.

Där det kommunistiska partiet är en masskraft, där dess inflytande sträcker sig ut över ramen av partiorganisationerna, ut bland breda arbetarmassor, där har det förpliktelse att genom handling väcka arbetarmassorna till kamp. Stora masspartier kunna ej nöja sig med att kritisera andra partiers svek och mot deras fordringar sätta de kommunistiska. På dem, såsom varande masspartier, vilar ansvaret för revolutionens utveckling. Där arbetarmassornas läge alltjämt blir mer och mer odrägligt, måste de kommunistiska partierna försöka allt för att bringa arbetarna i kamp för sina intressen. I betraktande av att i Västeuropa och Amerika arbetarmassorna äro organiserade såväl i fackföreningar som politiska partier och det alltså tillsvidare blott i mycket sällsynta fall är att räkna med spontana rörelser, är det de kommunistiska partiernas plikt att försöka att med uppjudande av allt inflytande inom fackföreningarne, genom att öka trycket å andra partier, som stödjade sig på arbetarmassorna, sträva efter det gemensamma upptagandet av kampen för proletariatets närmast liggande intressen, varvid, ifall de icke kommunistiska partierna bliva tvingade in i denna kamp, kommunisternas uppgift består i, att redan från början förbereda arbetarmassorna på möjligheten av ett förräderi från de icke-kommunistiska partiernas sida i ett kommande skede av striden, att skärpa och utveckla situationen och att vara i stånd till att eventuellt självständigt föra kampen vidare (jämför V. K. P. D:s öppna brev, vilket kan vara en förebild som utgångspunkt för aktionerna). Om ej inom fackföreningarna och pressen det kommunistiska partiets påtryckning är tillräcklig för att föra proletariatet i en enhetlig front ut i kampen, så är det det kommunistiska partiets skyldighet att försöka att självständigt föra stora delar av arbetarmassorna in i striden.

Denna självständiga försvarspolitik av proletariatets livsintressen genom den aktivaste, klassmedvetnaste delen, får framgång, tjänar till uppräckning av den efterblivna massan, om kampens mål framväxa ur de konkreta situationerna, om de bliva förstådda av de stora massorna och om desamma i dessa mål även se sina egna, ehuru de ännu ej äro i stånd att kämpa för dem.

Det kommunistiska partiet får dock ej endast begränsa sig på försvaret mot de faror som hota proletariatet, på försvaret mot de å arbetarmassan nervinande slagen. Det kommunistiska partiet är under världsrevolutionens period ett angreppets och stormattackens parti mot den kapitalistiska staten; det är skyldigt att vidga varje försvarskamp, såvida den växer på bredden och djupet, till ett angrepp mot den kapitalistiska staten.

Det har även skyldighet göra allt för att föra arbetarmassorna direkt till detta angrepp, om blott betingelserna därför äro förhanden. Den som principiellt uppträder mot offensivpolitiken mot det kapitalistiska samhället, den bryter mot kommunismens grundsatsar.

Dessa *betingelser* bestå, först och främst i tilltagandet av striden i bourgeoisins eget läger, i nationell och internationell måttstock. När striderna inom bourgeoisien nått en sådan omfattning att utsikter finnas för arbetarklassen att den får att göra med en motståndare med delade och splittrade krafter, då måste partiet taga initiativ till att efter omsorgsfulla politiska och om möjligt organisatoriska förberedelser föra proletariatet till kamp. Den andra betingelsen för offensivattacker och angrepp på bred front bildar en *stark jäsning bland de utslagsgivande delarna av arbetarklassen*, en jäsning som ger utsikter för att arbetarklassen är beredd att å samlad front kämpa mot den kapitalistiska regeringen. Liksom det är nödvändigt att under rörelsens utveckling stegra kampparollerna så är det en plikt för den kommunistiska partiledningen att, om rörelsen går bakåt, söka föra de stridande massorna i bästa möjliga ordnade och slutna trupp ur striden.

Om det kommunistiska partiet kämpar defensivt eller offensivt, det beror alldeles på de konkreta förhållandena. Det viktigaste är att det är fyllt av kampberedskapens anda och att det genom kamp övervinner den centristiska passivitet, som självklart till och med ger åt partiets propaganda en halvt reformistisk karaktär. Denna den ständiga kampberedskapens anda bär vara ett kännetecken för de kommunistiska masspartierna, icke endast därför att på dem *såsom masspartier vilar plikten till kamp*, utan även med hänsyn till det allmänna läget, som kännetecknas av kapitalismens förfall och massornas växande fattigdom. Det gäller att *förkorta denna förfallets period* så att den ej ödelägger alla materiella förutsättningar för kommunismen och dödar all energi hos arbetarmassorna.

VII. Marsaktionens lärdomar.

Marsaktionen var en strid som påtvingades V. K. P. D. genom regeringens angrepp på proletariatet i Mellan-Tyskland.

I denna första stora kamp, som det hade att bestå efter sitt grundande, gjorde V. K. P. D. en rad av fel, av vilka det betydelsefullaste bestod däri, att det ej klart framhöll *kampens defensiva karaktär*, utan genom skriket om en offensiv gav proletariatets samvetslösa fiender – bourgeoisin, S. P. D. och U. S. P. D. – tillfälle till att framställa V. K. P. D. för proletariatet som anstiftare av putschförsök (kuppförsök). Detta fel förvärrades genom att ett antal partikamrater framställde offensiven såsom det huvudsakliga kampmedlet för V. K. P. D. i den nuvarande situationen. Mot dessa fel uppträdde officiella organ för partiet, såsom dess ordförande, kamrat Brandler. Den kommunistiska Internationalens tredje kongress anser V. K. P. D:s marsaktion vara ett steg framåt. Marsaktionen var en hjältemodig kamp av hundratusentals proletärer mot bourgeoisien. Och genom att V. K. P. D. modigt ställde sig i spetsen för att försvara de mellantyska arbetarna, har det bevisat, att det är Tysklands revolutionära proletariats parti. Kongressen är av den åsikten, att V. K. P. D. skall bli i tillfälle att så mycket framgångsrikare genomföra sina massaktioner när det i framtiden bättre anpassar sina kampparoller efter den faktiska situationen, på det noggrannaste studerar denna situation och sedan på det mest enhetliga sätt genomför aktionerna.

V. K. P. D. måste med hänsyn till det omsorgsfulla beräkandet av kamputsikterna taga uppmärksam hänsyn till de fakta och röster, som hänvisa till aktionens svårigheter och noggrant pröva dessas berättigande. Men så snart en aktion beslutats av partiledningen måste alla kamrater foga sig i partiets beslut och genomföra aktionen. Kritiken över aktioner får börja först efter desammas avslutande, den får endast utövas inom partiorganisationerna och måste taga hänsyn till det läge, i vilket partiet befinner sig gentemot klassmotståndarna. Då Levy överträtt dessa partidisciplinens självklara fordringar och partikritikens villkor, godkänner

kongressen hans uteslutande ur partiet och anser varje politiskt samarbete med honom från den Kommunistiska Internationalens medlemmars sida för otillåtet.

VIII. Den direkta kampens former och medel.

Formerna och medlen för den direkta kampen och dennas omfång bero liksom frågan om offensiv eller defensiv av bestämda betingelser, som icke godtyckligt kunna anskaffas. De hittills gjorda erfarenheterna under revolutionen visa olika former för delaktionerna.

1) Delaktioner omfattande vissa grupper av arbetarklassen (gruvarbetarnas, järnvägsfolkets aktion i Tyskland och England, lantarbetarnas i Italien o. s. v.)

2) Delaktioner av hela arbetareklassen för vissa begränsade mål (aktionen under Kappdagarna, de engelska gruvarbetarnas aktion mot den engelska regeringens militära ingripande i rysk-polska kriget.)

Dessa delaktioner kunna omfatta blott vissa distrikt, ett helt land eller flera länder samtidigt.

Alla dessa kampformer komma under revolutionens förlopp många gånger ömsesidigt att avlösa varandra i varje land. Det kommunistiska partiet kan naturligtvis icke heller ge avkall på territoriellt begränsade aktioner, dess strävan måste emellertid inriktas på att förvandla varje större lokal kamp till en proletariats allmänna strid. Liksom det är förpliktigt att försvara en industrigrens kämpande arbetare genom att där det är möjligt uppbåda hela arbetareklassen, så är det dess plikt att om det är möjligt få i rörelse andra industricentras arbetare för lokalt kämpande arbetargrupper. Revolutionserfarenheterna visa att ju större kampterrängen är desto större är också utsikterna till seger. Borgarklassen stöder sig i sin kamp emot den sig utvecklande världsrevolutionen både på de vitgardistiska organisationerna och på det faktum att arbetareklassen är ytterst splittrad, på det faktum att arbetareklassens enhetsfront bildas mycket långsamt. Ju större de proletärmassor äro, som träda i kamp ju större kampterrängen är, desto mer måste fienden splittra och dela sina krafter. Även om den del av arbetareklassen, som ilar en annan illa ansatt del av proletariatet till hjälp, icke är i stånd att hjälpa med hela sin samlade kraft, gör den blotta uppmarschen det nödvändigt för kapitalisterna att dela sina militära krafter, tv de kunna ej veta, i hur stor utsträckning den andra delen av proletariatet kommer att delta i och skärpa kampen.

Under det gångna året, under vilket vi sett kapitlets allt mera fräcka offensiv mot arbetet, lägga vi märke till i alla länder, att bourgeoisin – icke nöjd med sina statsorgans normala arbete – skaffar sig legala eller halvlegala, men under statsskydd stående vitgardistiska organisationer, vilka vid varje stor ekonomisk och samhällelig konflikt spela en avgörande roll.

I Tyskland ha vi Orgesch, understödda av regeringen, som innesluter i sig alla partier – från Stinnes till Scheidemann.

I Italien var det fascisterna, vars rövarhjältedåd skapade en snabb omkastning i stämningen bland bourgeoisin och gav sken av en fullständig förändring av de politiska styrkeförhållandena.

I England vände sig Lloyd Georges regering – stående inför strejkfara – till de frivilliga, vars uppgift det är att skydda egendomen och ”friheten till att krossa deras organisationer.

I Frankrike för den ledande, halvofficiella tidningen "Le Temps", uppenbarligen inspirerad av Millerand-klicken, en energisk propaganda för att utveckla de redan existerande "borgerliga ligorna" och omplantera fascismens metoder i fransk jordmån.

De strejkbrytare- och mördareorganisationer, som redan tidigare kompletterade den amerikanska frihetsregimen, ha nu fått ett ledande organ i den bland krigets avskum värvade amerikanska legionen.

Bourgeoisin, som skryter med sin kraft och förhäver sig över sin styrka, vet i sina ledande regeringars personer fullväl, att den blott fått en andhämtningspaus och att under nuvarande förhållanden varje jättestrejk har tendensen att förvandlas i ett borgarkrig och en omedelbar kamp om makten.

I proletariatets kamp mot kapitalets offensiv är det en plikt för kommunisterna, icke blott att stå i främsta ledet och väcka hos de kämpande förståelse för de revolutionära huvuduppgifterna, utan de äro också förpliktade att, stödjande sig på de bästa och mest aktiva elementen i fackföreningarna, bilda sina egna arbetsgrupper och försvarsorganisationer, som kunna kämpa mot fascisterna och vänja bourgeoisins unga, hetssporrar av med hetsen mot de strejkande.

Med hänsyn till de kontrarevolutionära elittruppernas utomordentliga betydelse måste de kommunistiska partierna, särskilt genom cellerna i fackföreningarna, ägna denna fråga en utomordentlig uppmärksamhet och organisera en grundlig undersöknings- och förbindelse-tjänst, som håller vitgardisternas kamporgan och stridskrafter, deras staber, vapenlager, stabernas förbindelse med polisen, pressen och de politiska partierna under ständig uppsikt och på förhand utarbetar alla nödvändiga detaljer till försvar och motanfall.

Det kommunistiska partiet måste genom ord och handling lära de bredaste proletära grupper att förstå, att varje ekonomisk eller politisk konflikt – under bestämda förhållanden – kan utveckla sig till ett borgarkrig, under vilket det blir proletariatets uppgift att erövra statsmakten.

Det kommunistiska partiet måste gentemot den vita terrorns och den vita bödelsjustisens mordgärningar alltid hålla den tanken levande hos proletariatet, att det under framgångens tid icke skall låta bedraga sig av motståndarens appellerande till dess mildhet, utan genom organiserad folkjustis låta ge uttryck åt den proletära rättskänslan och hålla avräkning med proletariatets plågoandar. Men i de ögonblick då proletariatet blott befinner sig i uppmarsch, då det blott gäller att genom agitation, genom politiska attacker, genom strejker mobilisera detsamma, då har vapenbruket och sabotaget betydelse blott om det gäller hindra trupptransporter mot de kämpande proletärmassorna eller rycka från motståndaren viktiga positioner i direkt kamp. Personliga terroristiska handlingar äro ej, hur mycket de än se ut som bevis för den revolutionära jäsningen, hur mycket de än kunna försvaras gentemot bourgeoisins och dess socialdemokratiska lakejers lynchjustis, ägnade att höja den proletära organisationen och kampberedskapen, då de hos massorna väcka illusioner om att enskildas hjältedåd kunna ersätta proletariatets revolutionära kamp.

IX. Förhållandet till de proletariserade medelklasslagren.

I Västeuropa finns det ingen annan stor klass, som jämte proletariatet kunde bli en utslagsgivande faktor för världsrevolutionen, så som fallet var i Ryssland, där bönderna genom kriget och hungern efter jord redan från början bredvid arbetarklassen blevo en

utslagsgivande revolutionär kampfaktor. Men även i Västeuropa tryckes *grupper av bondebefolkningen, stora delar av städernas småborgare, breda lager av den så kallade nya medelklassen* allt djupare ner i odrägliga levnadsförhållanden. Under trycket av dyrtiden, bostadsnöden och deras läges osäkerhet jäser det bland dessa massor, och de ryckas ur sin politiska inaktivitet och drages in i kampen mellan kontrarevolutionen och revolutionen. Imperialismens bankrutt i de besegrade länderna, pacifismens och de socialpatriotiska strävandenas bankrutt i de segerrika länderna, driver en del av dessa mellanlager in dels i den öppna kontrarevolutionens led, dels i revolutionens led. Det kommunistiska partiet har skyldighet att rikta en oavvänd uppmärksamhet mot dessa lager. Att vinna småbönderna för kommunismens idéer är tillika med organiserandet och vinnandet av lantarbetarna en av de viktigaste förutsättningarna för den proletära diktaturens seger, ty den gör det möjligt att flytta revolutionen från de industriella centra ut på landsbygden och den ger revolutionen de viktigaste stödjepunkter för lösandet av livsmedelsfrågan, som är en livsfråga för revolutionen. Erövrandet av en, vilken som helst, större grupp handels- eller tekniska funktionärer, tjänstemän av under- eller medelklassen eller intellektuella skulle under övergångstiden från kapitalismen till kommunismen underlätta för den proletära diktaturen att bli herre över samhälls- och statsförvaltningens tekniska och organisatoriska problem. Det skulle medföra splittring i fiendens led och bryta proletariats isolering hos den allmänna opinionen. De kommunistiska partierna måste på det noggrannaste iakttaga jäsningsen bland de småborgerliga grupperna och utnyttja den på lämpligaste sätt, även om de ej äro fria från småborgerliga illusioner. De måste föra in de från dessa illusioner befriade delarna av de intellektuella och funktionärerna i den proletära fronten och använda dem för att draga dit de jäsande småborgerliga massorna.

Det ekonomiska förfallet och det därmed förbundna sönderfallandet av statsfinanserna tvingar bourgeoisin själv att överlämna grundvalen för dess egen statsapparat, de lägre tjänstemännen, till ökad utarmning. Den ekonomiska rörelsen bland dessa grupper berör omedelbart den borgerliga statens grundmurar, och även om det för ögonblicket åter stillnat av, så är det lika omöjligt för den borgerliga staten att i längden bevara denna sin organisatoriska grundval som det är för kapitalet att trygga lönearbetets fysiska existens samtidigt med upprätthållandet av utsugarsystemet. I det att de kommunistiska partierna med all kraft och utan hänsyn till de offentliga finansernas ställning träda i breschen för det ekonomiska eländet bland de lägre och medelklas-tjänstemännen, göra de ett bra förarbete för förstörandet av de borgerliga statsinstitutionerna och skapa grunden för det proletära statsuppbyggandet.

X. Det internationella samarbetet för aktion.

För att göra alla den Kommunistiska Internationalens krafter användbara att genombryta den internationella kontrarevolutionens fronter, för att påskynda revolutionens seger måste med all kraft en enhetlig internationell ledning av de revolutionära krafterna eftersträvas.

Den Kommunistiska Internationalen anser det vara alla kommunistiska partiers plikt att ömsesidigt ge varandra det mest energiska understöd i kampen. De ekonomiska strider, som utveckla sig, kräva om det på något sätt är möjligt, snabbt ingripande av proletariats i andra länder. Kommunisterna måste i fackföreningarna arbeta för att dessa med alla medel ej endast hindra utsändandet av strejkbrytare utan att de även omöjliggöra export till de länder, där en betydelsefull del av proletariats står i strid. I sådana fall, då ett lands kapitalistiska regering griper till våldsåtgärder mot ett annat land för att plundra eller underkuva det, är det de kommunistiska partiernas plikt att ej nöjas med protester utan göra allt för att förhindra sina regeringars rövartåg. Den Kommunistiska Internationalens III kongress hälsar de *franska kommunisternas* demonstration som början till en stegrad aktion mot det franska kapitalets

kontrarevolutionära utsugareroll. Den erinrar dem om plikten att med all kraft arbeta på att de franska soldaterna i de besatta områdena lära sin förstå sin roll som det franska kapitalets bödelsknektar och resa sig mot de skamliga uppgifter, som de fått sig tilldelade. Det är det franska kommunistiska partiets uppgift att pränta in i det franska folkets medvetande, att det – så länge det tolererar en fransk ockupationsarmé fylld med nationalistisk anda – föder ormar vid sitt eget bröst. I de besatta områdena drillas trupper, som sedan äro beredda att i blod krossa den franska arbetarklassens revolutionära rörelse. Alldeles särskilda uppgifter har det franska partiet med anledning av att det finnes svarta trupper i Frankrike och i de besatta områdena. Detta ger det franska partiet tillfälle att närma sig dessa kolonialslavar och göra klart för dem, att de tjäna sina plågoandar och utsugare och uppfordra dem till kamp mot kolonistörernas regim, och genom dem sätta sig i förbindelse med den franska kolonibefolkningen.

Det *tyska kommunistiska partiet* måste i sin aktion göra klart för det tyska proletariatet, att en kamp mot ententekapitalets utsugning är omöjlig utan störtandet av den tyska kapitalistiska regeringen, vilken trots allt skrik emot ententen dock är ententekapitalets påfösare och mellan-hand. Blott om Tysklands kommunistiska parti genom en energisk, hänsynslös kamp mot den tyska regeringen visar att det icke söker en utväg för den bankrutts tyska imperialismen utan att det söker befria jorden från resterna av denna tyska imperialism, är det möjligt att bland Frankrikes proletärmassor öka viljan till kamp mot den franska imperialismen.

Den Kommunistiska Internationalen, som stämplar ententekapitalets rop på skadeersättning som ett rövartåg mot de arbetande massorna i de besegrade länderna, som fördömer Longuetisternas och de tyska oavhängigas sökande efter den för arbetarna minst smärtsamma formen för detta röveri, såsom en feg kapitulation för ententebörsens hajar, visar det franska och tyska proletariatet den enda vägen till återuppbyggande av de förstörda områdena, till att hålla änkor och faderlösa skadeslösa, i det den kallar proletariatet i bägge länder till gemensam kamp mot utsugarna.

Den tyska arbetarklassen kan hjälpa den ryska i dennas svåra kamp blott om den påskyndar föreningen mellan jordbrukslandet Ryssland och industrilandet Tyskland. Det är en plikt för de kommunistiska partierna i alla länder, vars trupper deltaga i *Turkiets* undertryckande och söndertryckande att med alla medel arbeta för dessa truppers revolutionerande. *Balkan-ländernas* kommunistiska partier ha plikten att anstränga sina masspartiers alla krafter genom utvecklandet av den kommunistiska Balkanfederationen, bjuda nationalismen stängen och icke underlåta något, som kan påskynda segern. De kommunistiska partiernas i Bulgarien och Jugoslavien seger, som skulle underlätta störtandet av det skändliga Horthyregementet och likviderandet av det rumänska bojarväldet, skulle även ge en bredare jordbrukspolitisk basis för en revolution i de mest utvecklade grannländerna. *Det hänsynslösa understödandet av Sovjet-Ryssland* förblir som hittills den förnämsta plikten för kommunister i alla länder. De måste icke bara vända sig på det mest energiska sätt mot varje angrepp på Sovjet-Ryssland utan måste även med all energi kämpa för att få bort de hinder, som de kapitalistiska staterna ställa i vägen för Sovjet-Rysslands förbindelse med världsmarknaden och alla folk. Blott om det lyckas Sovjet-Ryssland att återuppbygga sin industri, mildra den oerhörda nöd som tre års imperialistiskt och tre års borgarkrig skapat och om det lyckas öka dess folkmassors produktivitet, kommer det att bli i stånd att i framtiden hjälpa västerns segerrika proletärstater med livsmedel och råämnen och skydda dem från att kvävas av det amerikanska kapitalet. Icke blott i demonstrationer med anledning av särskilda händelser utan i den *ständiga ökningen av kommunisternas internationella förbindelser*, i den oavbrutna gemensamma kampen i slutna front ligger Kommunistiska Internationalens världspolitiska uppgift. På

vilken del av denna front som proletariatets genombrott lyckas, om i det kapitalistiska. Tyskland med sitt under det starkaste tryck från den tyska och ententebourgeoisin stående proletariatet, vilket står inför alternativen att segra eller dö, om i det agrariska sydost eller Italien, där bourgeoisins sönderfallande är så långt framskridet, det låter sig icke på förhand sägas. Därför är det den Kommunistiska Internationalens plikt att på alla avsnitt av proletariatets världsfront öka ansträngningarna till det yttersta, och det är de kommunistiska partiernas plikt att göra allt för att med alla till buds stående medel understödja varje sektion av Kommunistiska Internationalen avgörande strider. Detta måste i första hand ske därigenom, att när det bryter ut stora konflikter i ett land de andra kommunistiska partierna söka tillspetsa och utvidga alla inre konflikter mest möjligt.

XI. Andra och 2½ Internationalens förfall.

Under Kommunistiska Internationalens tredje år voro vi vittne till de *socialdemokratiska partiernas och de reformistiska fackföreningsledarnas* allt djupare politiska förfall, deras demaskering och avslöjande. Samtidigt var detta den tidpunkt, under vilken de försökte organisera sig och övergå till angrepp på den Kommunistiska Internationalen. I *England* ha Labour Partys ledare och fackföreningspåvarna, under gruvarbetarestrejken bevisat, att deras uppgift ej är någon annan än ett medvetet förstörande av den proletära fronten, som bildar sig, ett medvetet försvar av kapitalisterna mot arbetarna. Trippelalliansens sammanbrott ger belegg för, att de reformistiska fackföreningsledarna ej äro villiga att ens inom det kapitalistiska, samhällets ram kämpa för förbättringar i arbetarklassens läge.

I *Tyskland* har det socialdemokratiska partiet efter sitt utträde ur regeringen, bevisat att det till och med är odugligt till en sådan agitatorisk opposition som den gamla socialdemokratien förde före kriget. Vid varje oppositionell gest var deras första omsorg att arbetarklassen icke skulle låta det gå till strid. Ehuru den i hela riket befann sig i föregiven opposition organiserade likväl socialdemokratien i Preussen de vita gardenas fälttåg mot de mellantyska gruvarbetarna för att provocera dessa till väpnad strid, innan de kommunistiska kamplinjerna var formerade. Inför den tyska bourgeoisins kapitulation för ententen, inför det klara faktum, att den tyska bourgeoisin kan fylla de av ententen dikterade kraven blott om den gör levnadsförhållandena för det tyska proletariatet fullständigt outhärdliga, trädde den tyska socialdemokratien åter in i regeringen, för att underlätta för bourgeoisie arbetet att ytterligare undertrycka proletariatet. I *Tjeckoslovakiet* mobiliserar socialdemokratien militär och polis för att driva kommunisterna ut ur deras byggnader och institutioner. Det polska socialistiska partiet hjälper genom sin lögnaktiga taktik Pilsudski att organisera rövarfälttåg mot Sovjet-Ryssland. Det hjälper regeringen att kasta tusende kommunister i fängelse genom att det söker kasta ut dem ur fackföreningarna, varest de dock trots alla förföljelser samla allt större massor kring sig. De belgiska socialdemokraterna stanna kvar i den regering, som deltagit i det fullständiga förslavandet av det tyska folket. De *centristiska partierna och grupperna kring 2½ Internationalen* visa sig ej mindre krassa än kontrarevolutionens partier. De tyska oavhängiga avböja bryskt det tyska kommunistiska partiets uppfordran att, trots principiella olikheter, gemensamt föra kampen mot arbetarklassens nödläge. Under marsstriderna ställde de sig helt på den vitgardistiska regeringens sida mot de mellantyska arbetarna för att, sedan de hjälpt till att få den vita terrorn att segra, sedan de inför den borgerliga offentligheten framställt proletariatets avantgarde som rövare-, plundrare- och lumpproletära band, hycklande jämra sig över – den vita terrorn. Trots att de ännu på partikongressen i Halle förpliktade sig, att understödja Sovjet-Ryssland, föra de i sin press ett förtalets fälttåg mot den ryska sovjetrepubliken. De ställa sig i samma led som den samlade ryska kontrarevolutionen, som Wrangel, Miljukoff och Burtzeff, i det de understödde Kronstadt-upproret mot sovjetrepubliken, det uppror, som inleder en ny taktik från kontrarevolutionens sida mot Sovjet-

Ryssland: genom störtandet av Rysslands kommunistiska parti krossa sovjetrepublikens själ, hjärta, benstomme och nervcentrum och sedan lätt kunna få ur vägen dennas lik. Tillsammans med de tyska oavhängiga, sluta de *franska longuisterna* upp i detta fälttåg, och dessa nå härigenom sin öppna anslutning till den franska kontrarevolutionen, som bevisligen har påbörjat denna nya taktik mot Ryssland. I *Italien* har centrumgruppens, Serrati och D'Aragona, politik, som gått ut på att vika tillbaka för varje strid, gett bourgeoisin nytt mod och möjlighet till att genom fascisternas vita band behärska Italiens hela liv.

Ehuru centerpartierna och socialdemokraterna blott skiljas åt genom olika fraser, ha de bägge gruppernas förening till en international ännu ej skett. Tvärtom, de centristiska partierna ha i februari slutit sig tillsammans i en särskild internationell organisation med särskilt politiskt program. Denna 21/2 International försöker att på papperet lirka sig fram mellan demokratins paroller och proletariatets diktatur, ehuru den praktiskt icke blott i varje land hjälper kapitalistklassen genom att den i arbetareklassen inplanterar obeslutsamhetens anda utan även – inför den av världsbourgeoisin förorsakade upplösningen, inför en del av världens undertryckande av ententens segerrika stater – förelägger bourgeoisin projekt om hur denna måste genomföra sina utsugareplaner, utan att frigöra folkmassornas revolutionära krafter. 21/2 Internationalen skiljer sig från 2. Internationalen blott därigenom att den – utom den fruktan för kapitalets makt som centristerna ha gemensamt med reformisterna – även hyser fruktan att genom en klar formulering av sina ståndpunkter förlora den rest av inflytande, som den har över visserligen ännu oklara, men revolutionärt kännande massor. Centristernas och reformisternas politiska väsenlighet tager sig uttryck i det *gemensamma försvaret av Amsterdaminternationalen*, detta världsbourgeoisins sista bålverk. Centristerna bevisa genom att de överallt, varest de äga något inflytande i fackföreningarna, förena sig med reformisterna och fackföreningsledarna till kamp mot kommunisterna och svara på försöken att revolutionera fackföreningarna med att utesluta kommunisterna och splittra fackföreningarna, att de liksom socialdemokraterna äro avgjorda motståndare till den proletära kampen och förriddare för kontrarevolutionen.

Den *Kommunistiska Internationalen* måste, som hittills, föra den mest hårdnackade kamp icke blott mot Andra Internationalen, mot Amsterdam-fackföreningsinternationalen utan även mot 21/2 Internationalen. Blott genom en sådan oförsonlig kamp, som dagligen visar massorna, att socialdemokraterna och centristerna ej blott icke äro villiga att kämpa för att besegra kapitalisterna utan att de även avböja strid för de mest enkla och ouppskjutbara av arbetarklassens krav, kan den Kommunistiska Internationalen beröva dessa bourgeoisins agenter deras inflytande inom arbetareklassen. Denna kamp kan den föra till ett segervisst slut, blott om den *dräper alla spirande centristiska tendenser eller utslag i de egna leden*, blott om den genom sin *dagliga praxis* bevisar, att den är den *kommunistiska handlingens*, icke den kommunistiska frasens och teorins international. Den Kommunistiska Internationalen är det internationella proletariatets enda organisation, som på grundvalen av sina grundsatser är i stånd att leda dess kamp mot kapitalismen. Det gäller att så skärpa dess inre sammanhållning, dess internationella ledning, dess aktioner att den i verkligheten uppfyller det mål, som den ställer i statuterna: ”Organiserandet av *gemensamma* aktioner av proletärerna i skilda länder, som eftersträva det *enda målet*: kapitalismens störtande, upprättandet av proletariatets diktatur och en internationell sovjetrepublik.”

Resolution om mars-aktionen och läget i V. K. P. D.

Antagen på III världskongressens 21:a sammanträde den 9 juli 1921.

Den tredje världskongressen konstaterar med tillfredsställelse, att alla mera betydelsefulla resolutioner och särskilt taktikresolutionens avsnitt om den mycket omstridda mars-aktionen antagits enhälligt, och att representanterna för den tyska oppositionen själva i sitt förslag till uttalande om marsaktionen i huvudsak ställt sig på samma grundval, som den kongressen givit uttryck åt. Kongressen ser däri ett bevis för att det enhetliga och fasta arbetet inom V. K. P. D. på grundvalen av tredje kongressens beslut icke blott är önskvärt utan även möjligt att realisera. Kongressen anser all fortsatt splittring av krafterna inom V. K. P. D., varje gruppbyggande – för att inte tala om rena sprängningar – som den största fara för hela rörelsen.

Kongressen väntar av V. K. P. D:s majoritet och partiledning en tolerant behandling av den tidigare oppositionen, om denna lojalt genomför de av tredje kongressen fattade besluten, och är övertygad om, att partiledningen kommer att göra allt tänkbart, för att sammansvetsa alla krafter i partiet. Kongressen kräver av den tidigare oppositionen ett omedelbart upplösande av varje fraktionsorganisation, parlamentsfraktionens fullständiga och hela underordnande under resp. partiinstanser, det omedelbara upphörandet av allt politiskt samarbete (i deras tidskrifter etc.) med de ur partiet och Internationalen uteslutna.

Kongressen ger exekutivkommittén i uppdrag, att noga följa den vidare utvecklingen i den tyska rörelsen och i händelse av det minsta disciplinbrott genast tillgripa de mest energiska åtgärder.

Uttalande för Max Hölz.

Antaget på III världskongressens 5:e sammanträde den 25 juni 1921.

Till det tyska proletariatet.

Till de tvåtusen år tukthus- och fängelsestraff, som den tyska borgarklassen skänkt marskämparna, sällar sig nu domen på livstids tukthus över *Max Hölz*. Den Kommunistiska Internationalen är motståndare till individuell terror och sabotagedåd, som ej tjäna direkta stridsändamål i borgarkriget. Den är motståndare till ett vid sidan om det revolutionära proletariatets ledning fört friskarekrig. Men den Kommunistiska Internationalen ser i Max Hölz en tapper rebell mot det kapitalistiska samhället, vars disciplin utövas genom tukthus och vars ordning tager sitt uttryck i ordningsodjurens vilda raseri. Hans handlingar motsvarade ej sitt syfte. Den vita terrorn krossas blott genom arbetaremassornas uppror, som ensamt är i stånd att förverkliga proletariatets seger. Men hans gärningar skedde av kärlek till proletariatet, av hat mot bourgeoisin. Därför sänder kongressen sin broderliga hälsning till Max Hölz, anbefaller honom i det tyska proletariatets skydd och uttalar den förhoppningen, att han den dag, då det tyska proletariatet spränger dörrarna till hans fängelse, skall sluta upp i Tysklands kommunistiska partis led för att kämpa för befriandet av de tyska arbetarna.

Teser över den Kommunistiska Internationalen och den Röda Fackföreningsinternationalen.

Antagna på III världskongressens 24:de sammanträde den 12 juli 1921.

Borgarklassen håller arbetarklassen i slaveri inte blott medelst det nakna våldet utan även med hjälp av det mest raffinerade bedrägeri. Skolan, kyrkan, parlamentet, konsten, litteraturen, dagspressen, allt detta utgör i borgarklassens händer mäktiga hjälpmedel till att bedra de arbetande massorna och till att sprida borgarklassens idéer bland proletariatet.

En av dessa borgerliga idéer, som de härskande klasserna lyckats inympa hos arbetarmassorna, är idén om fackföreningarnas neutralitet, idén om fackföreningarnas opolitiska och partilösa karaktär.

Under de senaste årtiondena och särskilt efter det imperialistiska krigets slut ha fackföreningarna både i Europa och Amerika blivit de mest vidsträckta proletära organisationer, som i en del länder omfatta hela arbetarklassen. Borgarklassen är fullkomligt på det klara med, att det kapitalistiska systemets närmaste framtid är beroende av i vad mån fackföreningarna komma att bli i stånd att frigöra sig från borgerliga inflytanden. Härav förklaras de krampaktiga ansträngningarna av hela världens borgarklass och dess medhjälpare, socialdemokraterna, att till varje pris hålla fackföreningarna fångna i de borgerligt-socialdemokratiska idéerna.

Borgarklassen kan inte öppet uppmana fackföreningarna att stödja de borgerliga partierna. Den uppmanar dem därför att ej stödja något parti, men avser i själva verket därmed, att fackföreningarna inte få stödja det parti, som försvarar kommunismen,

Neutralitetsförkunnelsen eller förfäktandet av idén om fackföreningarnas opolitiska och partilösa karaktär har redan gamla anor. I årtionden har denna borgerliga idé inympats hos fackföreningarna i England, Tyskland, Amerika och andra länder såväl av representanterna för de kristliga fackföreningarna som av ledarna för de borgerliga Hirsch-Duncker-fackföreningarna, ledarna för de fredliga gamla brittiska fackföreningarna, ävensom av representanter för de tyska s. k. fria fackföreningarna och även av många representanter för syndikalismen. Legien, Gompers, Jouheaux, Sidney yrebb predikade i årtionden "neutralitet" för fackföreningarna. Men i verkligheten vore fackföreningarna aldrig neutrala och kunde även med bästa vilja icke vara det. Fackföreningarnas neutralitet är inte blott skadlig för arbetarklassen utan också omöjlig att förverkliga. I kampen mellan arbete och kapital kan ingen av arbetarnas massorganisationer förbli neutral. Följaktligen kunna fackföreningarna ej heller i sitt förhållande till de borgerliga partierna, och till proletariatets parti förbli neutrala. Detta har borgarklassens ledare fullt klart för sig. Men lika, nödvändigt som det är för borgarklassen, att massor» tro på en kommande tillvaro, lika nödvändigt är det, att de också tro på att fackföreningarna kunna förbli opolitiska och neutrala gentemot de kommunistiska partierna. För att kunna exploatera och bibehålla sitt herravälde över arbetarna behöver borgarklassen icke blott prästerna, poliserna, generalerna och polisspionerna, utan även fackföreningsbyråkraterna, "arbetarledarna", som predika neutralitet, och avhållande för fackföreningarna från deltagande i politiska strider.

Falskheten i neutralitetens idé hade blivit alltmer uppenbar för de mest upplysta proletärerna i Europa och Amerika redan före det imperialistiska kriget, men denna falskhet blev ännu mer påtaglig i samma mån som klassmotsatserna skärptes. När det imperialistiska massmördandet började tvungos de gamla fackföreningsledarna att låta neutralitetens mask falla och öppet

göra gemensam sak med det "egna" landets borgarklass. Under det imperialistiska kriget kastade dessa socialdemokrater och syndikalister, som förut i årtal predikat avhållande från deltagande i politiska strider för fackföreningarna, i verkligheten fackföreningarna in i den nedrigaste blodspolitikens tjänst till förmån för borgarpartierna. De förutvarande förfäktarna av "neutraliteten" uppträdde nu som öppna agenter för vissa politiska partier; men icke arbetareklassens utan borgarklassens partier. Alltsedan det imperialistiska kriget slutade försöka samma socialdemokratiska och syndikalistiska ledare att ånyo anlägga fackföreningsneutralitetens mask. Nu, när de genom kriget skapade abnorma förhållandena upphört, vilja dessa borgarklassens agenter anpassa sig efter de nya omständigheterna och leda arbetarna bort från revolutionens väg och åter in på den väg, som endast är till fördel för borgarklassen.

Ekonomien och politiken äro alltid med oslitliga trådar förbundna med varandra. Detta samband blir särskilt starkt i en tid som den nuvarande. Det finns ej en enda viktig fråga i det politiska livet, som ej måste intressera icke blott arbetarpartiet utan också fackföreningarna; och omvänt, det finns ej en enda ekonomisk fråga, som ej måste intressera icke blott fackföreningarna, utan även arbetarpartiet. Om den imperialistiska regeringen i Frankrike ger order om mobilisering av vissa årsklasser för besättande av Ruhrbäckenet och överhuvudtaget för att strypa Tyskland, kan då en verkligt proletärisk fransk fackorganisation förklara, att denna rent politiska fråga ej får intresserade franska fackföreningarna? Kan en verkligt revolutionär fransk fackförening förhålla sig neutral i denna fråga? Eller, för att taga ett annat exempel, om i England en så rent ekonomisk rörelse pågår, som den nuvarande kolgruvearbetarstrejken, kan det kommunistiska partiet påstå, att denna fråga icke berör det, och att detta är uteslutande en fackföreningsfråga? I en tid då kampen mot nöd och umbäranden hör till ordningen för dagen för många millioner arbetare, i en tid, då frågan om ransonerande av borgarklassens bostäder måste upptas till prövning på allvar för lindrande av proletariatets bostadsnöd, då det praktiska livets erfarenheter tvingar allt bredare och bredare massor av arbetarna att syssla med frågan om proletariatets beväpning, och då arbetarna i än det ena, än det andra landet organisera besättandet av fabriker och industrianläggningar, i en sådan tid innebär påståendet, att fackföreningarna ej böra inblanda sig i den politiska striden utan vara neutrala mot alla partier, praktiskt taget detsamma som att fackföreningarna övergå i borgarklassens tjänst.

Trots rikedomerna på namnbeteckningar hos de politiska partierna i Europa och Amerika kunna de efter sina grundlinjer delas i tre grupper:

1) borgarklassens partier, 2) småborgarklassens partier (huvudsakligen socialdemokraterna) och 3) proletariatets parti. Alla fackföreningar, som proklamera sig som opolitiska och förklara sig neutrala gentemot de ovannämnda partigrupperna, stödja i själva, verket småborgarklassens och borgarklassens partier.

II.

Den fackliga Amsterdaminternationalen utgör den organisation, i vilken andra och 2½ internationalen möttes och räckte varandra händerna. Hela den internationella borgarklassen betraktar denna organisation med förtroende och tillförsikt. Huvudtanken i Amsterdamsinternationalen är idén om fackföreningarnas neutralitet. Det är icke bara en tillfällighet, att borgarklassen och dess lakejer, socialdemokraterna, och högerfalangen inom syndikalisterna vilja försöka samla arbetarmassorna i Västeuropa och Amerika under denna paroll.

Under det att den politiska II Internationalen, som öppet övergick till borgarklassen, fullständigt sammanstörtade, har den fackliga Amsterdaminternationalen, som åter vill maskera

sig med neutralitetens idé, ännu en viss framgång. Under neutralitetens flagg åtar sig den fackliga Amsterdamsinternationalen de svåraste och smutsigaste uppdrag åt borgarklassen: kvävandet av kolarbetarestrejken i England (denna uppgift fullbordade den kände Thomas, som samtidigt är ordförande i den II internationalen och en av de mest kända ledarna för den gula Amsterdamsinternationalen) nedpressandet av arbetslönerna, den organiserade utplundringen av de tyska arbetarna för den imperialistiska tyska bourgeoisins synders skull o. s. v.

Leipert och Grassman, Wissel och Bauer, Robert Schmidt och I. H. Thomas, Albert Thomas och Jouhaux, Daszynski och Zulawski, de ha alla fördelat rollerna mellan sig: några, som tidigare voro fackföreningsledare, stå nu i tjänst hos borgerliga regeringar som ministrar, kommissarier eller på annat sätt hjälpa dem, men de andra, som äro kött av deras kött och blod av deras blod, stå i spetsen för Amsterdam-Internationalen och predika för de fackligt organiserade arbetarna neutralitet i de politiska striderna.

Amsterdamsinternationalen är f. n. det internationella kapitalets huvudstöd. Den som ej till fullo insett nödvändigheten av att bekämpa den falska idén om fackföreningarnas opolitiska karaktär och neutralitet kan ej med framgång bekämpa denna kapitalismens fasta borg. För utarbetande av ändamålsenliga kampmetoder i striden mot den gula Amsterdamsinternationalen är det framför allt nödvändigt att klart och bestämt fastställa det ömsesidiga förhållandet mellan varje lands kommunistparti och fackföreningar.

III.

Det kommunistiska partiet är proletariats förtrupp, det avantgarde, som kommit fullt på det klara om vägarna och medlen för proletariats befrielse från kapitalismens ok och därför medvetet accepterat det kommunistiska programmet.

Fackföreningarna äro mera en proletariats massorganisation som utvecklas till en alla arbetare i de olika produktionsgrenarna omfattande organisation och de innesluta icke blott de målmedvetna kommunisterna utan också proletariats mera och till och med dess mest tillbakablivna lager, vilka först småningom genom livserfarenhet uppfostras att förstå kommunismen. Fackföreningarnas roll före, under och efter proletariats erövring av makten är i många avseenden olika, men under alla dessa utvecklingsstadier bilda fackföreningarna en vidsträcktare och allmännare organisation än partiet och måste i förhållande till partiet i viss mån spela periferiens roll i förhållande till centrum. Före maktens erövring måste de verkligt proletäriska revolutionära fackföreningarna organisera arbetarna på huvudsakligen ekonomisk grundval för att tillkämpa sig de förbättringar, som kunna ernås före kapitalismens fullständiga tillintetgörande. Deras huvudsyfte måste emellertid vara att organisera den proletära masskampen mot kapitalismen och för den proletära revolutionen. Under denna proletära omstörtning måste de verkligt revolutionära fackföreningarna i förening med partiet organisera massorna för det omedelbara stormangreppet mot kapitalismens fästen och övertaga det grundläggande arbetet vid organiserandet av den sociala revolutionen. Sedan makten erövrats och tryggats åt proletariats måste fackföreningarna huvudsakligen koncentrera sin verksamhet på det organisatoriskt-samhällsekonomiska området och fackföreningarna måste då nära nog helt ägna sig åt att organisera de ekonomiska förhållandena på en socialistisk grundval och de bli därigenom verkligen till en praktisk skola för kommunismen. Under alla dessa tre utvecklingsfaser av striden måste fackföreningarna stödja proletariats avantgarde, det kommunistiska partiet, som leder proletariats kamp i alla dess skeden. För ernående av detta mål måste kommunisterna och de med dem sympatiserande

elementen organisera kommunistiska celler inom fackföreningarnas ram, helt underordnade det kommunistiska partiet.

Den taktik för bildandet av kommunistiska celler inom fackföreningarna, som antogs vid den Kommunistiska Internationalens andra världskongress, har under det gångna årets lopp visat sig fullt motsvara förväntningarna och givit goda resultat i Tyskland, England, Frankrike, Italien och en hel del andra länder. Den Kommunistiska Internationalens principiella ståndpunkt beträffande kommunisternas deltagande i fackföreningsrörelsen ändras på intet sätt av den omständigheten, att t. ex. i Tyskland ett avsevärt antal politiskt oerfarna arbetare, som ej vänta sig någon omedelbar fördel av sitt medlemskap i de fria socialdemokratiska fackföreningarna, nyligen lämnat dessa. Det är kommunisternas uppgift, att förklara för proletäerna, att räddningen inte består i att man lämnar de gamla fackföreningarna och förblir oorganiserad, utan däri, att man revolutionerar fackföreningarna, och ur dem fördriver den reformistiska andan och med den de förrädiska reformistiska ledarna samt därefter förvandlar fackföreningarna till ett verkligt stöd för det revolutionära proletariatet.

IV.

Alla kommunisters huvuduppgift för den närmaste epoken består i att energiskt och uthålligt arbeta på att vinna över majoriteten av arbetarna i samtliga fackföreningar. De få icke bli modfällda av den nuvarande reaktionära tendensen inom fackföreningarna, utan söka arbeta på att genom det livligaste deltagande i föreningarnas dagliga strider trots allt motstånd vinna dem för kommunismens sak.

Det bästa vittnesbördet om varje kommunistiskt partis styrka är det verkliga inflytande det har på arbetarmassorna inom fackföreningarna. *Partiet måste förstå att utöva ett avgörande inflytande på fackföreningarna, utan ett trångbröstat förmynderskap.* Endast varje fackförenings kommunistiska cell står under partiets kontroll, men icke fackföreningen i dess helhet. Endast genom ett långvarigt, uppoffrande och insiktsfullt arbete av fackföreningarnas kommunistiska celler kan och bör partiet uppnå en sådan ställning, att fackföreningarna i deras helhet med glädje och beredvillighet följa dess råd.

I Frankrike genomgå fackföreningarna för närvarande en hälsosam jäsningsprocess. Arbetarklassen håller äntligen på att återvinna sin styrka efter krisen i arbetarrörelsen och lär nu att tukta det förräderi, som de reformistiska socialisterna och syndikalisterna gjort sig skyldiga till.

Frankrikes revolutionära syndikalister äro delvis emellertid ännu fulla av fördomar mot den politiska striden och mot idén om ett politiskt proletärt parti. De hylla neutralitetstanken, såsom denna kommit till uttryck i den välkända Amiens-deklarationen av 1906. Den hjälplösa och oriktiga hållning, denna fraktion av de revolutionära syndikalisterna intar, innebär de största faror för rörelsen. Skulle denna riktning vinna majoritet inom fackföreningarna, skulle den ej veta vad den skulle göra med denna majoritet och sålunda stå hjälplös gentemot kapitalets agenter, Jouhaux' och Dumoulin's.

Frankrikes revolutionära syndikalister komma att förbli utan fasta och klara linjer lika länge som det kommunistiska partiet självt saknar sådana linjer. Frankrikes kommunistiska parti måste arbeta på att få till stånd ett vänskapligt samarbete med den revolutionära syndikalismens bästa element. Partiet får emellertid i främsta rummet endast lita på sina egna medlemmar; måste överallt där blott finns tre kommunister bilda en cell. Partiet måste

omedelbart börja en upplysningskampanj mot neutraliteten. Det måste på det mest vänliga men även mest eftertryckliga sätt påpeka det felaktiga i den revolutionära syndikalismens hållning. Blott på denna väg kan fackföreningsrörelsen i Frankrike revolutioneras och ett intimt samarbete bringas till stånd mellan denna och partiet.

I Italien är läget mycket egendomligt. Där är majoriteten av fackföreningsmedlemmarna revolutionärt sinnade, men ledningen av Conf. del Lavoro ligger i händerna på utpräglade reformister och centrister, som sympatisera med Amsterdaminternationalen. De italienska kommunisternas första uppgift blir att organisera en seg och uthållig kamp i fackföreningarna och systematiskt och tålmodigt arbeta på att avslöja nyssnämnda lednings förrädiska och obeslutsamma karaktär och att beröva den herraväldet över fackföreningarna.

Gentemot Italiens revolutionärt-syndikalistiska element ha de italienska kommunisterna i allmänhet samma uppgifter som kommunisterna i Frankrike.

I Spanien finnes en stark, revolutionär men ännu ej helt målmedveten fackföreningsrörelse och samtidigt ett ännu ungt och relativt svagt kommunistiskt parti. Med hänsyn till rådande förhållanden måste partiet göra allt för att få fast fot i fackföreningarna. Det måste bistå fackföreningarna med råd och dåd och bedriva upplysningsverksamhet inom hela fackföreningsrörelsen. Slutligen måste partiet träda i vänskaplig förbindelse med fackföreningsrörelsen och gemensamt med denna organisera den revolutionära kampen.

I England försiggår en utveckling av fackföreningsrörelsen, som är av största betydelse.

Den blir alltmera revolutionär. Massrörelserna utveckla sig. De gamla fackföreningsledarnas inflytande är på upphällningen. Partiet måste sätta in alla sina krafter för att få fast fot i dessa stora fackföreningar (kolgruvearbetarnas etc.) Varje partimedlem måste vara verksam i någon fackförening och genom livligt, outtröttligt, organiskt arbete bereda mark för kommunismen. Intet bör underlåtas för att bringa partiet i intimare kontakt med massorna.

I Amerika försiggår samma utveckling ehuru något långsammare. Under inga förhållanden få kommunisterna utan vidare lämna det reaktionära Federation of Labours leder. Tvärtom måste de använda alla möjligheter att intränga i dem i syfte att revolutionera dem. Samarbete med de bättre elementen inom I. W. W. är nödvändigt, vilket dock ej får hindra en upplysningskampanj mot I. W. W:s fördomar.

I Japan utvecklar sig spontant en stor fackföreningsrörelse, vilken emellertid ännu saknar en insiktsfull ledning. Den viktigaste uppgiften för Japans kommunistiska element består i att stödja denna rörelse och leda den i en marxistisk anda.

I Tjecko-Slovakiet har vårt parti majoriteten av arbetarklassen bakom sig. Fackföreningsrörelsen är emellertid ännu till stor del i socialpatrioternas och centristernas händer och är därtill nationellt splittrad. Detta är följden av de revolutionärt sinnade fackföreningsmedlemmarnas bristande organisation och oklarhet. Partiet måste göra allt för att få slut på detta tillstånd och vinna hela fackföreningsrörelsen för en kommunistisk ledning. Vidare är bildandet av celler och av en för alla nationerna gemensam kommunistisk fackföreningscentral absolut nödvändigt. Slutligen måste det energiskt arbetas på sammanslagningen av de olika nationellt splittrande förbunden.

I Österrike och Belgien ha socialpatrioterna förstått att fast och slugt få fackföreningsrörelsen i sina händer. Den viktigaste terrängen för striden i dessa länder är fackföreningsrörelsen, och därför måste kommunisterna ägna denna sin huvudsakliga uppmärksamhet.

I Norge måste partiet, som har majoritet av arbetarna bakom sig, vinna större inflytande över fackföreningsrörelsen och avlägsna de centrlistiska elementen från dess ledning.

I Sverge har partiet att kämpa icke blott mot reformismen utan också mot småborgerliga tendenser inom socialismen och måste därför lägga ner all sin energi i denna kamp.

I Tyskland håller partiet på att småningom få inflytande över fackföreningsrörelsen. Under inga omständigheter bör några eftergifter göras åt anhängarna av parollen "Ut ur fackföreningarna". Detta skulle vara liktydigt med att stödja socialpatrioterna. Alla försök att utestänga kommunisterna från fackföreningarna måste mötas med kraftigt, segt motstånd och inga ansträngningar böra sparas för att vinna majoriteten i fackföreningarna.

V.

Dessa synpunkter bör vara de avgörande, för de ömsesidiga förbindelser mellan den Kommunistiska Internationalen å ena sidan och den Röda Fackföreningsinternationalen å den andra, som måste komma till stånd.

Till den Kommunistiska Internationalens uppgifter hör inte blott att leda proletarietets politiska kamp i ordets egentliga bemärkelse utan hela dess befrielsekamp, vilka former denna än antager. Kommunistiska Internationalen får inte bara den matematiska summan av de olika ländernas kommunistiska partiers centralledningar. Den måste inspirera och ordna arbetet i alla proletära organisationers kamp, såväl de rent politiska som de fackliga, de olika sovjet- och kulturorganisationerna etc.

Det internationella fackliga centralrådet kan i motsats till den gula internationalen på intet sätt godtaga principen om fackföreningarnas opolitiska och neutrala karaktär. Varje organisation, som önskade förbli neutral gentemot den andra, 2 1/2 och Tredje Internationalen, skulle oundvikligen bli en schackpjäs i borgarklassens händer. Den Röda Fackföreningsinternationalens aktionsprogram, som vidare utvecklar detta och som den Kommunistiska Internationalen kommer att förelägga de röda fackföreningarnas första kongress, kommer i verkligheten att försvaras endast av de kommunistiska partierna, av den Kommunistiska Internationalen. Redan ensamt av detta skäl, för ett energiskt revolutionerande av fackföreningsrörelsen i varje land, för ett ärligt, bestämt genomförande av fackföreningarnas nya revolutionära uppgifter, måste de röda fackföreningarna arbeta hand i hand och i intim kontakt med respektive länders kommunistiska partier och den Röda Fackföreningsinternationalen måste få allt sitt arbete i samklang med den Kommunistiska Internationalens arbete.

Fördomarna om neutralitet, "oavhängighet", fackföreningarnas opolitiska och partilösa karaktär, varmed även vissa revolutionära syndikalister i Frankrike, Spanien, Italien och andra länder äro behäftade, äro objektivt intet annat än en tribut åt de borgerliga idéerna. De röda fackföreningarna kunna ej besegra den gula Amsterdaminternationalen och följaktligen inte heller kapitalismen, utan att en gång för alla avsvärja sig de borgerliga idéerna om oavhängighet och neutralitet. Skapandet av en enhetlig international, som i sig innefattar såväl de politiska partierna som alla andra former av arbetarorganisationer är att betrakta som idealet

med hänsyn till önskvärdheten av största möjliga kraftbesparing och slagkoncentration. Utan tvivel tillhör framtiden denna organisationstyp. Under nuvarande övergångsperiod, då fackföreningarna i de olika länderna äro så mångfaldiga och brokiga, är det emellertid undgängligen nödvändigt att skapa ett självständigt internationellt förbund av röda fackföreningar, som stå helt på den Kommunistiska Internationalens grund, men vartill medlemmars inträde är mera fritt än fallet är i den Kommunistiska Internationalen.

Den Kommunistiska Internationalens tredje kongress utlovar åt den internationella fackföreningsinternational, som skall bildas på denna grundval, sitt stöd. För åstadkommande av ett intimare samband mellan den Kommunistiska Internationalen och den Röda Fackföreningsinternationalen föreslår III kongressen att kommunistiska Internationalen representeras genom tre medlemmar i Röda Fackföreningsinternationalens exekutivkommitté och omvänt.

De röda fackföreningarnas aktionsprogram är enligt den Kommunistiska Internationalens mening ungefär följande:

Aktionsprogram.

1. Den svåra ekonomiska kris, som sträcker sig över hela världen, engrosprisens katastrofartade fall, överproduktionen av varor i förening med verklig varubrist, borgarklassens aggressiva politik mot arbetarklassen, de envisa försöken att sänka arbetslönerna och driva arbetarna årtionden tillbaka i deras utveckling, den till följd därav växande förbittringen bland arbetarmassorna å ena sidan och oförmågan hos fackföreningarna med deras gamla metoder att hjälpa – alla dessa fakta ställa de revolutionära fackföreningarna i alla länder inför nya uppgifter. Kapitalismens sönderfallande har nödvändiggjort nya ekonomiska kampmetoder, och en aggressiv ekonomisk politik från fackföreningarnas sida är nödvändig för att tillbakaslä kapitalets angrepp och för att, sedan de gamla positionerna förstärkts, övergå till offensiven.

2. Grundvalen för den fackliga taktiken bildar den direkta aktionen av de revolutionära massorna och deras organisationer mot kapitalismen. Arbetarnas alla erövringar stå, i direkt förhållande till den direkta aktionen och den revolutionära påtryckningen från massornas sida. Med direkt aktion förstås alla slag av direkt påtryckning från arbetarnas sida mot företagen, och staten såsom bojkott, strejk, gatuaktioner, expropriation av fabriker, våldsamt motstånd mot utförandet av artiklar från företagen, väpnade resningar och andra revolutionära aktioner, som äro ägnade att ena arbetarklassen i kampen för socialismens förverkligande. De revolutionära fackföreningarnas uppgift består följaktligen i att göra den direkta aktionen till ett medel i arbetarmassornas uppfostran och förberedelse till kampen för den sociala revolutionen och proletariatets diktatur.

3. De senaste årens strider ha på ett särskilt iögonenfallande sätt ådagalagt de fackliga organisationernas svaghet. Att arbetarna i samma företag tillhöra flera fackföreningar försvaga dem i kampen. En nödvändig förutsättning för att kampen skall kunna föras med oförminskade krafter är, att man i stället för skrå-organisationer skapar fackföreningsorganisationer efter industriella linjer. ”I ett företag – en organisation”, det måste bli parollen i fråga om organisationernas uppbyggande. Sammansmältandet av närbesläktade fackföreningar till ett förbund måste genomföras på revolutionär väg, i det denna fråga hänskjutas direkt till fackföreningsmedlemmarna i fabriker och företagen, vidare till krets- och distriktskonferenserna samt landskongresserna.

4. Varje fabrik och företag måste bli ett revolutionens bålverk och fäste.

De gamla formerna för förbindelserna mellan de skilda förbundsmedlemmarna (kassörer, ordförande, representanter och andra), måste ersättas genom bildande av fabrikskommittéer. Fabrikskommitténs medlemmar måste väljas av det ifrågavarande företags samtliga arbetare, utan hänsyn till politisk åskådning. Den röda fackföreningsinternationalens anhängare ha till uppgift att söka förmå alla arbetare vid visst företag att delta i valet av det organ, som representerar dem. Alla försök att inskränka valet av fabrikskommitté uteslutande till möten av meningsfränder och att utestänga den stora massan av icke partianslutna måste på det kraftigaste fördömas. Genom ett sådant val skulle en cell skapas, men icke ett fabriks och driftsråd. De revolutionära arbetarna måste utöva sitt inflytande på det allmänna mötet och på den av detta valda fabriks- och driftkommittén genom sina celler, sina aktionsutskott och slutligen genom varje enskild revolutionär arbetare.

5. Det första kravet, som måste ställas av fabriks- och driftsråden, är att det på företagets bekostnad drages försorg om de arbetare, som avskedats på grund av arbetslöshet. Det får under inga omständigheter tillåtas, att arbetarna kastas på gatan utan att företaget på minsta sätt beröres därav. Arbetsgivaren måste förpliktas att betala full arbetslön åt de arbetslösa. På denna grundval måste man organisera ej blott de arbetslösa, utan huvudsakligen arbetarna i de olika företagen, i det att man gör klart för dem, att frågan om arbetslösheten icke kan lösas inom ramen av det kapitalistiska samhället, och att det bästa medlet mot arbetslösheten är den sociala revolutionen och proletariats diktatur.

6. Företagens stängande och förkortandet av antalet arbetsdagar utgör för närvarande ett av de mest betydande medlen i borgarklassens händer, med vars hjälp den tvingar arbetarna att gå in på sänkning av arbetslönen, förlängning av arbetstiden och upphävande av kollektivavtalen. Dessa driftsinställelser taga alltmer uppenbart formen av "direkt aktion" från de förenade arbetsköparnas sida mot organiserade arbetarmassor. Fördenskull måste driftsnedläggelserna bekämpas och undersökning av arbetarna fordras rörande de orsaker, som leda till varje driftsnedläggelse. För detta ändamål måste särskilda kontrollkommissioner bildas med uppgift att öva kontroll över råvaror och bränslematerial och som vidare undersöka det verkligen till produktionen nödvändiga råvarubehovet och de i bankerna deponerade penningreserverna. De särskilt valda kontrollkommissionerna måste med största omsorg pröva de finansiella förbindelserna mellan de ifrågavarande företagen och andra företag, varvid slopandet av affärshemligheterna måste uppställas som en av de närmast liggande uppgifterna för arbetarna.

7. Ett av kampmedlen mot en massnedläggelse av företagen, åsyftande en sänkning av arbetarnas löner och levnadsstandard, är arbetarnas besittningstagande av fabrikerna och övertagande av produktionen mot arbetsköparnas vilja. Under den nu rådande varubristen är det nödvändigt att produktionen fortsättes och arbetarna få därför ej tillåta ett avsiktligt stängande av fabrikerna och verkstäderna. Allt efter de lokala förhållandena, produktionsvillkoren, det politiska läget och den sociala kampens karaktär kan och måste besittningstagandet understödjas även av andra påtryckningsåtgärder mot kapitalet. Vid besittningstagandet av ett företag måste förvaltningen av det omhändertagas av fabriks- eller driftsrådet ävensom av en särskilt för detta ändamål vald representant för förbundet.

8. Den ekonomiska kampen föres under parollen högre arbetslöner och förbättrade arbetsförhållanden mot förkrigstidens. Alla försök att återinföra de före kriget rådande arbetsförhållanden måste tillbakavisas med det mest beslutsamma revolutionära motstånd. Kriget för-

orsakade ett arbetarklassens försvagande; en förutsättning för att motverka detta är förbättrade arbetsförhållanden. Kapitalisternas hänvisning till utlandskonkurrensen får under inga förhållanden tagas i betraktande. De revolutionära fackföreningarna få ej betrakta frågan om ökade löner och förbättrade arbetsvillkor från synpunkten av konkurrensen mellan de olika ländernas rovlystna kapitalistelement utan endast från synpunkten att bevara och skydda arbetskraften.

9. I händelse av försök till löneredpressningar från kapitalisternas sida och en ekonomisk kris i landet, är det de revolutionära fackföreningarnas uppgift att förhindra lönereducering successivt i de olika produktionsgrenarna, d. v. s. de få icke låta klyva sig i olika grupper. De i allmännyttiga företag (såsom gruvor, järnvägar, elektricitets- och gasverk m. fl. liknande) anställda arbetarna måste omedelbart dras in i striden, så att kampen mot kapitalets angrepp kommer att föras på det ekonomiska samhällslivets viktigaste områden. Vidare är det i sådana fall nödvändigt och ändamålsenligt, att varje form av motstånd användes alltifrån en enstaka partiell strejk till en generalstrejk, omfattande betydelsefulla produktionsgrenar över hela landet.

10. Fackföreningarna måste betrakta det som sin praktiska uppgift att förbereda och organisera internationella aktioner inom varje särskild industri. Ett inställande av kolgruvedriften eller avbrott i transporten av internationell räckvidd äro mäktiga vapen i kampen mot de reaktionära anslagen från hela världens borgarklass.

Fackföreningarna måste uppmärksamt följa världshändelsernas gång för att förstå att välja den lämpligaste tidpunkten för sina aktioner och därvid ej ett ögonblick förgäta att ett internationellt angrepp, av vilken art det vara må, är möjligt först sedan verkligt revolutionära fackföreningar hava bildats, som ej har något som helst gemensamt med den gula Amsterdaminternationalen.

11. Den bland alla länders opportunisterna utbredda tron på kollektivavtalens absoluta värde måste kraftigt och bestämt tillbakavisas från den revolutionära fackföreningsrörelsens sida. Kollektivavtalet är ingenting annat än ett vapenstillestånd. Arbetsgivarna bryta alltid kollektivavtalen, så snart minsta möjlighet därtill erbjuder sig. Den djupa vördnaden inför kollektivavtalen bevisar att arbetarklassens ledare äro djupt genomträngda av den borgerliga ideologien. De revolutionära fackföreningarna skola ej förkasta kollektivavtalen, utan erkänna deras relativa värde, men de måste alltid ha fullkomligt klart för sig sättet för brytandet av dessa avtal, närhelst detta skulle vara till fördel för arbetarklassen.

12. Arbetarorganisationernas kamp mot de individuella och kollektiva arbetsköparna måste – under hänsynstagande till de materiella och lokala förhållandena – göras fruktbarande för hela erfarenheten om arbetarklassens befrielsekamp. Därför måste varje betydande strejk vara icke blott väl förberedd av arbetarna, utan samtidigt med strejkens utbrott måste även särskilda kadrer bildas för kampen mot strejkbrytarna och för att motstånd mot de av de borgerliga regeringarna understödda vitgardistorganisationernas provokationer. Italiens fascister, Tysklands tekniska hjälpkår, de av förutvarande officerare och underofficerare bestående vitgardistorganisationerna i Frankrike och England, alla ha de tagit till sin uppgift att desorganisera och tillintetgöra varje arbetaraktion inte blott genom att ersätta de strejkande utan också genom att materiellt tillintetgöra arbetarnas organisationer och döda deras ledare. Under dessa förhållanden är organiserandet av särskild strejkmilis och särskilda självförsvarsorganisationer en livsfråga för arbetarna.

13. Dessa kamporganisationer måste inte blott försvara sig mot arbetsgivarnas och strejkbrytareorganisationernas angrepp utan också ta initiativ till stoppande av, allt gods och alla varor, som äro avsedda för den ifrågavarande fabriken, och förhindra utförsel av fabriken produkter till andra fabriker. Härvidlag måste transportarbetarna spela en särskilt betydelsefull. De måste nämligen inställa både till- och utförseln av varor, vilket också är genomförbart med enigt stöd från samtliga på orten anställda arbetares sida.

14. Arbetarklassens hela ekonomiska kamp i den närmaste framtiden måste koncentrera sig omkring partiets lösen: "arbetarkontroll över produktionen" och denna kontroll måste förverkligas, innan regeringen och de härskande klasserna hunnit skapa surrogat för densamma. En förbittrad kamp måste börja föras mot alla försök av de styrande klasserna och reformisterna att upprätta någon slags industriell demokrati i form av arbetsgemenskap eller kontrollkommissioner, en kamp under vilken kontrollen av företagen måste genomföras för att uppnå bestämda resultat. De revolutionära fackföreningarna måste beslutsamt bekämpa det socialistiska taskspeleri och de skälmstycken, som de gamla fackföreningsledarna med hjälp av de härskande klasserna ha tillåtit sig. Allt dessa herrars prat om en fredlig socialisering av industrien åsyftar endast att leda arbetarnas uppmärksamhet från den revolutionära aktionen och den sociala revolutionen.

15. För att leda arbetarnas uppmärksamhet från deras omedelbara uppgifter och väcka småborgerliga strävanden till liv hos dem agiteras för idén om arbetarnas "andel i vinsten", d. v. s. återställandet till arbetarna av en obetydlig del av det av dem skapade mervärdet. Detta försök att demoralisera arbetarna måste underkastas en obarmhärtig och skarp kritik och mötas med de revolutionära fackföreningarnas paroll: "Icke andel i vinsten utan kapitalistprofitens fullständiga slopande".

16. För att lamslå eller bryta arbetarklassens stridskraft ha borgarstaterna under förevändning av att skydda livsviktiga industrier gripit till temporär militarisering av enskilda företag eller hela industrigrenar. Under förevändning av att mest möjligt förebygga ekonomiska kriser, har den till kapitalismens skydd infört obligatoriska skiljedomstolar. I kapitalismens intresse har även, för att helt och hållet kasta krigets bördor på arbetarnas skuldror, införts av drag för skatterna direkt från arbetslönen, varvid arbetsköparen spelar rollen av skatteindrivare. Mot dessa regeringsåtgärder, som blott tjäna kapitalistklassens intressen, måste från fackföreningarnas sida upptagas den mest hänsynslösa kamp.

17. Under kampen för förbättrande av arbetsvillkoren, för höjande av arbetarmassornas levnadsstandard och upprättande av arbetarkontroll måste man alltid komma ihåg, att alla dessa problem äro omöjliga att lösa inom ramen av det kapitalistiska samhället. De revolutionära fackförbunden måste därför, i det de successivt avtvinga de härskande klasserna eftergifter och tvinga dem att genom föra en socialistisk lagstiftning, fullständigt klargöra för arbetarmassorna, att den sociala frågan kan lösas endast genom kapitalismens tillintetgörande och upprättandet av proletariats diktatur. Ingen delaktion, ingen lokal strejk, ingen än så obetydlig konflikt får ur denna synpunkt betraktat gå spårlöst förbi. De revolutionära fackföreningarna böra förallmänliga dessa konflikter och bringa arbetarna till insikt om nödvändigheten och oundvikligheten av den sociala revolutionen och proletariats diktatur.

18. Den ekonomiska kampen är tillika en politisk, d. v. s. en allmän klasskamp. Själva striden, om den också omfattar än så breda arbetarlager i landet, kan blott föras verkligt revolutionärt och med största möjliga fördel för arbetarklassen i dess helhet när de revolutionära fackföreningsförbunden gå hand i hand och på det intimaste samarbeta med respektive länders

kommunistiska partier. Teorin och det praktiska tillämpandet av arbetarnas klasskamps splittring i två skilda delar är i nuvarande revolutionsögonblick ytterst skadligt. Varje framryckning kräver största möjliga koncentration, som är tänkbar endast genom den största ansträngning av arbetarklassens revolutionsenergi, d. v. s. alla dess kommunistiska och revolutionära element. Delaktioner av det kommunistiska partiet å den ena sidan och de röda revolutionära fackförbunden å den andra äro på förhand dömda att misslyckas. Enhetlighet i aktionen och ett organiskt förbund mellan det kommunistiska partiet och fackföreningarna är för den skull huvudvillkoren för framgång i kampen mot kapitalismen.

Resolution över arbetet på det kooperativa området.

Antagen på III världskongressens 22:dra sammanträde den 10 juli 1921.

Den Kommunistiska Internationalens tredje kongress uppdrar åt exekutivkommittén att skapa en kooperativ sektion, som allteftersom det visar sig nödvändigt måste förbereda sammankallandet av internationella kooperativa rådslag, konferenser och kongresser i och för förverkligandet i internationell omfattning av de i teserna uppställda uppgifterna.

Sektionen måste dessutom gripa sig an med följande praktiska uppgifter: a) att sträva efter att stärka Kooperationens verksamhet bland de arbetande inom lantbruk och näringar genom kooperativ sammanslutning av små halvproletäriska företag liksom genom att få fram arbetare till en kollektiv förbättring av deras hushållning; b) att kämpa för överlämnandet i nationell utsträckning av all distribution av näringsmedel och förbrukningsartiklar till Kooperationen; c) att driva propaganda för den revolutionära Kooperationens principer och metoder ävensom att inrikta den proletära Kooperationens verksamhet på materiellt understödjande av den kämpande arbetarklassen och d) att stödja arbetet på åstadkommande av internationella handels- och finansiella förbindelser mellan arbetarkooperationerna och att organisera deras gemensamma produktion.

Teser över kommunisternas arbete inom Kooperationen.

Antagna på III världskongressens 22:dra sammanträde den 10 juli 1921.

1. I den proletära revolutionens epok står den proletära Kooperationen inför två problem a) att bistå de arbetande massorna i deras kamp om den politiska makten, b) att, där makten redan erövrats, bistå dem vid uppbyggandet av det socialistiska samhället.

2. Den gamla Kooperationen gick reformismens väg och sökte undvika den revolutionära kampen. Den förkroppsligade idén om det långsamma "inväxandet" i socialismen utan hjälp av proletariatets diktatur. Den predikade de kooperativa företagens politiska neutralitet; under denna skylt döljer den likväl de kooperativa företagens underkastelse under den imperialistiska bourgeoisins politiska mål. Dess internationalism inskränker sig till ord. I verkligheten förvandlar den arbetarnas internationella solidaritet till ett samarbete mellan de arbetande massorna och det egna landets bourgeoisier. Med en sådan politik från den gamla Kooperationens sida främjas ej utan motarbetas revolutionen; i stället för att påskyndas hindras den.

3. Kooperationens olika former och arter kunna likaledes icke tjäna proletariatets revolutionära mål. Konsumtionsföreningarna kunna lättast anpassas för dessa mål. Men även bland dem finnas många föreningar, som bestå av borgerliga element. Sådana kooperativa företag komma i revolutionsstriderna aldrig att ställa sig på proletariatets sida. Därtill är blott arbetarkooperationen i stad och på land i stånd.

4. Kommunisternas uppgifter i den kooperativa rörelsen äro följande: a) propaganda för de kommunistiska idéerna; b) Kooperationens förvandling till organ för den revolutionära klasskampen utan att skilja de särskilda företagen från centralorganet.

I alla kooperativa företag är det kommunisternas plikt att bilda celler, vilkas uppgift består i organiserandet av en den kommunistiska Kooperationens central i varje land.

Dessa celler liksom centralen måste stå i ständig förbindelse med det kommunistiska partiet och med dess representanter i de kooperativa företagen. Centralen måste utarbeta grundvalarna för kommunisternas taktik inom den kooperativa rörelsen samt leda och organisera densamma.

5. De praktiska uppgifter, som den revolutionära Kooperationen i Väst-Europa i ett givet ögonblick kommer att ställas inför, komma att tydligare visa sig under arbetets lopp. Redan nu kan man emellertid klart urskilja några av dem, nämligen

a) den muntliga och skriftliga propagandan och agitationen för de kommunistiska, idéerna, kampen för Kooperationens frigörande från de borgerliga kompromissmakarnas ledning och inflytande;

b) Kooperationens förenande med det kommunistiska partiet och de revolutionära fackföreningarna; Kooperationens direkta och indirekta deltagande i proletariatets politiska kamp, demonstrationer och politiska kampanjer; det materiella understödandet av det kommunistiska partiet och dess pressorgan; det materiella understödandet av strejkande och arbetare, som lida under driftsinställelser o. s. v.

c) kampen mot bourgeoisins imperialistiska politik och följaktligen även mot ententens inblandning i Sovjet-Rysslands och andra länders inre angelägenheter;

d) åstadkommande, av icke blott ideella och organisatoriska utan även affärsförbindelser mellan arbetarna i de olika ländernas kooperativa företag;

e) kampen för ett snart avslutande av olika handelsfördrag och upprättandet av handelsförbindelser med Sovjet-Ryssland och de andra sovjetrepublikerna;

f) det möjligast livliga deltagande i varuutbytet med dessa republiker; g) deltagande i utnyttjandet av sovjetstaternas naturrikedomar genom de koncessioner, som tilldelats de kooperativa företagen.

6. Kooperationens uppgifter komma först efter den proletära revolutionen till sin fulla utveckling. På grundval av erfarenheterna från Ryssland kan emellertid redan urskiljas några karaktäristiska drag i detta arbete:

a) Konsumtionsföreningarna få åtaga sig produkternas fördelning i enlighet med av den proletära regeringen uppgjord plan. Detta kommer att leda till en tidigare aldrig bevittnad uppblomstring av den kooperativa rörelsen;

b) de kooperativa företagen måste utbilda sig till en organisation, som får till stånd förbindelser mellan de enskilda småhushållen (bönder och hantverkare) och proletärstatens

centrala ekonomiska organ. Dessa senare komma med kooperationens hjälp att leda de enskilda småhushållens arbete efter en enhetlig plan. Konsumtionsföreningarna komma att bli det organ, som skall samla småhushållens livsmedel och råvaror och överlämna dem till föreningarnas medlemmar och till staten;

c) dessutom kunna produktionsföreningarna förena de små företagen till verkstäder och till större företag, i vilka användning av maskinarbete och vetenskapligt-tekniska arbetsmetoder är möjlig. Detta kommer att för småhushållet bilda en teknisk grundval, som möjliggör uppbyggandet av den socialistiska driftsorganisationen och som leder till tillintetgörande av småfabrikantens individualistiska psykologi och till utveckling av en kollektivistisk psykologi.

7. I betraktande av den revolutionära kooperationens viktiga roll i den proletära revolutionens epok föreskriver den Kommunistiska Internationalens tredje kongress de kommunistiska partierna, grupperna och organisationerna att fortsätta den energiska propagandan för idén om den revolutionära kooperationen för organiserandet av kommunistiska celler inom kooperationen, för förvandlingen av kooperationen till ett organ för klasskampen och för att mellan den och de revolutionära fackföreningarna skapa en enhetlig front.

Kongressen överlämnar åt den K. I:s exekutivkommitté att organisera en kooperativ sektion, som måste genomföra alla de nämnda uppgifterna. Denna sektion måste dessutom sammankalla möten, konferenser och kongresser för förverkligande av de kooperativa uppgifterna i internationell omfattning.

Teser över Rysslands Kommunistiska partis politik.

Antagna på III världskongressens 17:de sammanträde den 5 juli 1921.

I. Ryska Socialistiska Federativa Sovjetrepublikens internationella läge.

Ryska Socialistiska Federativa Sovjetrepublikens nuvarande internationella läge karaktäriseras av en viss jämvikt. Trots all obeständighet framgår ur denna jämvikt ett egendomligt världspolitiskt läge, som består i följande:

Å ena sidan är den internationella bourgeoisien fylld av glödande hat och fiendskap mot Sovjet-Ryssland och beredd att när som helst överfalla detta för att strypa det; å andra sidan ha alla försök till militär intervention, vilka kostat bourgeoisien hundratals miljoner francs, slutat med fullständigt misslyckande, trots att sovjetmakten då var svagare än nu, under det att de ryska godsägarna och kapitalisterna hade hela arméer till förfogande på Sovjetrepublikens eget område. Oppositionen mot kriget med Sovjet-Ryssland har kraftigt tilltagit i alla kapitalistiska länder; den har stärkt proletariatets revolutionära rörelse och till och med utbrett sig inom breda massor av den småborgerliga demokratien. Motsatsen mellan de olika imperialistiska ländernas intressen har skärpts och tilltager allt mera för varje dag. Den revolutionära rörelsen bland Österns undertryckta folks hundratals miljoner växer med anmärkningsvärd kraft. Till följd av dessa förhållanden har den internationella imperialismen ej varit i stånd att få död på Sovjet-Ryssland, ehuru den i och för sig är mycket starkare. Ja, den har till och med blivit tvungen att helt eller halvt erkänna Sovjet-Ryssland och träda i handelsförbindelser med det. På detta sätt har det kommit till en viss, om också ytterst obeständig och osäker men dock alltjämt existerande jämvikt, under vilken den socialistiska

republiken – om också icke under någon lång tid – kan existera i den kapitalistiska omgivningen.

II. Klasskrafternas ömsesidiga förhållande ur internationell synpunkt.

Under ett sådant sakernas tillstånd har klasskrafternas förhållanden mätt efter internationella mått gestaltat sig på följande sätt: Den internationella bourgeoisien, som nu ej har någon möjlighet att föra öppet krig med Sovjet-Ryssland, väntar i vaktberedskap på det ögonblick, då omständigheterna kunna befinnas lämpliga att ånyo börja krig.

Proletariatet i de utvecklade kapitalistiska länderna har redan överallt utkristalliserat sina avantgarden, de kommunistiska partierna, vilka målmedvetet kämpa för erövrandet •av majoriteten bland proletariatet i varje land och därvid krossa de gamla fackföreningsbyråkraternas och den av imperialistiska privilegier korrumperade europeiska och amerikanska arbetararistokratiens inflytande.

De kapitalistiska ländernas småborgerliga demokrati, vars mest utvecklade delar representeras av II och 1 1/2-Internationalerna, är för närvarande kapitalismens huvudstöd, i samma utsträckning som under dess inflytande står majoriteten eller en betydande del av de i industri och handel sysselsatta arbetarna och tjänstemännen, vilka frukta att i händelse av en revolution förlora sina relativt spetsborgerliga levnadsförhållandena, som äro en följd av de imperialistiska privilegierna.

Men den växande ekonomiska krisen försämrar överallt de breda massornas läge och denna omständighet såväl som den allt klarare framträdande oundvikligheten av nya imperialistiska krig för upprätthållandet av kapitalismen skakar alltmera detta stöd.

De arbetande massorna i kolonial- och halvkolonielländerna, vilka utgöra den oerhört övervägande delen av jordens befolkning, äro redan sedan 20:de århundradets början indragna i det politiska livet, framförallt genom revolutionerna i Ryssland, Turkiet, Persien och Kina. Det imperialistiska kriget från 1914 till 1918 jämte sovjetmakten i Ryssland förvandlade slutgiltigt dessa massor till en aktiv faktor i världspolitiken och i det revolutionära krossandet av imperialismen, trots att de högt bildade småborgarna i Europa och Amerika och bland dem även ledarna av II och II /2-internationalerna, icke vilja erkänna detta ännu. Brittiska Indien står i spetsen för dessa länder och revolutionen växer allt starkare fram, ju betydelsefullare å ena sidan industri- och järnvägsproletariatet blir och ju brutalare å andra sidan engelsmännens terror blir, vilka alltid taga sin tillflykt till massmord (ex. i Amritsar) eller offentliga prygelstraff.

III. Det ömsesidiga förhållandet mellan de olika klasserna i Ryssland.

Det inrepolitiska läget i Sovjet-Ryssland karaktäriseras av, att vi här för första gången i världshistorien under en lång följd av år se blott två befolkningsklasser framför oss. Proletariatet, som under årtionden uppväxt genom en mycket ung men allt högmodernare storindustri och småbondeklassen, vilken utgör den övervägande delen av befolkningen. Storgodsägarna och kapitalisterna äro visserligen ännu icke försvunna i Ryssland, men de underkastades fullständig expropriation, trasades politiskt som klass fullständigt sönder och resterna av vad som är kvar av denna klass har hamnat bland sovjetmaktens statsanställda. Som emigranter i utlandet, sannolikt till ett antal av 1½ till 2 miljoner, ha de uppehållit sin klassorganisation. De förfoga över mera än ett halvt hundratal dagliga tidningar tillhörande alla borgerliga och "socialistiska" d. v. s. småborgerliga partier, vidare resterna av de vita arméerna och ha talrika förbindelser inom den internationella bourgeoisien. Dessa emigranter

arbeta med alla krafter och medel på sovjetmakten krossande och återupprättandet av kapitalismen i Ryssland.

IV. Proletariatet och bönderna i Ryssland.

Under ett sådant inre läge i Ryssland är proletariatets, såsom den härskande klassen, huvuduppgift för närvarande att bestämma och genomföra sådana åtgärder, som äro absolut nödvändiga för att kunna leda bönderna, för att kunna uppbygga ett varaktigt förbund med dem och för att kunna genomföra en lång rad av allmänna åtgärder för övergång till samhälleligt maskinellt storgodsbruk. Dessa uppgifter äro i Ryssland synnerligen svåra på grund av landets efterblivenhet och även till följd av den oerhörda utsugningen genom de imperialistiska och medborgarkrigen under 7 års tid. Även helt bortsett från dessa särskilda svårigheter tillhöra dock dessa uppgifter vid ett socialistiskt uppbyggnadsarbete de svåraste, som förestå alla kapitalistiska länder – kanske med undantag av England – och även i fråga om England bör man icke glömma, att antalet arrendatorer visserligen är ringa, men att i stället procenttalet av småborgerliga lantarbetare och anställda till följd av det verkliga tyranni, som utövas över hundratals miljoner människor i de stort. Till följd härav består – ur synpunkten av ”till England hörande” kolonierna, är utomordentligt den proletära världsrevolutionens utveckling som en enhetlig process – betydelsen av den epok Ryssland nu genomlever däri, att det har att praktiskt försöka och pröva den politik proletariatet, då det har statsmakten i sina händer, måste föra gentemot de småborgerliga massorna.

V. Krigsförbundet mellan proletariatet och bönderna i Sovjet-Ryssland.

Grundvalen för det riktiga ömsesidighetsförhållandet mellan proletariatet och bönderna i Ryssland har lagts under epoken 1917-1921, då angreppen från kapitalisterna och storgodsägarna, understödda av den samlade världsbourgeoisin och alla småborgerliga, demokratiska partier (socialrevolutionärer och mensjeviker), framskapat, befast och givit fast form åt proletariatets och böndernas militära förbund för sovjetmaktens skydd. Medborgarkriget är klasskampens tillspetsade form och ju mera tillspetsad klasskampen är, desto snabbare och klarare visar erfarenheten, till och med för de mest efterblivna bondeelementen, att endast proletariatets diktatur kan rädda bönderna, att socialrevolutionärerna och mensjevikererna i verkligheten blott äro lakejer åt kapitalisterna och storgodsägarna.

Men om också det militära förbundet mellan proletariatet och bondeklassen var – och det måste så vara – den första formen för ett varaktigt förbund, så hade dock detta icke kunnat hålla sig, utan att det funnits ett bestämt ekonomiskt förbund mellan de båda klasserna. Bönderna erhöilo av arbetarstaten all jorden och hjälp mot godsägarna och storbönderna; arbetarna erhöilo livsmedel från bönderna till hjälp intill dess storindustrien återstälts.

VI. Övergången till verkliga samhälleliga ömsesidiga förbindelser mellan proletariatet och bönderna.

Ur socialistisk synpunkt kan förbundet mellan småbönderna och proletariatet bli riktigt och varaktigt först när den fullständigt återställda transporten och storindustrien ger proletariatet möjlighet att kunna såsom ersättning åt bönderna för livsmedel ge dem alla de produkter, som äro nödvändiga för dem och för förbättrandet av deras jordbruk. Genom den väldiga förödelsen av landet var det fullständigt omöjligt att nå detta mål på en gång. Kontributions-systemet var för den icke nog tillfredsställande organiserade staten det förhållandevis drägligaste sättet, att hålla sig i de oerhört svåra krigen mot godsägarna. Därtill skärpte missväxten och hungersnöden år 1920 den svåra nöden bland bönderna och gjorde den omedelbara övergången till naturaskatt till en obetingad nödvändighet. En måttlig naturaskatt

förbättrar omedelbart kraftigt böndernas läge och sporrar dem samtidigt till att utvidga den besådda arealen och företaga förbättringar i driften.

Naturaskatten betyder övergången från beslagtalande av alla sädesöverskott hos bönderna till ett reglerat socialistiskt varuutbyte mellan industri och jordbruk.

VII. Betydelsen av och villkoren för sovjetmaktens medgivande åt kapitalismen och utlämnande av koncessioner.

Naturaskatten betyder självklart rätten för bönderna, att förfoga över de sädesöverskott, som de få kvar sedan naturaskatten erlagts. I samma utsträckning staten icke har möjlighet att ge bönderna varor från de socialistiska fabrikerna i utbyte mot dessa överskott, betyder givetvis friheten att handla med dessa överskott frihet till kapitalistisk utveckling.

Inom dessa gränser innebär detta visserligen ingen fara för socialismen så länge transportmedlen och storindustrin är i proletariats händer; tvärtom, utvecklandet av kapitalismen under kontroll och reglering av den proletära staten (d. v. s. "statskapitalism" i denna anda) är fördelaktigt och obetingat nödvändigt (givetvis blott till en viss grad) i ett oerhört utplundrat och efterblivet småbondeland, såvida nämligen denna utveckling är i stånd att framdriva ett *hastigt* uppsving av jordbruket. Ännu mera är detta förhållandet i fråga om koncessioner. Utan det ringaste av-statligande utlämnar arbetarstaten bestämda gruvor, skogsområden, naftakällor åt utländska kapitalister för att från dem kunna erhålla ny utrustning och nya maskiner, som skola möjliggöra ett snabbt återställande av sovjetstorindustrien. Koncessionsinnehavarnas betalning genom högvärdiga produkter är utan tvivel en tribut av arbetarstaten till världsbourgeoisien; utan att dölja något av detta, måste vi dock klart förstå, att vi måste betala denna tribut för att vi hastigt skola kunna återställa vår storindustri och kraftigt förbättra våra bönders och arbetares läge.

VIII. Resultaten av vår livsmedelspolitik,

Sovjet-Rysslands livsmedelspolitik från 1917 till 1921 har otvivelaktigt varit mycket primitiv och ofullkomlig och medfört en mängd missbruk. En hel rad fel ha gjorts. Men i stort sett har den under de förhandenvarande förhållandena varit den enda möjliga och den fyllde sin historiska uppgift, den räddade den proletära diktaturen i det utplundrade och efterblivna landet. Det är obestriddigt, att den långsamt fullständigats. Under det första fulla året av vår regeringsmakt från 1 augusti 1918 till 1 augusti 1919 erhöll staten 110 miljoner pud, under det andra 220 och under det tredje 285. Nu ha vi redan praktiska erfarenheter. Vi bli nu i stånd att insamla 400 miljoner pud; naturaskatten går till 240 miljoner. Endast genom att anskaffa en tillräcklig livsmedelsreserv är det möjligt för arbetarstaten att i ekonomiskt avseende varaktigt kunna stå på egna ben, och säkerställa ett, om också långsamt, så dock målmedvetet återupprättande av storindustrien och ett ordentligt finanssystem.

IX. Den materiella grundvalen för socialismen och planen för Rysslands elektrifiering.

Den enda materiella grundvalen för socialismen kan blott den maskinella storindustri vara, som är i stånd att även organisera jordbruket. Men man kan icke inskränka sig till denna allmänna uppfattning, utan allt hithörande måste noggrant och konkret utformas. Den storindustri, som motsvarar den nyaste teknikens krav, och är i stånd att organisera jordbrukets utveckling, är elektrifieringen av hela landet. Det vetenskapliga arbetet med utarbetande av planerna för en sådan elektrifiering av Ryska Socialistiska Federativa. Sovjetrepubliken måste vi utföra och ett dylikt arbete har redan utförts. Under deltagande av mera än 200 av de bästa lärda, ingenjörer och jordbruksekonomiska krafter i Ryssland har

detta arbete slutförts och föreligger nu tryckt i ett samlingsband samt i stora drag fastställt av VIII Allryska Rådskongressen i december 1920. Nu har just inkallats till en allrysk kongress av elektroteknici, vilken i augusti 1921 skall samlas för att låta arbetet undergå ny prövning. Sedan erhåller det det slutgiltiga statsliga godkännandet. Arbetet på elektrifieringen är närmast beräknat på tio år och fordrar omkring 370 miljoner arbetsdagar. Medan det under år 1918 byggdes 8 nya elektriska stationer, så fingo vi år 1919 36 och 1920 ända till 100. Även om denna början ej betydde så mycket för vårt oerhört stora land, så har trots allt början gjorts, arbetet har gått framåt och går allt bättre och bättre. Den ryske bonden är efter det imperialistiska kriget, efter det att miljoner av i Tyskland fångna lärt känna den moderna förstklassiga tekniken, efter de svåra men klagörande erfarenheterna under det treåriga medborgarkriget nu icke mera samme bonde som han förut varit. Med varje månad ser han allt klarare och tydligare, att endast den proletära ledningen är i stånd att befria de små jordinnehavarna från förtryck och föra socialismen närmare.

X. Mensjevikernas, socialrevolutionärernas och de ”verkliga demokraternas” i II och II½-Internationalen roll som kapitalets bundsförvanter.

Proletariatets diktatur betyder icke klasskampens upphörande, utan dess fortsättande i ny form och med nya vapen. Så länge klasserna bestå, så länge den i ett land störtade bourgeoisien fortsätter sina angrepp på sovjetstaten i internationell skala, så länge är diktaturen nödvändig. Småbondeklassen måste under övergångstiden genomgå en rad av vacklandes. Övergångstidens svårigheter och bourgeoisiens inflytanden medföra då och då oundvikliga kastningar i dessa massors stämning. På proletariatet, som försvagats och på grund av förstörandet av dess livsnerv, den maskinella storindustrien, till en viss grad deklasserats, vilar den stora och väldiga uppgiften att trots dessa kastningar förbli fast och genomföra arbetets befrielse från kapitalismens ok. Det politiska uttrycket för småborgardömets klyvning är de småborgerliga partiernas politik, d. v. s. II och II½ -Internationals partier, i Ryssland social-revolutionärerna och mensjevikerna. Dessa partier, som nu ha sina huvudstaber och tidningar i utlandet, stå nu i verkligheten tillsammans i ett block med den borgerliga kontrarevolutionen och göra denna verkliga tjänster. Den ryska storbourgeoisens kloka ledare, i vars spets står Miljukov, ledaren för kadettpartiet (konstitutionella demokraterna), äro fullständigt klara med den roll småborgardemokratien, socialrevolutionärerna och mensjevikerna, spela och ha noga och riktigt uppskattat den. Med anledning av Kronstadt-upproret, vid vilket mensjevikerna, socialrevolutionärerna och vitgardisterna förenade sina krafter, kastade Miljukov ut en lösen: ”Sovjet utan bolsjeviker!” Vidare utvecklande denna tankegång skrev han: ”Ära och erkännande åt socialrevolutionärerna och mensjevikerna” (Pravda nr 64 och 121 1921, citerat ur en Paristidning), ”ty de ha uppgiften att som de första rycka makten från bolsjeviker!” Miljukov, ledaren av storbourgeoisien, drager fullkomligt riktigt den lärdomen ur alla revolutioner, vilka bevisat, att den småborgerliga demokratin icke är i stånd att hålla makten, och att den alltid blott är en skylt för borgarklassens diktatur, alltid blott ett trappsteg till borgarklassens fulla herravälde. Den proletära revolutionen i Ryssland bekräftar ännu en gång erfarenheterna från åren 1789 till 1794 och 1848-1849, bekräftar Friedrich Engels ord, då han i sitt brev till Bebel den 12 december 1884 skrev: ”Den rena demokratin kan i revolutionens ögonblick få tillfällig betydelse såsom en sista räddning för hela den borgerliga ja, till och med den feodala samhällsordningen ... Så gav år 1884 (från mars till september) hela den feodalbyråkratiska massan understöd åt liberalerna för att hålla de revolutionära massorna nere ... I varje fall är under krisdagarna och dagarna därefter vår ende motståndare *den samlade reaktion, som grupperar sig kring den rena demokratin*, och detta, tror jag, får man icke släppa ur sikte.” (Offentliggjort på ryska i tidningen ”Kommunistiskt arbete” 1921, nr 360, av den 9 juni 1921, i en artikel av partivän Arthur Lotzki: ”Marx och Engels om

demokratien". På tyska i Friedrich Engels om demokratien". På tyska i Friedrich Engels gels bok: "Politische Vermächtnis", utg. i Berlin 1920 som n:o 12 i Internationale Jugendbibliothek. Sidan 13, Brief Engels an Bebel von 12 dec. 1884.)

Resolution över Rysslands Kommunistiska Partis taktik.

Antagen på III världskongressens 17:de sammanträde den 5 juli 1921.

Efter att Kommunistiska Internationalens tredje världskongress åhört kamrat Lenins rapport om R. K. P:s taktik och tagit del av de föreliggande teserna, förklarar kongressen:

Kommunistiska Internationalens tredje kongress ser med beundran den mer än fyraåriga kamp som det ryska proletariatet fört för erövrandet och upprätthållandet av den politiska makten. Kongressen godkänner enhälligt R. K. P:s politik, vilken från början i varje situation erkänt de faror, som hotat och, trogen den revolutionära marxismens grundsatser, alltid funnit vägar och medel att avvärja dem. Och även nu, efter det tillfälliga avslutandet av det öppna borgarkriget, koncentrerar partiet genom sin politik mot bönderna, i koncessionsfrågan och frågan om industrins återuppbyggande det av partiet ledda proletariatets kraft på att upprätthålla proletariatets diktatur i Ryssland ända tills att Väst-Europas proletariat kommer sina bröder till hjälp.

Uttalande förvissningen om att blott tack vare denna R. K. P:s konsekventa och målmedvetna politik Sovjet-Ryssland kan hållas som ett världsrevolutionens första och betydelsefullaste fäste, brännmärker kongressen de mensjevistiska partiernas förrådiska hållning, vilka i alla länder genom sina fälttåg mot Sovjet-Ryssland och mot R. K. P:s politik, förstärka den kapitalistiska reaktionens kamp mot Sovjet-Ryssland och söka försena den sociala revolutionen i hela världen.

Kongressen uppfordrar proletariatet i alla länder att endrånligt ställa sig sida vid sida med de ryska arbetarna och bönderna och låta novemberdagarna bli verklighet över hela världen.

Leve kampen för proletariatets diktatur!
Leve den sociala världsrevolutionen!

Riktlinjer för de kommunistiska partiernas uppbyggande och organisationsarbete.

Antagna på III världskongressens 24:de sammanträde den 12 juli 1921.

I. Allmänt.

1. Partiets organisation måste vara anpassad efter verksamhetens betingelser och syfte. Det kommunistiska partiet skall vara avantgardet, proletariatets ledande förtrupp i alla stadier av dess revolutionära klasskamp och under den därpå följande övergångsperioden till förverkligandet av socialismen, denna det kommunistiska samhällets första fas.

2. Det ges ingen absolut riktig och oföränderlig organisationsform för de kommunistiska partierna. Förutsättningarna för proletariatets klasskamp äro underkastade förändringar i en ständig förvandlingsprocess och i anslutning till dessa förändringar bör också organisationen för proletariatets avantgarde oavbrutet söka ändamålsenliga former. Varje enskilt lands historiskt bestämda egenart fordrar likaledes särskilda anpassningsformer i de enskilda partiernas organisation.

Denna skillnad har emellertid bestämda gränser. Den trots alla egenarter existerande likheten i betingelserna för proletarietets klasskamp i de olika länderna och i de olika skedena av proletarietets revolution är av grundläggande betydelse för den internationella kommunistiska rörelsen. Denna likhet utgör den *gemensamma grundvalen* för de kommunistiska partiernas organisation i alla länder.

Det gäller att målmedvetet vidare utveckla de kommunistiska partiernas organisation på denna grundval, men icke att sträva efter att bilda något nytt mönsterparti i det gamlas ställe eller att söka fundera ut en absolut riktig organisationsform eller några idealstadgar.

3. De flesta kommunistiska partierna, och därmed den Kommunistiska Internationalen som samlingsparti för världens revolutionära proletariet, ha i sina kampvillkor det gemensamt, att de ännu måste kämpa mot den härskande bourgeoisin. Segern över denna, erövrandet av makten ur bourgeoisins händer är för dem alla tills vidare det avgörande riktningsgivande huvudsyftet.

För de kommunistiska partiernas hela organisationsarbete i de kapitalistiska länderna är följaktligen den synpunkten helt och hållet avgörande, att uppbygga en organisation, som möjliggör och tryggar den proletära revolutionens seger över de härskande klasserna.

4. Ändamålsenligheten fordrar vid varje gemensam aktion en *ledning*. Framför allt är den nödvändig i världshistoriens största strid. Organiserandet av det kommunistiska partiet är organiserandet av kommunistisk ledning i den proletära revolutionen.

För att kunna leda bra behöver partiet själv också god ledning. Vår organisatoriska huvuduppgift är alltså: bildande, organiserande och uppfostrande av ett under dugliga ledande organ verksamt kommunistiskt parti, så att detta blir en duglig ledning för proletarietets revolutionära rörelse.

5. Ledandet av den revolutionära klasskampen förutsätter hos det kommunistiska partiet och hos dess ledande organ en organisk förening av största möjliga slagkraft med största anpassningsförmåga till de växlande kampbetingelserna.

En framgångsrik ledning förutsätter dessutom ovillkorligen den intimaste *förbindelse med de proletära massorna*. Utan denna förbindelse kommer ledningen icke att leda massorna utan endast i bästa fall gå fram bakom dem.

De organiska förbindelserna skola i den kommunistiska partiorganisationen eftersträvas genom demokratisk centralisation.

II. Den demokratiska centralismen.

6. Den demokratiska centralismen i den kommunistiska partiorganisationen måste vara en verklig syntes, en *sammansmältning* av centralismen och den *proletära* demokratin. Denna sammansmältning är möjlig endast på grundvalen av en ständig, gemensam verksamhet, en hela partiorganisationens oavbrutna, gemensamma *kamp*.

Centralisation betyder inom den kommunistiska organisationen ingen formell eller mekanisk centralisation, utan *en centralisation av den kommunistiska verksamheten*, d.v.s. bildandet av en stark, slagfärdig och samtidigt anpassningsskicklig *ledning*.

En formell eller en mekanisk centralisation vore centralisation av makten i händerna på en partibyråkrati för att *behärska* de övriga medlemmarna eller det utanför stående revolutionära proletariats massor. Men endast kommunismens fiender kunna påstå att det kommunistiska partiet genom att leda de proletära klasstriderna och genom att centralisera denna kommunistiska ledning vill behärska det revolutionära proletariats massor. Detta är lögn. Lika litet är en maktmotsats eller en kamp om herraväldet inom partiet förenlig med de av den Kommunistiska Internationalen antagna grundsatserna för den demokratiska centralismen.

Inom den gamla, icke revolutionära arbetarrörelsens organisationer utvecklade sig en genomgående dualism av samma slag, som uppkommit inom den borgerliga statens organisation: dualismen mellan byråkrati och "folk". Under den borgerliga omgivningens livsdödande inflytande utvecklade sig hos organisationerna ett yrkesfunktionärsvälde, ett ersättande av den levande arbetsgemenskapen med endast formell demokrati och ett splittrande av organisationen i aktiva funktionärer och passiva massor. Även den revolutionära arbetarrörelsen ärver oundvikligen till en viss grad denna *tendens till formalism och dualism* av den borgerliga omgivningen.

Det kommunistiska partiet skall grundligt övervinna denna motsättning genom systematiskt, ihärdigt, politiskt och organisatoriskt arbete och upprepade förbättringar och revideringar.

7. Vid ombildandet av ett socialistiskt massparti till ett kommunistiskt parti får partiet icke endast inskränka sig till att koncentrera blott maktbefogenheten i sin centrallednings händer och i övrigt bibehålla sin gamla ordning oförändrad. Om centralisationen icke skall stå endast på papperet, utan skall genomföras även i verkligheten, så måste dess genomförande ske på sådant sätt, att det av medlemmarna uppfattas som en sakligt motiverad förstärkning och utveckling av deras gemensamma verksamhet och kampkraft. I annat fall kommo massorna att i den blott se en partiets byråkratisering, som då orsakar en opposition mot all centralisation, mot all ledning, mot all sträng disciplin. Anarkismen är byråkratismens motpol.

Den rent formella demokratin inom organisationen kan varken hålla byråkratiska eller anarkistiska tendenser borta, ty på dess grundval ha dessa funnit god jord i arbetarrörelsen. Därför kan organisationens centralisering, d. v. s. strävandet efter en stark ledning icke få något gott resultat, om man söker nå den endast genom en formell demokrati. I stället är det nödvändigt att främja utvecklingen och bevarandet av de livligaste ömsesidiga förbindelser såväl inom partiet mellan de ledande partiorganen och de övriga medlemmarna som också mellan partiet och proletariats utomstående massor.

III. Kommunisternas arbetsplikt.

8. Det kommunistiska partiet skall vara en den *revolutionära marxismens arbetskola*. Genom det dagliga, gemensamma arbetet i partiorganisationerna knytes de organiska förbindelserna mellan de olika delarna och mellan de enskilda medlemmarna.

I de legala kommunistiska partierna saknas ännu i dag de flesta medlemmarnas regelbundna deltagande i det dagliga partiarbetet. Detta är dessa partiers största fel, grunden till en ständig osäkerhet i deras utveckling.

9. För ett arbetarparti, som tar de första stegen till sin kommunistiska nygestaltning, är den största faran alltid, att det blott nöjer sig med att antaga ett kommunistiskt program, att låta den kommunistiska doktrinen i dess propaganda träda i stället för dess forna doktrin och att

blott de fientligt sinnade funktionärerna ersättas med kommunistiskt sinnade. Antagandet av ett kommunistiskt program är emellertid endast kungörandet av viljan att bli kommunistiskt. Om den kommunistiska verksamheten uteblir och om vid organiserandet av partiarbetet medlemsmassornas passivitet fortfarande kvarstår, då uppfyller partiet icke ens det minsta av det som detsamma lovat proletariatet genom antagandet av det kommunistiska programmet. Ty ett allvarligt genomförande av detta program fordrar som första villkor, att alla medlemmar kallas till ständigt dagligt medarbete.

Den kommunistiska organisationens konst består i att utnyttja allt och alla i proletariatets klasskamp, att ändamålsenligt fördela partiarbetet mellan alla partimedlemmarna och att genom medlemmarna ständigt dra nya breda massor av proletariatet in i den revolutionära rörelsen, samtidigt som man håller ledningen av hela rörelsen fast i händerna icke tack vare makten utan tack vare auktoriteten, alltså tack vare energin, den större erfarenheten, den större mångsidigheten, den större dugligheten.

10. Ett kommunistiskt parti skall alltså sträva efter att blott ha verkligt aktiva medlemmar och fordra av *var och en* i sina led, att han så långt det över huvud taget är möjligt ställer sin kraft och tid till sitt partis förfogande och gör sitt bästa för att tjäna det.

Till medlemskapet i det kommunistiska partiet hör naturligtvis i regel – under förutsättning av kommunistisk övertygelse – även det formella inregistrerandet, eventuellt först som kandidat sedan som medlem. Likaledes fordras, att man regelbundet erlägger de fastställda avgifterna, abonnerar på partitidningen o. s. v. Men det viktigaste är att *varje medlem* deltar i det dagliga partiarbetet.

11. För det dagliga partiarbetet skall i regel varje partimedlem städs tillhöra en *mindre arbetsgrupp*: en grupp, kommitté, en kommission, ett utskott eller ett kollegium, en fraktion eller cell. Blott på detta sätt kan partiarbetet ordentligt fördelas, ledas och utföras.

Fullkomligt självklart är också, att man *deltager* i den lokala organisationens allmänna medlemsmöten. Det är icke tillrådligt, att under legala förhållanden vilja ersätta dessa periodiska möten med lokala, representantsmöten, tvärtom skola *alla* medlemmar *förpliktas* att *regelbundet* besöka dessa möten. Detta är emellertid långt ifrån nog. Redan det att ordentligt förbereda dessa sammanträden förutsätter ett arbete inom mindre grupper eller av utsedda kamrater. Det samma är förhållandet vid förberedelserna för att gynnsamt utnyttja offentliga ar betarmöten, demonstrationer eller arbetarklassens massaktioner. Denna verksamhets mångfaldiga uppgifter kunna endast mindre kommittéer tillräckligt sorgfälligt pröva och intensivt utföra. Utan sådant ständigt småarbete av alla medlemmarna fördelat mellan det stora antalet små arbetsgrupper, leda t. m. de ivrigaste bemödanden vid deltagandet i proletariatets klasstrider endast till fåfänga; kraftlösa försök att inverka på dessa strider och icke till det nödvändiga sammanförandet av alla proletariatets verkligt revolutionära krafter- i ett enhetligt, aktionsdugligt kommunistiskt parti.

12. Kommunistiska *kärntrupper* måste bildas för det dagliga arbetet på de olika områdena av partiverksamheten: för husagitationen, för partistudier, för tidningstjänst, för litteraturspridningen, för informationstjänst, för förbindelsetjänst o. s. v.

De kommunistiska *cellerna* utgöra kärntrupper för det dagliga kommunistiska arbetet i fabriker och verkstäder, i fackföreningarna, i proletära kooperativa föreningar, i militäravdelningar o. s. v. överallt där det åtminstone finns ett par medlemmar av eller kandidater till

det kommunistiska partiet. Finns det flera partimedlemmar på samma fabrik eller i samma fackförening o. s. v. utvidgas cellen till fraktion, vars arbete ledes av kärntruppen.

Om det är nödvändigt att först bilda en bredare, allmänt oppositionell fraktion eller att delta i en redan existerande så skola kommunisterna genom sin särskild cell sträva efter att få ledningen i denna fraktion.

Huruvida en kommunistisk cell skall visa sin existens för omgivningen eller om den t. o. m. inför offentligheten skall framträda som kommunistisk, må avgöras sedan faran och fördelen därav i varje enskilt fall noga prövats.

13. Införandet av allmän arbetsplikt inom partiet och organiserandet av dessa små arbetsgrupper är särskilt för kommunistiska masspartier en svår uppgift. Det kan icke genomföras i en handvändning, utan fordrar outtröttlig ihärdighet, mogen överläggning och mycken energi.

Det är särskilt viktigt, att denna nyorganisering redan från början göres med sorgfällighet och efter allsidigt övervägande. Det vore en lätt sak, att i varje organisation indela alla medlemmarna efter ett formellt schema i små celler och grupper och sedan uppfordra dem utan vidare till allmänt dagligt partiarbete. En sådan början vore emellertid sämre än ingen början alls. Den skulle mycket snart framkalla misstämning och motvilja bland partikamraterna mot denna viktiga omändring.

Det är lämpligt, att partiledningen först efter ingående överläggningar med flera dugliga organisatörer, som samtidigt även äro fast övertygade och entusiastiska kommunister med noggrann kunskap om rörelsens ställning i de olika kampcentra inom landet, utarbetar en detaljerad plan som första riktlinje för införandet av denna nyhet. Sedan måste instruerade organisatörer eller organisationskommittéer på ort och ställe ändamålsenligt förbereda det närmare arbetet, utse de första förtroendemännen för grupperna och omedelbart vidtaga de första mått och stegen. Organisationerna, arbetsgrupperna, cellerna och de enskilda medlemmarna måste därefter få fullkomligt konkreta, noga bestämda uppgifter, som självklart måste vara sådana, att de utan vidare synas nyttiga, önskvärda och genomförbara. Om det är nödvändigt, skall man också genom praktiska exempel demonstrera för grupperna på vad sätt uppgifterna skola genomföras. Det måste därvid noga inpräntas för vilka fel de särskilt ha att taga sig tillvara.

14. Denna nyorganisering skall praktiskt genomföras steg för steg. Till en början bör därför icke bildas alltför många nya celler eller arbetsgrupper inom resp. lokala organisation. Först måste det genom en kortare försökspraktik visa sig, att de inom de olika betydande fabriker och fackföreningarna bildade cellerna funktionera ordentligt och att även på partiverksamhetens övriga huvudområden de nödvändigaste arbetsgrupperna bildats och någorlunda konsoliderats (t. ex. på området för rapporttjänst, husagitation, litteraturspridning, tidningstjänst o. s. v.). Innan den nya organisationsapparaten icke är något så när justerad, får den gamla ramen för organisationen icke blint slås sönder.

Men likväl måste dock denna grundläggande uppgift för det kommunistiska organisationsarbetet överallt genomföras med full energi. Detta ställer stora fordringar icke blott på ett legalt parti utan likaså på varje illegalt parti. Ända tills ett vitt förgrenat nät av kommunistiska celler, fraktioner och arbetsgrupper är i verksamhet på alla den proletära klasskampens brännpunkter, ända tills varje medlem av det starka, målmedvetna partiet deltar i det

dagliga revolutionära arbetet och detta deltagande till och med blivit en självklar vana, får partiet icke unna sig någon vila i sina ansträngningar att genomföra denna uppgift.

15. Denna grundläggande organisatoriska uppgift förpliktar de ledande partiorganen till oavbruten, aldrig försvagad, direkt ledning av och systematisk inverkan på partiarbetet. Den nödvändiggör de mest kraftiga ansträngningar av alla kamrater, som äro sysselsatta inom partiorganisationens ledning. Den kommunistiska arbetsledningen måste dock icke endast vaka över att de manliga och kvinnliga kamraterna äro sysselsatta, den måste även hjälpa dem, den måste målmedvetet och med planmässig sakkunskap leda deras arbete. Med noggrann orientering angående de särskilda arbetsförutsättningarna och med strävandet att finna begångna fel även i den egna verksamheten måste ledningen på grundval av vunna erfarenheter ständigt förbättra arbetsmetoderna och därvid aldrig lämna kampens mål ur sikte.

16. Hela vårt partiarbete är praktisk eller teoretisk kamp eller förberedelse för denna kamp. Specialiseringen av detta arbete har ända hittills för det mesta varit mycket bristfällig. Det finns hela viktiga arbetsfält, på vilka partiet över huvud blott tillfälligtvis har gjort något. Så är t. ex. fallet med de legala partierna, när det gäller den speciella kampen mot den politiska polisen. Partikamraternas instruerande sker i regel blott tillfälligt och i förbigående och därvid t. o. m. så ytligt, att största delen av det egna partiets viktigaste principiella beslut, ja, såväl partiprogrammet som Kommunistiska Internationals resolutioner förbliva obekanta för den stora massan av partimedlemmarna. Instruktionsarbetet måste genom partiorganisationernas hela system ordnas systematiskt och oupphörligen bedrivas inom partiets alla medlemsgrupper, för att därigenom även uppnå en allt högre grad av specialisering.

17. Till arbetsplikt inom den kommunistiska organisationen hör givetvis också plikten att avge rapporter. Detta åligger såväl partiets alla organisationer och organ som även varje enskild medlem. Den allmänna rapporten måste regelbundet ske för kortare perioder. Dessutom skall särskild redogörelse lämnas vid fullgörandet av speciella partiuppdrag. Det är viktigt, att genomföra rapportplikten så systematiskt, att den inrotas i den kommunistiska rörelsen som en god tradition.

18. Partiet avger sin regelbundna kvartalsrapport till ledningen för den Kommunistiska Internationalen. Varje underorganisation inom partiet skall avge sin rapport till närmaste ledande kommitté, (t. ex. en lokal organisations månadsrapport till respektive partikommitté).

Varje cell, fraktion och arbetsgrupp skall sända sin rapport till det partiorgan, under vars huvudsakliga ledning den står. Den enskilda medlemmen skall rapportera (t. ex. varje vecka) till den cell eller arbetsgrupp, som han tillhör, eller till den förman, som han arbetar under. Gäller det fullgörandet av ett speciellt uppdrag rapporteras till det partiorgan, av vilket han fått uppdraget i fråga.

Rapporterna skola alltid lämnas vid *första* tillfälle. De lämnas muntligen, såvida partiet eller uppdragsgivaren icke begärt skriftlig rapport. Rapporterna skola avfattas kort och sakligt. Rapportmottagaren är ansvarig för att sådana meddelanden, som icke utan skada kunna offentliggöras, förvaras väl, liksom även för att viktiga rapporter utan dröjsmål vidarebefordras till respektive ledande partiorgan.

19. Alla dessa partirapporter skola naturligtvis icke blott inskränka sig till att beröra vad rapportören har gjort. De måste även innehålla meddelanden om sådana under verksamheten iakttaga omständigheter som äro betydelsefulla för vår kamp, särskilt rörande iakttagelser,

som kunna ge anledning till en ändring eller förbättring av vår framtida verksamhet. Även förslag till förbättringar, vars nödvändighet iakttagits under verksamheten, måste därvid framläggas. I alla kommunistiska celler, fraktioner och arbetsgrupper skola i regel de till dem avgivna, liksom även de från dem avgående rapporterna diskuteras. Överläggningarna måste bli till regel.

I cellerna och arbetsgrupperna måste också sörjas för att enskilda partimedlemmar eller medlemsgrupper regelbundet ha i speciellt uppdrag att uppmärksamma fientliga organisationer och därom avge rapport. Särskilt böra småborgerliga arbetarorganisationer och framför allt de ”socialistiska” partiernas organisationer vara föremål för iakttagelse.

IV. Propaganda och agitation.

20. Vår allmännaste uppgift före den öppna revolutionära resningen är den revolutionära propagandan och agitationen. Denna verksamhet och dess organiserande bedrivs ännu ofta till största delen på det gamla formella sättet, genom tillfälligt uppträdande utifrån, inför massförsamlingar och utan särskild omsorg om det konkreta innehållet i föredragen, talen eller skrifterna.

Den kommunistiska propagandan och agitationen måste framför allt tränga in i proletärernas intimaste mitt. Den måste växa fram ur arbetarnas verkliga liv, ur deras gemensamma intressen och strävanden och särskilt ur deras gemensamma kamp.

Det *revolutionerande innehållet är det viktigaste* i kommunisternas propaganda. Ur denna synpunkt fordrar ställningstagandet till de konkreta frågorna i de olika situationerna alltid ett uppmärksamt övervägande. För att kunna fatta riktig ställning måste icke blott yrkesagitatorerna och propagandisterna, utan även alla andra partimedlemmar ständigt och utförligt instrueras.

21. Huvudformerna för den kommunistiska propagandan och agitationen äro: muntlig, personlig övertalning, deltagande i den fackliga och politiska rörelsens aktioner, påverkan genom partipressen och partilitteraturen. I all denna verksamhet skall varje partimedlem delta på det ena eller andra sättet.

Den muntliga personliga propagandan måste i första rummet bedrivas som en systematiskt organiserad *husagitation* av därtill utsedda arbetsgrupper. Intet hus inom den lokala partiorganisationens område får bli utanför denna agitation. I större städer kan också en särskilt organiserad *gatuagitation*, understödd med affischer och flygblad, ha stor framgång. Dessutom måste cellerna eller fraktionerna på arbetsplatserna organisera en regelbunden personlig agitation i samband med litteraturspridning.

I länder, vilkas befolkning räknar nationella minoriteter, är det partiets plikt att ägna nödig uppmärksamhet åt agitationen och propagandan inom de proletära skikten av dessa minoriteter. Denna agitation och propaganda måste givetvis utföras på respektive nationella minoriteters eget språk; för detta ändamål bör därtill ägnade partiorgan inrättas.

22. I den kommunistiska propagandan i sådana kapitalistiska länder, där proletariatets stora flertal icke har någon medveten revolutionär böjelse, måste man oupphörligt söka nya förbättrade arbetsmetoder för att ständigt komma den ännu icke revolutionära arbetaren till mötes vid hans begynnande revolutionsring och öppna för honom möjligheter till kontakt med den revolutionära rörelsen. Den kommunistiska propagandan med dess paroller skall i de

olika situationerna understödja de groende, omedvetna, ofullständiga, tveksamma och halvborgerliga revolutioneringstendenserna i sådana arbetares andliga kamp mot de borgerliga traditionerna och lockelserna.

Därvid får den kommunistiska propagandan icke nöja sig med proletärmassornas nuvarande blygsamma, oklara fordringar eller förhoppningar. Det revolutionära fröet i dessa fordringar eller förhoppningar bildar blott den nödvändiga utgångspunkten för vårt inflytande, emedan proletärererna endast genom dessa anknytningar kunna bringas närmare kommunismen.

23. Den kommunistiska agitationen bland proletärmassorna måste bedrivas så, att vår kommunistiska organisation för de kämpande proletärererna framstår som den modiga, insiktsfulla, energiska och ända till slutet trogna ledaren av deras egen gemensamma rörelse.

För att uppnå detta måste kommunisterna delta i arbetarklassens alla elementära strider och aktioner och leda arbetarnas angelägenheter i alla konflikter mellan dem och kapitalisterna angående arbetsdagen, arbetslönen, arbetsvillkor o. s. v. Kommunisterna måste därvid intensivt sysselsätta sig med arbetarlivets konkreta frågor, de måste hjälpa arbetarna att utreda dessa frågor, rikta deras uppmärksamhet på de viktigaste missförhållandena, hjälpa till att noggrant och praktiskt formulera deras krav till kapitalisterna, söka utveckla solidaritetsmedvetandet hos arbetarna, väcka medvetandet om deras gemensamma intressen och om den gemensamma saken för landets alla arbetare som en enhetlig arbetarklass, som bildar en del av proletariatets världsarmé.

Blott genom detta dagliga, obetingat nödvändiga detaljarbete, genom ständigt uppoffrande deltagande i proletariatets alla strider kan det "Kommunistiska Partiet" utveckla sig till *kommunistiskt parti*.

Blott därigenom kommer det att skilja sig från de utlevade socialistiska, rena propaganda- och värvningspartierna, vars aktivitet uttömmes i samlandet av medlemmar, i tal om reformer och i utnyttjandet av parlamentariska omöjligheter. Det målmedvetna och uppoffrande deltagandet av partimedlemmarnas stora massa i de dagliga stridernas skola och i de utsugnas tvister och avtalsförhandlingar med utsugarna är den oeftergivliga förutsättningen icke blott för erövrandet av utan i ännu högre grad för genomförandet av proletariatets diktatur. Endast genom att ha lett arbetarmassorna i ständiga småkrig mot kapitalets övergrepp sättes de kommunistiska partierna i stånd att bli sådana avantgarden för arbetarklassen, som faktiskt systematiskt lära sig att leda proletariatet och vinna duglighet till ett medvetet förberett avskaffande av bourgeoisins makt.

24. Särskilt vid strejker samt vid lockouter och andra massavskedanden av arbetare måste kommunisterna talrikt mobiliseras till att delta i arbetarnas aktioner och överläggningar. Det är ett det *största fel* om kommunisterna, under återopande av det kommunistiska programmet och den väpnade revolutionära slutkampen, förhålla sig *passiva* och ringaktande eller till och med motsträviga till arbetarnas dagliga strider om små förbättringar av arbetsvillkoren. Hur små och obetydliga även de fordringar äro, för vars skull arbetarna redan i dag äro beredda till kamp mot kapitalismen, får aldrig detta vara skäl för kommunisterna att hålla sig borta från kampen. Vår agitatoriska verksamhet får visserligen icke ge anledning till tal om att vi kommunisterna äro blinda uppviglare till dumma strejker och andra obetänksamma aktioner, men bland de kämpande arbetarna skola kommunisterna överallt förtjäna ryktet som dugliga stridskamrater.

25. I den *fackliga rörelsens* praktiska verksamhet stå de kommunistiska cellerna och fraktionerna ofta tämligen rådlösa inför de enklaste frågor på dagordningen. Det är lätt men fruktlöst att *alltid* predika *blott* kommunismens allmänna principer och sedan inför de konkreta frågorna förfalla till den vulgära syndikalismens negativa hållning. Därigenom underlättas blott den gula Amsterdamedningens spel.

I stället skola kommunisterna överväga sitt revolutionära ställningstagande efter det sakliga innehållet i varje förekommande fråga. I stället för att nöja sig med t. ex. ett teoretiskt-principiellt motstånd mot alla *tariffavtal* skola de heller föra kampen om det sakliga innehållet av den tariff, som Amsterdamedningarna rekommendera. Naturligtvis måste varje boja för proletariats kampberedskap fördömas och bestämt bekämpas, och det är som bekant kapitalisternas och deras Amsterdammedhjälparens mål att binda händerna på de kämpande arbetarna genom alla avtal. Därför är det kommunisternas självklara plikt att avslöja dessa avsikter för arbetarna. Men detta avslöjande kunna kommunisterna i regel göra allra bäst genom att de föreslå en sådan form för avtalet, som icke skapar några bojor för arbetarna.

Samma ställningstagande är att förorda t. ex. mot fackföreningarnas hjälpkassor och understödsinrättningar. Samlandet av kampmedel och utbetalandet av strejkunderstöd ur de gemensamma kassorna är bra i och för sig. Ett principiellt motstånd mot denna verksamhet är icke på sin plats. Blott sådant samlande och sådant bruk av dess medel, som Amsterdamedningarna rekommendera, står i motsägelse till arbetarnas revolutionära klassintressen. Gentemot fackföreningarnas sjukkassor och dylikt är det på sin plats att kommunisterna t. ex. fordra upphävandet av den särskilda bidragplikten samt upphävandet av alla bindande villkor vad det gäller de frivilliga kassorna. Men om en del av medlemmarna fortfarande vilja försäkra sig om sjukunderstöd genom sina avgifter, skulle de icke förstå, om vi utan vidare ville förbjuda dem detta. Det är nödvändigt, att genom en intensiv propaganda så småningom befria dessa medlemmar från deras småborgerliga strävanden.

26. I kampen mot fackföreningarnas socialdemokratiska och andra småborgerliga ledare och mot de olika arbetarpartierna, kan man icke hoppas vinna något genom övertalningar. Mot dem måste man organisera kampen med all energi. Man bekämpar dem emellertid säkert och framgångsrikt blott på det sättet, att man skiljer anhängarna från dem, i det man överbevisar arbetarna om dessa deras socialförrädiska ledares drängtjänster åt kapitalismen. Man skall alltså om möjligt först bringa dessa ledare i sådana situationer, i vilka de äro tvungna att *avslöja sig*, för att efter sådan förberedelse sedan angripa dem på det skarpaste.

Det räcker därför icke att helt enkelt skymfa Amsterdamherrarna som ”gula”. Deras ”gula” karaktär måste tvärtom undan för undan bevisas med praktiska exempel. Deras verksamhet i Nationernas förbunds internationella arbetsråd, i de borgerliga regeringarna och förvaltningarna, de förrädaraktiga orden ur deras anföranden på konferenser och i parlamenten, de avgörande punkterna i deras många lugnande frasartiklar i hundratals tidningar och särskilt deras villrådiga och tvekande hållning vid förberedelsen och genomförande av till och med de minsta lönerörelser och strider på arbetsplatsen, allt detta bjuder dagligen tillfälle att genom enkelt formulerade framställningar, -resolutioner och klara tal avslöja och känneteckna Amsterdamsinternationalens ledares opålitliga och förrädiska bedrifter som ”gula”.

Cellerna och fraktionerna måste *systematiskt* leda de praktiska attackerna. Inte ens de lägre fackföreningsbyråkraternas svepskäl, vilka i sin svaghet – ofta till och med trots god vilja – förskansa sig bakom stadgar, konferensbeslut och anvisningar från sina centralstyrelser, får hindra kommunisterna att gå fram med all energi och ständigt fordra klara svar av dem på vad

de gjort för att undanröja ifrågavarande hinder och om de äro beredda att öppet gå med medlemmarna mot dessa hinder och kämpa för deras övervinnande.

27. Kommunisternas deltagande i de fackliga organisationernas möten och konferenser måste med stor omsorg i förväg förberedas av fraktionerna och arbetsgrupperna, vilka t ex. utarbeta egna förslag och motioner, välja referenter och opponenter, uppställa dugliga, erfarna och energiska kamrater som kandidater o. s. v.

Likaså måste de kommunistiska organisationerna genom sina arbetsgrupper med omsorg förbereda sig till alla av de fientliga partierna arrangerade offentliga arbetarmöten, valmöten, demonstrationer, politiska arbetarfester o. dyl. Då kommunisterna själva ordna offentliga arbetarsammankomster måste största möjliga antal kommunistiska arbetsgrupper såväl i förväg som vid själva mötesplatsen samverka efter en enhetlig plan för att säkerställa det organisatoriska utbytet av dem.

28. Kommunisterna måste även allt bättre lära sig förstå att dra in *oorganiserade*, oskolade arbetare varaktigt under partiets inflytande.

Genom våra celler och fraktioner skola vi förmå dessa arbetare att ansluta sig till fackföreningarna och att läsa våra partitidningar. Som förmedlare av vårt inflytande kunna även andra arbetarföreningar användas, t. ex. bildningsförbund, studiecirklar, idrottsklubbar, amatörsällskap, konsumtionsföreningar o. s. v.

I de fall då det kommunistiska partiet måste arbeta illegalt, kunna sådana arbetarföreningar med de ledande partiorganens tillåtelse och under deras kontroll bildas även utanför partiet genom partimedlemmarnas initiativ (sympatiserande föreningar). Även de kommunistiska *ungdoms-* och *kvinnnoorganisationerna* kunna genom sina kurser, läsaftnar, exkursioner, fester, söndagsutflykter o. s. v. först väcka många politiskt indifferentas intresse för organisationslivet för att sedan varaktigt dra dem med in i organisationerna och på detta sätt få dem med till nyttigt hjälparbete för vårt parti (till spridning och försäljning av flygblad, partitidningar och broschyrer o. s. v.) Genom dagligt deltagande i den gemensamma rörelsen bli de lättast befriade från sina småborgerliga böjelser.

29. För att vinna *halvproletära* lager av det arbetande folket som sympatiserande för det revolutionära proletariatet måste – kommunisterna utnyttja deras särskilda intressesättningar till storgodsägarna, kapitalisterna och till den kapitalistiska staten och genom energiska förklaringar avlägsna dessa mellanlagers misstroende mot proletariatets revolution. Detta kan ofta kräva att man länge måste umgås med dem. Förståendefullt intresse för deras levnadsbehov, avgiftsfria upplysningar och hjälptjänster vid små svårigheter, som de ha att övervinna, men som de icke kunna klara upp själva o. s. v. skall underlätta deras förtroende för den kommunistiska rörelsen. Därjämte är det nödvändigt att försiktigt och outtröttligt motverka alla fientliga organisationer och personer, som äga auktoritet i orten eller som ha inflytande på de arbetande småbönderna, hemindustrins folk och andra halvproletära existenser. De närmaste fienderna, som de exploaterade av egen erfarenhet känna som undertryckare, måste avslöjas som representanter för och personifikationen av det kapitalistiska förbrytardömet i dess helhet. Alla dagshändelser, i vilka den statliga byråkratin kommer i konflikt med den småborgerliga demokratiens och "rätts-statens" ideal måste utnyttjas intensivt och populärt i den kommunistiska agitationen och propagandan.

Varje lokal organisation på landet måste noga fördela uppgifterna med husagitation bland sina medlemmar och utsträcka denna agitation till samtliga byar, alla herrgårdar eller gods och alla enstaka hus inom dess verksamhetsområde.

30. För propagandan inom den kapitalistiska statens *armé* och *flotta* måste de lämpligaste metoderna undersökas speciellt för varje särskilt land. Antimilitaristisk agitation i pacifistisk anda är mycket fördärlig. Den befordrar blott bourgeoisins strävanden att avvärja proletariet. Proletariatet är principiellt motståndare till och bekämpar på det mest energiska sätt alla den borgerliga statens och borgarklassens militaristiska inrättningar överhuvud. Å andra sidan utnyttjar det dessa institutioner (armén, skytteföreningarna etc.) för att draga nytta av arbetarnas militära övning till revolutionär kamp. Alltså, icke mot ungdomens och arbetarnas militäriska skolning utan mot det militära systemet och mot *officerarnas envælde* måste den intensiva agitationen riktas. Varje möjlighet för proletariatet att få vapen i sina händer måste energiskt utnyttjas.

Den *klassmotsättning*, som visar sig i det materiella gynnandet av officerarna och i den dåliga behandlingen av menige man, måste klarläggas för de senare. Dessutom måste i agitationen klargöras för de menige att hela deras framtid på det intimaste sammanhänger med den utsugna klassens öde.

I en period av begynnande revolutionär jäsning kan agitationen för demokratiskt val av alla officerare genom soldaterna och matroserna och för grundande av *soldatråd* visa sig mycket verksam för att undergräva det kapitalistiska klassherraväldets stöd.

Största uppmärksamhet och skärpa är alltid nödvändig i agitationen mot bourgeoisies speciella klass-krigstrupper, särskilt mot de frivilliga beväpnade banden. Där dessas sociala sammansättning och korrupta bevekelsegrunder gör detta möjligt, måste vid lämplig tidpunkt den sociala upplösning inom deras led systematiskt främjas. Där de ha en jämn borgerlig klasskaraktär (t. ex. officerstrupper) måste de blottställas, göras föraktade och hatade av hela befolkningen, så att de, genom sin isolering, förlora sin styrka.

V. Organisationen av politiska strider.

31. För ett kommunistiskt parti finns det ingen tidpunkt under vilken partiorganisationen inte måste vara politiskt aktiv. Det organisatoriska utnyttjandet av varje politisk och ekonomisk situation och varje förändring i denna måste utvecklas till en organisatorisk strategi och taktik.

Även om partiet ännu är svagt, så kan det likväl alltid utnyttja uppseendeväckande politiska händelser eller stora strejker, som skaka hela det ekonomiska livet genom att det systematiskt organiserar och genomför en radikal propagandaaktion. Har ett parti i en sådan situation fattat beslut om det, så måste all energi från alla partimedlemmars och partiavdelningarnas sida inriktas på denna kampanj.

I första rummet måste alla de förbindelser, som partiet skaffat sig genom sina celler och arbetsgruppers arbete, utnyttjas på att i de olika centra för den politiska eller strejkrörelsen arrangera möten, där partiets talare måste klargöra de kommunistiska parollerna som utvägen ur den svåra kampsituationen. Särskilda arbetsgrupper måste in i detalj väl förbereda dessa möten. Om icke egna möten kunna avhållas, så måste lämpliga kamrater uppträda på de strejkandes eller på annat sätt kämpande proletärerernas allmänna möten.

Om det finns utsikt att vinna majoriteten eller en stor del av mötet för våra paroller, måste dessa paroller framföras i väl formulerade och skickligt motiverade förslag och resolutioner. Om sådana beslut fattats, måste det arbetas för att på alla möten på samma plats eller i trakten som syssla med samma aktuella frågor, få antaget samma eller liknande beslut i största omfattning eller kring dem samla starka minoriteter. Därigenom bli vi i tillfälle att samla de proletära skikt, som äro med i rörelsen och hittills blott rönt andlig påverkan av oss, och få dem att lära känna den nya ledningen.

Efter alla sådana möten måste de arbetsgrupper som ha varit, med om att organisera dem, hålla en kort sammankomst icke blott för att göra upp rapport till den ledande partikommittén, utan även genast draga lärdomar för den kommande verksamheten ur de gjorda erfarenheterna eller eventuella felen.

Alltefter läget måste även den praktiska parollen göras känd för de intresserade arbetar-massorna genom plakat och flygblad eller också måste utförliga flygblad utdelas till de stridande, vilka i anknytning till situationen och med hjälp av dagsparollerna göra dem förtroga med kommunismen. En skicklig plakatspridning kräver särskilt organiserade grupper, som måste finna de bästa uppklistringsställena och ha att utvälja lämplig tid för uppklistrandet. Flygbladsspridningen i och framför fabrikerna, på de platser där de stridande arbetarna träffas, i trafikcentra, arbetsförmedlingskontor, järnvägsstationer etc. skall, såvitt möjligt, kombineras med slagfärdiga debatter, som äro ägnade att sprida sig bland arbetar-massorna. Större flygblad bör om möjligt blott utdelas i lokaler, bostäder och där man kan påräkna uppmärksamt intresse för dem.

Denna tilltagande propaganda måste understödjas genom en parallellt löpande verksamhet å alla de fackförenings- och driftsrådsmöten, vilka omfattas av striden, och vilka våra kamrater, om så skulle behövas, kräva sammankallande eller själva organisera och dit lämpliga talare och debattörer sändas. Vårt partis tidningar måste lämna den största plats till förfogande vid sådana tillfällen, liksom överhuvud hela organisationsapparaten helt måste tagas i tjänst under en sådan period åt denna rörelses huvudidé.

32. Demonstrationsaktioner kräva en mycket rörlig och uppoffrande ledning, som måste ha målet för aktionen klart för sig och ej ett ögonblick förlora överblicken över om demonstrationen har nått höjdpunkten för sin verksamhet eller om i den givna situationen en fortsatt utveckling av rörelsen till massaktion i form av demonstrationsstrejk och slutligen massstrejk är möjlig. Fredsdemonstrationerna under kriget ha lärt oss, att ett proletärt kampparti, även om det är illegalt och litet, icke får vika tillbaka eller stanna av, trots att demonstrationerna slås ner, om det gäller stora, aktuella mål, som med naturnödvändighet måste framkalla allt större intresse bland massorna.

Gatudemonstrationerna stödjas bäst av de större fabrikerna. Sedan stämningen i en given situation nått en viss enhetlighet genom våra cellers och fraktioners väl planlagda förberedande arbete och tack vare muntlig agitation och flygbladsutdelning, måste vårt partis förtroendemän vid fabrikerna, ledarna av cellerna och fraktionerna av den ledande kommittén kallas till överläggning om de åtgärder som böra vidtagas för att få den bästa möjliga upp-marsch, ett punktligt uppträdande, fastslå karaktären i dagsparollen, utsikterna och tid för avslutning och upplösning av demonstrationen. En väl instruerad och organisatoriskt erfaren stab av ivriga funktionärer måste från avmarschen från fabrikerna till massrörelsens upplösning bilda dess ryggrad. För att dessa funktionärer skola kunna behålla en levande kontakt med varandra och jämt kunna förses med de erforderliga politiska direktiven, måste ansvariga

partiarbetare deltaga systematiskt fördelade bland demonstranterna. Denna rörliga, politiskt-organisatoriska ledning av demonstrationen skapar de bästa förutsättningar för förnyandet av densamma och eventuellt en utvidgning till större massaktioner.

33. De kommunistiska partier, som redan ha uppnått en viss fasthet och ha en beprövad funktionärsstab och en avsevärd anslutning bland massorna, måste göra allt för att genom större kampanjer helt övervinna de socialpatriotiska ledarnas inflytande över massorna och föra arbetarmassornas majoritet in under den kommunistiska ledningen. Dessa aktioner måste organiseras olika allt efter situationen – om den aktuella striden gör det möjligt för den att uppträda som proletär ledning och ställa sig i spetsen eller om en tillfällig stagnation härskar. Även partiets sammansättning måste vara medbestämmande vid aktionens organisatoriska metoder. Så grep Tysklands förenade kommunistiska parti till så kallade ”öppna brev” som ett medel till att i högre grad än det redan var möjligt i de enskilda distrikten vinna för sig de socialt avgörande proletära skikten. För att avslöja de socialpatriotiska ledarna vände sig det kommunistiska partiet vid en tidpunkt, då eländet ökades och klassmotsättningarna skärptes, till proletariatets andra massorganisationer, för att av dem kräva öppna svar på, om de vore beredda att gemensamt med det kommunistiska partiet med sina eftersägandes mycket starka organisationer upptaga kampen mot de uppenbara försämringarna i proletariatets läge, för de mest minimala fordringar, för ett stycke bröd.

Där det kommunistiska partiet inleder liknande kampanjer, måste det träffa alla organisatoriska förberedelser för att kunna bland de bredaste arbetarmassorna vinna genklang för sitt uppträdande. Alla driftsfraktioner och fackföreningsfunktionärer, som tillhört partiet, måste på ett verksamt sätt på sina drifts- och fackföreningsmöten såväl som på offentliga möten, efter att ha nogt förberett mötena, framställa partiets krav som en sammanfattning av proletariatets mest primära, rent livsnödvändiga krav. Flygblad och plakat måste överallt, där våra celler eller fraktioner vilja göra ett försök för att få massorna med på våra krav, spridas för att påverka stämningen. Vår partipress måste de veckor kampanjen pågår på ett omväxlande sätt belysa de problem som uppstått och framhålla alla de olika synpunkterna på den. Organisationerna måste städse ombesörja material åt pressen och energiskt påpassa, att redaktörerna icke slappa av i det publicistiska fullföljandet av partikampanjen. Även partiets fraktioner i parlament och kommunala institutioner måste ställas i dessa kampanjers tjänst. De måste efter direktiv från partiledningen bringa på tal den inledda rörelsen genom lämpliga förslag i parlamentet. Representanterna måste känna sig som medvetna medlemmar i den kämpande massan, som dess talesmän i fiendens läger, som ansvariga funktionärer och partiarbetare.

Om alla partimedlemmarnas förenade, organisatoriskt samlade verksamhet under några veckor lett till ett större, ständigt ökat antal instämmandebeslut, så måste partiet upptaga den allvarliga organisatoriska frågan om att organisatoriskt samla de massor som enats kring parollen. Om rörelsen tagit en övervägande facklig karaktär, så måste man framför allt lägga vikt vid att öka det organisatoriska inflytandet på fackföreningarna genom att gå till väl förberedda, direkta attacker mot de lokala fackföreningsledarna för att antingen besegra dem eller tvinga dem att genomföra en organisatorisk kamp på grundval av vårt partis krav. Där det finns driftsråd, fabrikskommittéer eller liknande institutioner måste våra fraktioner genom ett ordnat uppträdande kräva sammankallandet av plenum-möten för dessa organ för att även dessa skola kunna avgöra sitt förhållande till denna kamp. Ha några lokala organisationer vunnits för en sådan kamprörelse för proletariatets hela livsintresse under kommunistisk ledning, så måste de sammankallas till konferenser, till vilka även de driftsmöten, som gjort liknande uttalanden, måste sända sina särskilda representanter. Den nya ledning, som på så

sätt konsolideras under kommunistiskt inflytande, vinner genom denna koncentration av de aktiva grupperna av den organiserade arbetarklassen ny slagkraft, som åter kan utnyttjas till att driva framför sig ledningarna för de socialdemokratiska partierna och fackföreningarna och organisatoriskt blottställa dem.

I de områden, där vårt parti förfogar över sina bästa organisationer och där det funnit den talrikaste anslutningen till sina fordringar, måste man genom det under tiden uppkomna organisatoriska trycket på de lokala fackliga organisationerna och driftsråden kunna samla alla inom området uppkomna enskilda ekonomiska strider och sådana rörelser av andra grupper, vilka rörelser befinna sig i utveckling, till en enhetlig kamprörelse, som nu utöver ramen för det enskilda yrkesintresset, framställer några gemensamma elementära krav, för att genomföra dem med distriktets samtliga organisationers gemensamma kraft. I en sådan rörelse kommer då det kommunistiska partiet att hävda sig som ledaren för det kamprörelseberedda proletariatet, medan den fackliga byråkratin och de socialistiska partierna, som komme att motsätta sig en dylik gemensamt organiserad kamprörelse, bleve försatta ur spelet icke blott rent politiskt, utan också praktiskt organisatoriskt.

34. Om i en tid av politisk och ekonomisk tillspetsning, vilken prässar fram nya rörelser och strider, det kommunistiska partiet försöker gripa ledningen av massorna i sina händer, så kan man underlåta att uppställa speciella krav och i populära upprop rikta direkt appell till de socialistiska partiernas och fackföreningarnas medlemmar, att icke, även mot sina byråkratiska ledares vilja, undvika de på grund av nödläget och arbetsköparnas tilltagande förtryck nödvändiga striderna, för att icke drivas direkt mot det fullständiga förfallet. Partiets organ, i synnerhet de dagliga tidningarna, måste under en dylik partiets rörelse dag från dag bevisa och betona, att kommunisterna äro beredda att ledande ingripa i det förtryckta proletariatets strider, både i dem som hota och dem som redan utbrutit, att de med hela sin kamprörelse i denna spända situation komma att hjälpa alla de förtryckta, där detta är möjligt. Man måste varje dag bevisa, att inga livsmöjligheter mera kan skaffas arbetarna, utan att dessa strider genomkämpas, och att det oaktat de gamla organisationerna försöka undvika och hindra dessa strider.

Fraktionerna inom olika företag och fackliga organisationer måste under ständig hänvisning till kommunisternas offervilliga kamprörelse göra det klart för sina kolleger på mötena, att inget undvikande mera är möjligt. Huvudsaken i en sådan kampanj är emellertid, att organisatoriskt sammanfatta och enhetliggöra de ur situationen framsprungna striderna och rörelserna. Icke blott cellerna och fraktionerna inom de yrken och företag, som dragits in i kampen, måste ständigt upprätthålla nära organisk kontakt med varandra, utan också ledningen måste både genom distriktskommittéerna och även genom centralen omedelbart ställa ansvariga parti-arbetare och funktionärer till förfogande för de utbrytande rörelserna. Dessa böra omedelbart samman med de kämpande arbetarna, leda, utvidga, stegra, allmängöra och förena dessa rörelser. Organisationens främsta arbete består i att överallt skarpt framarbete det gemensamma i dessa olika strider och ställa detta i förgrunden, för att därigenom få fram en allmän lösning av striden, om det är nödvändigt genom användande av politiska medel.

I den mån sam striderna stegras och bli allmännare är det nödvändigt att skapa enhetliga organ för stridens ledning. Då den byråkratiske strejkledningen alltför tidigt sviktar i många fackföreningar, måste man i rätt tid prätta fram nyval och besätta den med kommunister, vilka måste garantera en fast och beslutsam kamplödning. Har man redan lyckats att kombinera flera strider, så bör man sträva till att gemensamma aktionsledningar insättas, i vilka allt efter möjlighet kommunisterna böra skaffa sig ledningen. Såväl genom de fackliga

fraktionerna, driftsfraktionerna, driftsråden, driftsrådsmötena som i synnerhet genom allmänna möten av de strejkande kan man genom skicklig organisatorisk förberedelse ofta lätt nå fram till en gemensam aktionsledning.

Antar rörelsen på grund av att den blivit allmän och på grund av arbetsköpareorganisationers eller myndigheternas ingripande en politisk karaktär, så måste propagandan och de organisatoriska förberedelserna för eventuellt möjliga eller nödvändiga val av arbetarråd vidtaga, varvid alla partiets organ måste förfäktas denna tanke med den största intensitet, betona att blott genom dylika ur arbetarnas strider direkt framsprungna egna arbetarklassens organ kan man med den nödvändiga hänsynslösheten genomföra arbetarnas verkliga befrielse även utan den fackliga byråkratin och dess socialistiska partidrabanter.

35. De redan starka kommunistiska partierna, och i synnerhet de stora masspartierna, böra ständigt genom organisatoriska åtgärder stå rustade för politiska massaktioner. Under demonstrationsaktioner, i ekonomiska massrörelser och i alla delaktioner måste man ständigt tänka därpå, att på det mest eftertryckliga och segt uthålliga sätt utbygga dessa rörelser organisatoriska erfarenheter till en allt starkare förbindelseled med de breda massorna. Under konferenser på bred bas mellan de ledande funktionärerna, de ansvariga partiarbetarna och förtroendemän inom större och medelstora företag måste alltid på nytt erfarenheterna från alla nya stora rörelser genomdebatteras och grundligt prövas, för att genom förtroendemännen inom företagen göra förbindelsenätet allt starkare och organisera det allt säkrare. Ett intimt förtroende mellan de ledande funktionärerna, de ansvariga partiarbetarna och förtroendemännen inom företagen är organisatoriskt den bästa garantin för, att politiska massaktioner icke inledes för tidigt och alltid blott i den skala, som omständigheterna och partiets inflytande för tillfället tillåter.

Utan att partiorganisationerna på det intimaste äro förbundna med de i de stora och medelstora företagen verksamma proletärmassorna, kan det kommunistiska partiet icke genomföra stora massaktioner och verkligt revolutionära rörelser. När senaste år den utan tvivel revolutionära rörelsen i Italien, som fann sitt starkaste uttryck i besättandet av företagen, föll samman för tidigt, så skedde detta dels helt säkert på grund av den fackliga byråkrats förraderi och den politiska partiledningens oduglighet, men dels också på grund av att överhuvudtaget ingen intimt organiserad förbindelse bestod mellan partiet och företagen via politiskt informerade och av partilivet intresserade förtroendemän inom fabrikerna. Också den stora engelska gruvarbetarrörelsen i år har utan tvivel lidit synnerligen starkt under bristen på att intensivt politiskt utnyttjas.

IV. Partipressen.

36. Den kommunistiska pressen måste med outtröttlig energi utvecklas och förbättras av partiet.

Ingen tidning får erkännas som kommunistiskt organ, som icke underkastar sig *partiets direktiv*. Denna grundsats bör gälla även alla andra litterära alster, tidskrifter, böcker, broschyrer etc., under hänsynstagande till deras vetenskapliga propaganda – eller annan uppgift.

Partiet måste ägna mera uppmärksamhet åt att det har goda tidningar än på att det har många. Varje kommunistiskt parti måste framför allt ha ett bra, allra helst dagligt utkommande *huvudorgan*.

37. En kommunistisk tidning får aldrig vara ett kapitalistiskt företag, som de borgerliga och ofta även de så kallade "socialistiska" tidningarna äro. Vår tidning måste hålla sig oavhängig av de kapitalistiska kreditinrättningarna. Den skickliga organisationen av annonsanskaffningen, som för legala masspartier betydligt upphjälper vår tidnings existensmöjligheter, får dock aldrig leda till att tidningen på något sätt blir beroende av de stora annonsörerna. Tvärtom skall en obeveklig hållning i alla proletära, sociala frågor snabbast skaffa obetingat anseende åt våra masspartiers tidningar. Våra tidningar skola inte tjäna till att tillfredsställa sensationslusten eller tidsfördrivsbehovet hos den blandade publiken. Tidningen får icke foga sig efter småborgerliga litteratörers eller journalistiska virtuosers kritik för att göra sig salongsmässig.

38. Den kommunistiska tidningen måste framför allt taga sig an de undertryckta kämpande arbetarnas intressen. Den skall vara vår bästa propagandist och agitator, proletärrevolutionens ledande agitator.

Vår tidnings uppgift är att samla de värdefulla erfarenheterna från partimedlemmarnas alla olika verksamhetsgrenar och sedan åter meddela dessa erfarenheter för partikamraterna som riktlinjer för det fortsatta reviderandet och förbättrandet av de kommunistiska arbetsmetoderna. Dessa erfarenheter måste utbytas på för hela landet gemensamma redaktörsmöten, varvid samtidigt genom ömsesidiga uttalanden största möjliga enhetlighet i ton och riktning uppnås för hela partipressen. På så sätt blir partipressen, liksom varje tidning för sig, även den bästa organisatören av vårt revolutionära arbete.

Utan detta sammanfattande, målmedvetna organisationsarbete av de kommunistiska tidningarna, främst därvid huvudorganet, blir det knappast möjligt att genomföra den demokratiska centralismen, den ändamålsenliga arbetsfördelningen i det kommunistiska partiet och alltså även uppfyllandet av partiets historiska uppgift.

39. Den kommunistiska tidningen måste söka bli ett kommunistiskt företag, d. v. s. en *proletär kamporganisation*, en arbetsgemenskap av revolutionära arbetare, av alla dem som regelbundet skriva för tidningen, som sätta den, trycka, förvalta, distribuera, försälja den, som samla lokalt material för dess innehåll och dryfta och bearbeta materialet i cellerna och som dagligen äro i arbete för dess spridning.

För att göra tidningen till en sådan verklig kamporganisation och kraftigt pulserande kommunistisk arbetsgemenskap äro en rad praktiska åtgärder erforderliga.

Den intimaste förbindelsen vinner varje kommunist med sin tidning, om han offerar något för den och arbetar för den. Den är hans dagliga vapen, som varje dag måste härdas och slipas för att vara brukbart. Blott under ständiga starka materiella och finansiella offer, kan den kommunistiska tidningen hålla sig uppe. Ständigt måste den ur medlemmarnas leder få medel för utvidgning eller inre förbättring, tills den slutligen i legala masspartier får så stor spridning och organisatorisk fasthet, att den själv börjar bli ett materiellt stöd för den kommunistiska rörelsen.

Det är emellertid icke nog att endast vara en ivrig prenumerantanskaffare och agitator för tidningen, man måste också bli en lika nyttig medarbetare för den. Från driftsfraktionerna och cellerna bör allt socialt och ekonomiskt anmärkningsvärt, från arbetsolyckor till driftsammanträden, från lärlingsmisshandel till företagets affärsrapporter, ofördröjligen på snabbaste sätt meddelas tidningen. Fackföreningsfraktionerna måste meddela alla viktiga

beslut och åtgärder från deras förbunds- eller styrelsesammanträden. Likaledes skall en kort och träffande rapport avlämnas om våra motståndares karaktäristiska handlingar. Det offentliga livet på sammanträden och på gatorna erbjuder mycket ofta för den uppmärksamme partiarbetaren tillfälle att med socialt kritiskt sinne iaktta enskildheter, som använda i tidningen, skola göra tydligt även för de indifferentare vår intima förbindelse med livets missförhållanden.

Redaktionspersonalen måste behandla dessa från arbetarlivet och arbetarorganisationerna kommande meddelanden med stor värme och kärlek och använda dem som korta under rättelser för att ge vår tidning karaktären av en livsvarm, kraftigt pulserande gemenskap med arbetet och arbetarna. Eller också skola dessa meddelanden användas för att med stöd av sådana praktiska exempel ur arbetarnas dagliga tillvaro göra kommunismens läror populärt förståeliga, vilket är den snabbaste vägen att bringa de breda arbetarmassorna i intim kontakt med kommunismens stora idéer. Så långt det över huvud är möjligt skall redaktionspersonalen under mottagningstiden på dagens lämpligaste timmar stå till förfogande åt varje arbetare, som uppsöker vår tidning, och av honom mottaga hans önskningar och klagomål om tillvarons bekymmer, anteckna dem flitigt och använda dem att pigga upp tidningen med.

Under kapitalistiska förhållanden kan naturligtvis ingen av våra tidningar bilda någon fullkomlig kommunistisk arbetsgemenskap. Det kan emellertid även under mycket svåra förhållanden vara möjligt att med framgång organisera en revolutionär arbetartidning efter dessa synpunkter. Våra ryska kamrater bevisade detta åren 1912-13 genom sin "Pravda". Den bildade faktiskt en ständigt verksam organisation av kunniga revolutionära arbetare i det ryska rikets viktigaste centra. Dessa kamrater redigerade, utgav och distribuerade i gemenskap tidningen – de flesta naturligtvis bredvid sitt lönearbete, sparande av sina arbetslöner de nödvändigt pengarna för omkostnaderna. Tidningen kunde å sin sida ge dem det bästa, det de önskade, det de då behövde i rörelsen och vad som ännu i dag är till nytta i arbetet och kampen. En sådan tidning kunde verkligen för partimedlemmarna liksom även för många andra revolutionära arbetare bli "vår tidning".

40. Den kommunistiskt kämpande pressens egentliga element är att direkt deltaga i de av partiet ledda kampanjerna. Om under en viss tid partiets verksamhet koncentreras på en bestämd kampanj, så bör partitidningen icke blott i sina politiska ledande artiklar, utan i alla sina rubriker o. s. v. ställa sig i denna kampanjs tjänst. Redaktionen måste samla material från alla områden för att befordra denna kampanj och i lämplig form och bearbetning låta den trycka sin prägel på hela tidningen.

41. Prenumerantanskaffningen för vår tidning måste drivas efter ett bestämt system. Främst gäller det att utnyttja varje situation, i vilken arbetarna komma i starkare rörelse och i vilken det politiska eller sociala livet starkare flammar upp genom någon politisk eller ekonomisk händelse. Omedelbart efter varje större strejk eller lockout, under vilken tidningen öppet och energiskt företrätt de kämpande arbetarnas intressen, skall man organisera prenumerantanskaffningen bland de förut strejkande eller lockoutade på så sätt, att var och en enskilt energiskt påverkas. Icke blott de kommunistiska drifts- och fackföreningsfraktioner, som närmast berörts av strejken eller lockouten, skola driva tidningspropaganda med prenumerationsblanketter och listor, utan man skall även om möjligt söka skaffa adressförteckning över de nyss förut i strid stående arbetarna, så att de särskilda arbetsgrupperna för tidningspropagandan kunna föra en energisk husagitation.

Efter varje politisk valrörelse, som ryckt upp arbetarnas intresse, måste även de därtill utsedda arbetsgrupperna bedriva en väl planlagd husagitation från dörr till dörr i arbetarkvarteren.

I tider av latent politiska eller ekonomiska kriser, vars verkningar göra sig kännbara genom fördyringar, arbetslöshet och dylika nödföreteelser för breda arbetarmassor, skola, efter skickligt agitatoriskt utnyttjande av dessa företeelser, alla försök göras för att om möjligt genom fackföreningsfraktionerna erhålla omfångsrika förteckningar över fackligt organiserade arbetare inom olika yrken så att arbetsgruppen för tidningspropaganda sedan kan fortsätta en framgångsrik väl planlagd husagitation. Enligt vad erfarenheten visat, lämpar sig bäst den sista veckan före månadsskifte för denna ständiga prenumerantanskaffning. Varje lokal organisation, som låter denna vecka förflyta outnyttjad för tidningspropagandan, även om det sker endast en månad på året, begår en svår försummelse mot utbredandet av den kommunistiska rörelsen. Arbetsgruppen för tidningsarbetet får ej heller låta något offentligt arbetarmöte eller större sammanträde äga rum utan att där vara verksam med sina prenumerationsblanketter både före, under pauserna och efter mötet. Fackföreningsfraktionerna ha sig samma plikt ålagd vid alla sina fackföreningsmöten liksom även cellerna och driftsfraktionerna vid verkstadsklubbarnas sammanträden.

42. Vår tidning måste också ständigt försvaras av partimedlemmarna mot alla fiender.

Alla partimedlemmarna måste föra en förbittrad kamp mot den kapitalistiska pressen. Dess köpta karaktär, dess lögnar, dess gemena tystnad och allt dess hetsande måste fullständigt avslöjas och hänsynslöst brännmärkas.

Den socialdemokratiska och centersocialistiska pressen måste övervinnas genom att man under ständiga angrepp, utan att förlora sig i småaktig fraktionspolemik, genom upprepade exempel ur det dagliga livet avslöjar dess förrädiska hållning, som går ut på att beslöja massmotsatserna. Fackliga och andra fraktioner måste försöka att genom organisatoriska åtgärder undanrycka de fackliga organisationernas och andra arbetarföreningars medlemmar dessa socialdemokratiska tidningars förvirrande och förlamande inflytande. Också prenumerantanskaffningen för vår tidning måste med klok omtanke, både under husagitationen och i synnerhet inom företagen, direkt riktas mot socialförrädarnas press.

VII. Partiorganismens allmänna struktur.

43. Partiets verksamhetsområde får icke utsträckas och befästas efter en formell geografisk måttstock utan efter respektive landsdels verkliga ekonomiska, politiska och kommunikationstekniska struktur. Tyngdpunkten skall förläggas till *huvudstäderna* och till de olika centra för de storindustriella arbetarmassorna.

Vid uppbyggandet av ett nytt parti gör sig ofta i början den strävan gällande att genast utbreda partiorganisationernas nät över hela landet. Ehuru de till förfogande stående krafterna ofta äro synnerligen begränsade, spridas de åt nästan alla väderstreck. Därigenom försvagas partiets kraft att vinna medlemmar och växa till. Efter några år har man visserligen fått till stånd ett riktigt omfångsrikt organisationssystem, men partiet har därför kanhända inte en gång fast fot i landets viktigaste industristäder.

44. För att uppnå den största möjliga centralisation av partiverksamheten är det icke lämpligt att sönderdela partiledningen i en schematisk hierarki med många under varandra fullständigt underordnade instanser. Man måste sträva efter att om möjligt från varje större stad, som bildar ett ekonomiskt, politiskt eller kommunikationstekniskt centrum utspänna ett nät av

organisatoriska trådar över denna stads vidsträcktare omgivning och över de områden, som ekonomiskt eller politiskt tillhöra detta centrum. Partiledningen i denna storstad, huvudpunkten för denna partiavdelning, som leder hela det organisatoriska arbetet i detta distrikt och bildar distriktets politiska ledning, måste ha den intimaste förbindelse med huvudortens arbetande medlemmar.

De av distriktskonferensen eller distriktsmöte valda och av partiledningen godkända fasta organisatorerna inom ett sådant distrikt måste vara skyldiga att ta regelbunden andel i distrikts huvudortens partiliv. Distriktets partikommitté borde alltid förstärkas med partiarbetare från huvudortens medlemskretsar, så att en riktigt intim levande förbindelse består mellan den politiska, distriktet ledande partikommittén och den stora medlemsmassan i distriktets huvudort. Vid den vidare utvecklingen av organisationsformerna måste man sträva efter att distriktsstyrelsen även samtidigt har den politiska ledningen av distriktets centrala organisation. På detta sätt komma distriktsstyrelserna tillsammans med centralledningen att spela rollen som verkligt ledande organ i den allmänna partiorganisationen.

Ett partidistrikts område begränsas naturligtvis icke blott genom områdets vida utsträckning. Den avgörande synpunkten är om det blir möjligt för parti-distriktsstyrelsen att enhetligt leda alla lokala organisationer i distriktet. I de fall där detta icke längre är möjligt, måste distriktet delas och ett nytt partidistrikt bildas.

Dessutom behöver partiet naturligtvis i de större länderna också vissa sammanfattande förbindelseorgan såväl mellan centralledningen och de olika distriktsledningarna (landsdels- eller landskapsledningar) som också mellan en distriktsledning och de olika lokala kommunerna (underdistrikts- eller kretsledningar). Under vissa omständigheter kan det även vara lämpligt, att förläna en ledande roll åt det ena eller andra mellanorganet, t. ex. en större stad med större medlemsantal. I regel bör man emellertid undvika allt som tenderar till decentralisation.

45. Partiorganisationens stora enheter (distrikt) sammansätts av de lokala sammanslutningarna: av ortsgrupperna (partikommunerna) på landsbygden och i småstäderna och av stadsdelarnas i de större städerna olika partikommuner.

En ortssammanslutning (kommun), vars medlemsantal vuxit så mycket, att den under legala förhållanden icke längre kan hålla ändamålsenliga allmänna sammanträden med sina medlemmar, måste delas.

I kommunerna böra medlemmarna uppdelas i olika arbetsgrupper för att bättre tillgodose det dagliga partiarbetet. I de större organisationerna kan det därvid vara lämpligt att förena arbetsgrupperna i olika kollektivgrupper. Till en och samma kollektivgrupp böra i regel anslutas sådana medlemmar, som på arbetsplatserna eller annars i det dagliga livet komma mest i beröring med varandra. Kollektivgruppen har till uppgift att fördela det allmänna partiarbetet bland de olika arbetsgrupperna, mottaga rapporterna från ordförandena, uppfostra medlemskandidater i sin mitt o. s. v.

46. Partiet som helhet står *under ledning av Kommunistiska Internationalen*. Den internationella ledningens direktiv och resolutioner i ett anslutet partis angelägenheter ställas: 1. antingen till partiets allmänna centralledning eller 2. genom denna till en specialverksamhets centralledning eller 3. till alla partiorganisationer.

Internationalens direktiv och beslut äro bindande för partiet och självfallet även för varje enskild medlem.

47. *Partiets centralledning* (centralkommitté eller arbetsutskott och representantskap) är ansvarig inför kongressen och Kommunistiska Internationalens ledning. Både den trängre kommittén, arbetsutskottet, och representantskapet väljas i regel av partikongressen. Om partikongressen anser det lämpligt kan den ge centralledningen i uppdrag att ur sin mitt utse den trängre kommitté, som består av en politisk och en organisatorisk byrå. Partiets politik och löpande arbete står under ansvarig ledning av den trängre partiledningen genom dess båda byråer. Den trängre partiledningen inkallar regelbundet partiets hela centralledning till gemensamma överläggningar för att fatta beslut av större betydelse och vidsträcktare innebörd. För att därför kunna grundligt känna den politiska totalsituationen och för att ha en tydlig bild av partiet, dess klarhet och styrka för ögonen, är det nödvändigt att vid valet till den centrala partiledningen ta hänsyn till de olika landsdelarna, om något lämpligt förslag föreligger. Av samma skäl böra icke heller taktiskt avvikande meningar av allvarlig karaktär undertryckas vid valet av centralledning. Tvärtom skola dessa få möjlighet att sända sina bästa förespråkare till representantskapet. Utskottet bör dock om möjligt vara enigt i sin uppfattning och det måste för att kunna leda fast och säkert kunna stödja sig icke blott på sin auktoritet utan även på en klar och till och med stor fast majoritet inom representantskapet.

Genom en sådan bred konstitution för partiledningen komma särskilt de legala masspartierna att snabbast få den fasta disciplinens bästa grundval, medlemsmassornas obetingade förtroende. Dessutom kommer också den vacklan eller de sjukdomssymtom, som kunna uppstå i partiets funktionärslager, fortare i dagen på detta sätt och kunna alltså leda till rättelse och förbättring. Hopandet av sådana sjukdomssymtom inom partiet och deras kanske katastrofala operativa avlägsnande på senare kongresser kan på detta sätt till en viss grad förebyggas.

48. Alla ledande partikommittéer måste genomföra en ändamålsenlig arbetsfördelning inom sig för att kunna effektivt leda partiarbetet på de olika områdena. Därvid kan det visa sig vara nödvändigt med specialledningar på olika områden (t. ex. för propagandan, tidningstjänsten, den fackliga kampen, för landsbygdspropagandan, för kvinnorörelsen, för underrättelse-tjänsten, för allmänt hjälparbete o. s. v.) Varje specialledning sorterar antingen under den centrala partiledningen eller under ett distrikts partikommitté.

Kontrollen över alla underordnade kommittéers både *ändamålsenliga verksamhet* och *goda sammansättning* tillkommer den ledande partidistriktskommittén och i sista hand den centrala partiledningen.

Alla i partiarbetet fast anställda medlemmar liksom partiets parlamentsrepresentanter lyda direkt under den ledande partikommittén. Det kan vara ändamålsenligt att då och då omplacera de fast anställda kamraterna (t. ex. redaktörerna, agitatorerna och organisatörerna) såvida partiets verksamhet icke alltför mycket störs härigenom. Redaktörerna och agitatorerna måste regelbundet deltaga i partiarbetet i någon av arbetsgrupperna.

49. Partiets centralledning liksom även Kommunistiska Internationalens exekutiv är när som helst berättigad att begära uttömmande informationer från alla kommunistiska organisationer, från dessas organ och från de enskilda medlemmarna. Centralledningens representanter och befullmäktigade ha tillträde till alla sammanträden och sessioner med rådgivande röst och vetorätt. Den centrala partiledningen måste ständigt ha tillgång på sådana befullmäktigade (kommissarier) för att klart kunna instruera och informera distrikts- och kretsledningarna icke

blott genom sina politiska och organisatoriska rundskrivelser och korrespondenser utan även direkt på muntlig väg.

Vid centralledningen liksom vid varje distriktsledning bör en av beprövade och sakkunniga partikamrater sammansatt revisionskommission vara verksam, med uppgift att utöva kontroll över kassa- och bokföring. Den bör regelbundet avge rapport till centralledningen (representantskapet eller utskottet).

Varje organisation och varje partiorgan liksom även varje enskild medlem är berättigad att när som helst meddela sina önsknings och initiativ, anmärkningar eller anklagelser direkt till partiets centralledning eller Internationalen.

50. De ledande partiorganens direktiv och beslut äro bindande för de underordnade organisationerna och för de enskilda medlemmarna.

De ledande organens *ansvarighet* och deras plikt att ta sig till vara för såväl försummelse som missbruk av sin ledande ställning kan alltid blott till en viss grad formellt bestämmas. Ju mindre deras formella ansvar är, t. ex. inom de illegala partierna, desto mer äro de förpliktade att inhämta de övriga partimedlemmarnas mening, att regelbundet skaffa sig solida informationer och att fatta sina egna beslut först efter moget, allsidigt övervägande.

51. Partimedlemmarna äro pliktiga att i sitt offentliga uppträdande alltid uppföra sig som *disciplinerade medlemmar* av en kämpande organisation. Om meningsskiljaktigheter förekomma om det riktiga handlingssättet, skola dessa så vitt möjligt redan innan de framträda, inom partiorganisationernas krets avgöras, och sedan har man att handla enligt detta avgörande. För att varje partibeslut av alla partiorganisationer och medlemmar må genomföras med största energi, måste om möjligt varje fråga läggas fram till prövning och avgörande för massan av partimedlemmar. Partiorganisationerna och partiinstanserna åligger också plikten, att avgöra huruvida och i vilken form och utsträckning offentligen (i präss och broschyrer) olika frågor böra diskuteras av enskilda kamrater. Om också organisationens eller partiledningens beslut är felaktigt, enligt andra medlemmars mening, få dessa kamrater i sitt offentliga uppträdande icke glömma, att den *värsta disciplinära förseelsen* och det värsta felet i *kampen* dock är att rubba eller kanske till och med bryta sönder den *gemensamma frontens enhetlighet*.

Det är varje partimedlems främsta plikt att försvara det Kommunistiska partiet och framför allt den Kommunistiska Internationalen mot alla kommunismens fiender. Den som glömmet detta och i stället offentligt angriper partiet eller Kommunistiska Internationalen måste behandlas som en motståndare till partiet.

52. Partiets stadgar skola avfattas så, att de icke utgöra något hinder för de ledande partiorganen vid den ständiga utvecklingen av den allmänna partiorganisationen och vid det oupphörliga förbättrandet av organisationsarbetet utan så att de i stället tjäna dem som hjälp därvid.

Kommunistiska Internationalens beslut skola *utan dröjsmål* verkställas av de anslutna partierna, detta även i de fall, då motsvarande förändringar i de gällande stadgarna och partibesluten stadgeenligt kunna genomföras först senare.

VIII. Förbindelsen mellan det legala och det illegala arbetet.

53. Allt efter revolutionsprocessens olika skeden kan inom varje kommunistiskt partis all dagliga liv en motsvarande funktionsväxling äga rum. I själva verket finns det dock ingen väsentlig olikhet i den partistruktur, som bör eftersträvas å ena sidan av det legala partiet, å den andra av det illegala.

Partiet måste vara så organiserat, att det ständigt är i tillfälle att snabbt anpassa sig efter förändringarna i kampläget.

Kommunistiska partiet måste utveckla sig till en kamporganisation, som är i stånd till att å ena sidan på öppna slagfältet vika åt sidan för en med överväldigande stridskrafter försedd fiende, som har koncentrerat hela sin kraft på en punkt, men å andra sidan även utnyttja denna fiendes tungrorlighet för att anfälla honom där och då han allra minst väntar angreppet. Det vore ett mycket stort misstag av partiorganisationen att uteslutande med beräkning inrikta sig på uppror och gatustrider eller blott på ett tillstånd av den svåraste förföljelse. Kommunisterna måste bedriva sitt förberedande revolutionära arbete i alla situationer och alltid vara beredda på kamp, emedan det ofta är nästan omöjligt att förutse växlingen mellan kulminations- och depressionsperioderna. Även i de fall, då detta är möjligt, kan detta förutseende mestadels icke mer utnyttjas till partiets nyorganisering, emedan växlingen vanligen inträder inom en mycket kort tid, ja till och med ofta fullkomligt överraskande.

54. De kapitalistiska ländernas legala kommunistiska partier ha vanligen ännu icke tillräckligt väl fattat sin uppgift om hur partiet lämpligen skall rusta sig för revolutionära oroligheter, för den beväpnade kampen eller över huvud taget för den illegala kampen. Man bygger alltför ensidigt hela partiorganisationen på en varaktig legalitet och utformar den efter de legala dagsuppgifternas behov.

I de illegala partierna däremot uppskattas ofta icke nog möjligheterna att utnyttja legal verksamhet och uppbygga en partiorganisation, som står i intim förbindelse med de revolutionära massorna. Partiarbetet visar i sådana fall tendens att bli till ofruktbart Sisyfusarbete eller vanmäktig sammansvärjning.

Bäggedera är oriktigt. Varje legalt kommunistiskt parti måste förstå att trygga åt sig högsta möjliga kampberedskap också för den händelse, att det skulle tvingas till underjordisk existens, och särskilt måste det vara rustat för utbrott av revolutionära resningar. Varje illegalt kommunistiskt parti åter måste också energiskt utnyttja den legala arbetarrörelsens möjligheter för att genom intensivt partiarbete utveckla sig till organisatör av och verklig ledare för de stora revolutionära massorna.

Ledningen av det legala och illegala arbetet måste ligga i händerna på samma enhetliga partiledning.

55. Både i legala och illegala partikretsar betraktas det illegala kommunistiska organisationsarbetet ofta som grundandet och underhållandet av en slutna, uteslutande *militärisk* organisation, som står isolerad från det övriga partiarbetet och partiorganisationen. Det är alldeles felaktigt. Tvärtom måste under den förrevolutionära perioden bildandet av våra kamporganisationer huvudsakligen ske genom det allmänna kommunistiska partiarbetet. *Hela* partiet skall utbildas till en *kamporganisation* för revolutionen.

Isolerade revolutionär-militäriska organisationer, som uppstå alltför tidigt före revolutionen, visa inom sig lätt tendenser till upplösning och demoralisation, emedan de sakna omedelbart nyttigt partiarbete.

56. Ett illegalt parti måste naturligtvis vid allt sitt arbete av avgörande betydelse skydda sina medlemmar och organ för upptäckt och icke prisgiva dem på något sätt genom registrering, oförsiktigt bidragsuppbärande och materialfördelning. Det kan därför icke i samma grad som ett legalt parti använda öppna organisationsformer för konspirativt syfte. Men det kan lära sig det mer och mer.

För att hindra inträngandet av tvivelaktiga och opålitliga element i partiet, böra alla försiktighetsåtgärder användas. De medel, som kunna användas för detta, bero synnerligen mycket på, om partiet är legalt eller illegalt, förföljt eller tolererat, raskt tillväxer eller står i stagnation. Ett medel, som på sina ställen under bestämda förhållanden visat sig framgångsrikt, är kandidatsystemet. Enligt detsamma tillåtas de, som ansöka om upptagande i partiet, först på förslag av en eller två partikamrater att stå som kandidater, och därefter beror det på deras uppträdande under det dem ålagda arbetet för partiet, huruvida de kunna upptagas som medlemmar.

Det är oundvikligt, att bourgeoisin söker sända spioner och provokatörer i de illegala organisationerna. Mot detta måste kampen föras med största omsorg och uthållighet. En metod i denna kamp är en skicklig kombination av den legala verksamheten med den illegala. Genom längre legalt revolutionärt arbete prövas överhuvud på bästa sätt, vem som är tillräckligt pålitlig, modig, samvetsgrann, energisk, skicklig och punktlig för att kunna anförtros mer viktiga och hans duglighet motsvarande uppgifter i det illegala arbetet.

Ett legalt parti måste allt bättre rusta sig och inrätta sig för överraskningar (t. ex. säkert förvara hemliga adresser, i regel förstöra brev, bringa nödvändiga dokument i säker förvaring, undervisa och skola kurirer i konspirativt avseende o. s. v.)

57. Vårt allmänna partiarbete måste följaktligen uppdelas på det sätt, att genom detsamma redan före den öppna revolutionära resningen kärnan till en kamporganisation, motsvarande detta skedes behov, utvecklas och stadgas. Det är särskilt viktigt, att den kommunistiska partiledningen i sin ledande verksamhet ständigt tänker på dessa behov, att den försöker, så långt möjligt, i förväg bilda sig en klar föreställning därom. Visserligen kan denna föreställning aldrig bli tillräckligt exakt och klar i förväg. Det får emellertid icke vara något skäl att försumma denna den viktigaste synpunkten, för den kommunistiska organisatoriska ledningen.

Ty när vid den öppet revolutionära resningen den största funktionsförändringen kommer i det kommunistiska partiets liv, då kan den också ställa det bäst organiserade parti inför mycket svåra och komplicerade uppgifter. Det gäller kanhända att inom loppet av några dagar mobilisera vårt politiska parti till krigisk kamp. Och icke blott partiet utan även dess reserver, de sympatiserande organisationerna, ja t. o. m. hela landstormen, d. v. s. de oorganiserade revolutionära massorna. Det kan i det ögonblicket ännu ej vara tal om att bilda en reguljär röd armé. Vi måste utan en förut konstruerad armé segra genom massorna, under partiets ledning. Därför skall kanhända inte ens den mest hjältemodiga kamp hjälpa, om vårt parti inte redan i förväg organiserats riktigt väl för denna sak.

58. Under revolutionära situationer har man ofta iakttagits, att den *revolutionära centralledningen visat sig vara ur stånd* att fylla sina uppgifter. Proletariatet kan under revolutionen åstadkomma storartade saker i enklare organisatoriskt avseende. I dess huvudkvarter härskar

emellertid för det mesta oordning, rådlöshet, kaos. Till och med den mest elementära arbetsfördelning kan saknas. Kunskaparetjänsten är vanligen så dålig, att den medför större skada än nytta. Förbindelserna äro icke att lita på. Där man behöver hemlig post, hemlig transport eller har förlagt hemligt kvarter, hemligt tryckeri beror det hela vanligen helt och hållet på lyckliga eller olyckliga tillfälligheter. Den organiserade fiendens alla provokationer ha de bästa utsikter.

Det kan också aldrig vara bättre, om icke det ledande revolutionära partiet i *förväg* organiserar en särskild verksamhet för detta ändamål. T. ex. iakttagandet och avslöjandet av den politiska polisen fordrar speciell övning och sakkännedom. En apparat för hemlig förbindelse kan blott efter längre regelbunden praktik verka tillfredsställande säkert och raskt. På alla dessa den revolutionära specialverksamhetens områden måste varje legalt kommunistiskt parti ha några om också endast små hemliga förberedelser.

Till största delen kan på dessa områden den nödvändiga apparaten utvecklas genom en fullt legal verksamhet, om man vid organiserandet av denna verksamhet blott ser till vad slags apparat som skall uppstå därur. Sålunda kan en apparat för hemlig kommunikation, för hemlig post, hemlig kurirtjänst, hemliga kvarter, konspirativ transport o. s. v. i huvudsak redan utbildas genom en noggrant reglerad fördelning av legala flygblad och andra publikationer och brev.

59. Den kommunistiska organisatören ser över huvud varje partimedlem och *varje* revolutionär arbetare i *förväg* i *hans kommande historiska roll* som soldat i vår kamporganisation under revolutionstiden. Följaktligen leder han honom redan i *förväg* in i den arbetsgrupp och till det arbete, som bäst passar hans kommande ställning och vapenslag. Hans nuvarande verksamhet måste också i och för sig vara nyttig, nödvändig för den nuvarande kampen, och ingen ren drill, som den praktiska arbetaren i dag icke förstår. Samtidigt är denna verksamhet emellertid också till en del skolning för de viktigaste behoven vid morgondagens slutstrid.

Resolution rörande Kommunistiska Internationalens organisation.

Antagen vid III världskongressens 24:de sammanträde den 12 juli 1921.

Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté bör utbyggas så, att det blir möjligt för den att ta ställning till proletariats alla aktionsfrågor. Utöver de hittillsvarande allmänna upproppen i sådana kritiska frågor bör exekutivkommittén alltmer övergå till att söka finna medel och vägar att åstadkomma praktiska initiativ för ett enhetligt organisatoriskt och agitatoriskt uppträdande av de olika sektionerna i de internationella stridsfrågorna. Kommunistiska Internationalen måste mogna till en handlingens international, till internationell ledning av det revolutionära proletariats i alla länder gemensamma dagliga kamp. Förutsättningen därför är:

1) De till K. I. anslutna partierna måste göra allt för att upprätthålla de intimaste och livligaste förbindelser med exekutivkommittén. De måste icke blott ställa sitt lands bästa representanter till exekutivkommitténs förfogande utan också med omsorg och ihärdighet lämna exekutivkommittén regelbundna och goda informationer, så att denna på grundval av verkliga dokument och ett rikhaltigt material kan ta ställning till de uppdykande politiska problemen. För ett fruktbarande bearbetande av detta material måste exekutivkommittén organisera

avdelningar för alla specialområden. Dessutom måste hos exekutivkommittén upprättas ett internationellt ekonomiskt-statistiskt institut för arbetarrörelse och kommunism.

2) De anslutna partierna måste sinsemellan, särskilt om de gränsa, till varandra och därför äro lika starkt intresserade i de politiska konflikter, som uppstå ur de kapitalistiska motsättningarna, upprätthålla de intimaste informatoriska och organisatoriska förbindelser. Genom ömsesidig representation vid de viktigaste konferenserna och genom utbyte av lämpliga krafter kunna dessa gemensamma förbindelser f. n. ändamålsenligast förberedas. Detta utbyte av lämpliga krafter måste ofördröjligen göras till ständig praxis hos alla på något sätt prestationsdugliga sektioner.

3. Exekutivkommittén bör främja den nödvändiga sammansmältningen av alla nationella sektioner till ett enhetligt internationellt parti för gemensam proletärisk propaganda och aktion därigenom, att den i Väst-Europa utger en på alla viktigare språk utkommande politisk bulletin, genom vilken de kommunistiska idéernas spridning blir allt enhetligare och klarare och som genom tillförlitlig och likformig information bör skapa grundvalarna för ett aktivt, samtidigt uppträdande av olika sektioner.

4. Genom sändande av befullmäktigade representanter för exekutivkommittén till sektionerna, kan kommittén organisatoriskt verksamt understödja strävandet mot en verklig international för proletariatets i alla länder gemensamma dagliga kamp. Dess representanter ha till uppgift att hålla exekutivkommittén underrättad om de särskilda förhållanden, varunder de kommunistiska partierna i de kapitalistiska länderna och koloniländerna ha att kämpa. De måste vidare sörja för, att dessa partier förbli i de intimaste förbindelser såväl med exekutivkommittén som sinsemellan för ökande av samtligas slagkraft. Exekutivkommittén bör liksom partierna sörja för att kommunikationerna mellan kommittén och de anslutna partierna såväl personligen genom förtroendemän som även genom skriftliga korrespondenser försiggå livligare och snabbare än hittills varit fallet, så att i alla stora politiska frågor överensstämmelse i ståndpunkt kan åstadkommas.

5. För att kunna utveckla denna utomordentligt ökade verksamhet måste exekutivkommittén avsevärt utvidgas. De sektioner, vilka av kongressen beviljades 40 röster ävensom kommunistiska ungdomsinternationalens exekutivkommitté ha i exekutivkommittén vardera 2 röster, de sektioner, som på kongressen hade 30 och 20 röster, få vardera 1 röst. Rysslands kommunistiska parti förfogar som hittills över 5 röster. De övriga sektionernas representanter ha rådgivande röster. Kongressen väljer exekutivkommitténs president. Exekutivkommittén får i uppdrag att anställa tre sekreterare, som om möjligt tas från skilda sektioner. Jämte dem äro de medlemmar av exekutivkommittén, som sändas av sektionerna, förpliktade att delta i behandlingen av de löpande arbetena genom sina särskilda nationella avdelningar eller genom att övertaga bearbetandet av olika specialfrågor. Medlemmarna av den verkställande mindre byrån väljas av exekutivkommittén särskilt; i regel bland medlemmarna av exekutivkommittén; undantag därifrån i särskilda fall tillåtna.

6. Exekutivkommitténs säte är Ryssland, den första proletäriska staten. Exekutivkommittén bör dock även genom konferenser, som den organiserar utanför Ryssland, söka utvidga sin verkningskrets för att fastare centralisera hela Internationalens organisatoriska och politiska ledning.

Teser över metoderna och formerna för arbetet bland kvinnorna inom de kommunistiska partierna.

Antagna vid III världskongressens 20:de sammanträde den 8 juli 1921.

Grundprinciper.

1. Den Kommunistiska Internationalens tredje kongress bekräftar ännu en gång i förening med den internationella kommunistiska kvinnokongressen de I och II kongressernas beslut, sam gå ut på att det är nödvändigt att förstärka de kommunistiska partiernas, både i västern och östern, arbete bland det kvinnliga proletariatet, att uppfostra de breda massorna av arbetande kvinnor i kommunismens anda och få dem med i kampen för sovjetmakten och uppbyggandet av sovjetrepubliker.

För arbetarklassen i hela världen och följaktligen även för de kvinnliga arbetarna är frågan om proletariatets diktatur den väsentliga. Det kapitalistiska samhällssystemet har råkat i en återvändsgränd, inom kapitalismens ram finns ej rum mer för en fortsatt utveckling av produktionskrafterna. De arbetandes utarmning, bourgeoisins oförmåga att åter få i gång produktionen, spekulations vidsträckt omfattning, produktionens förfall, arbetslösheten, prisfluktuationerna, missförhållandet mellan arbetslöner och priser, alla dessa företeelser föra oundvikligt till klasskampens skärpande i alla länder. I denna kamp avgöres frågan om produktionens ledning, organisation och system, avgöres huruvida denna ledning fortfarande bör ligga i händerna på en liten klik borgare och exploatörer på kapitalismens och privategendomens grundval eller övertagas av producenternas klass på kommunistisk grundval. Den nya uppåtsträvande klassen, producenternas klass, måste i enlighet med den ekonomiska utvecklingens lagar taga produktionsapparaten i egna händer för att skapa nya ekonomiska former. Blott på detta sätt kommer det att bli möjligt att bringa produktionskrafterna till deras högsta utveckling, vilket hittills omöjliggjorts genom det kapitalistiska produktionssystemets anarki.

Så länge makten ligger i borgarklassens händer är proletariatet icke i stånd att höja produktionen. Så länge makten är i kapitalismens händer äro inga som helst reformer, inga som helst åtgärder från en demokratisk eller s. k. socialistisk regerings sida i ett borgerligt land i stånd att rädda situationen och att lindra de svåra, outhärdliga lidanden för arbetare och arbeterskor, som framkallats genom det kapitalistiska systemets upplösning. Blott maktens erövring av proletariatet ger producenternas klass möjlighet att ta produktionsmedlen i besittning och främja den ekonomiska utvecklingen i den arbetande klassens intresse. För att påskynda tidpunkten för proletariatets oundvikliga, avgörande kamp mot den murknade kapitalistvärlden måste arbetarklassen bestämt och obevekligt fasthålla vid den politik, som fastställts av den III. Internationalen. Proletariatets arbetardiktatur är det som först och främst bestämmer proletariatets av båda könen arbetsmetoder och kamplinje.

Den Kommunistiska Internationalens III kongress utgår från principen, att kampen för proletariatets diktatur förestår för alla kapitalistiska staters proletärer, liksom kommunismens uppbyggande är den närmaste uppgiften för de länder, i vilka diktaturen redan befinner sig i arbetarnas händer.. Den Kommunistiska Internationalens III kongress konstaterar, att varken maktens erövring eller kommunismens förverkligande i ett land, vari kapitalet redan är störtat, är möjligt utan aktivt understöd från de breda kvinnomassorna bland proletariatet och halvproletariatet.

Å andra sidan riktar kongressen ännu en gång alla kvinnors uppmärksamhet på den omständigheten, att alla försök som åsyfta kvinnans frigörelse från slaveriet och hennes likställighet äro dömda att misslyckas utan deras eget understöd.

2. Just nu fordrar arbetarklassens intressen med särskild styrka, att kvinnorna dras med in i det organiserade proletariats led, som kämpa för kommunismen, och detta så mycket mer som det ekonomiska sönderfallandet ter sig alltmer avgörande och outhärdligt för såväl stads- som landsproletariatet. Genomförandet av den sociala revolutionen blir alltmer oundvikligt för de kapitalistiska ländernas arbetarklass, medan arbetarna i Sovjet-Ryssland ha att genomföra det ekonomiska livets återuppbyggande på nya kommunistiska grundvalar. Båda, uppgifterna bli desto lättare att lösa ju mera aktivt, medvetet och villigt kvinnorna ta del i deras lösning.

3. De kommunistiska partierna måste överallt, där frågan om maktens erövring uppstår, tillfullo inse den stora fara för revolutionen som de massor av arbeterskor, husmödrar, kvinnliga anställda och bondhustrur utgöra, vilka icke kommit med i rörelsen, icke frigjorts från den kapitalistiska världsåskådningens, kyrkans och de borgerliga fördomarnas inflytande, och icke på ett eller annat sätt kommit i kontakt med kommunismens stora frihetsrörelse. De Västeras och Österas kvinnomassor, som icke dragits in i rörelsen, utgöra ovillkorligen ett stöd för kapitalet, ett föremål för kontrarevolutionär propaganda. Erfarenheten från den ungerska revolutionen, under vilken icke-klassmedvetna kvinnomassor spelade en så sorglig roll, måste tjäna som ett varnande exempel för proletärerna i alla länder, som beträtt den sociala revolutionens väg.

Å andra sidan ha erfarenheterna från sovjetrepubliken visat hur viktigt arbetarkvinnornas och bondekvinnornas deltagande är såväl i republikens försvar som även på alla områden av sovjetrepublikens återuppbyggande verksamhet. Fakta ha visat vilken betydelsefull roll arbetare- och bondekvinnorna spelat i sovjetrepubliken vid organiserandet av den inre frontens försvar, i kampen mot fanflykten och i kampen mot alla slags kontrarevolutionära försök, sabotage o. s. v. Erfarenheten från proletär-republiken måste utnyttjas av de övriga ländernas proletariat.

Härav framgå följande uppgifter för de kommunistiska partierna: de måste utsträcka partiets och kommunismens inflytande genom särskilda metoder inom partiet till de breda massorna av landets kvinnor – genom sådana metoder som möjliggöra för dem att frigöra kvinnorna från den kapitalistiska världsåskådningens eller kompromisspartiernas inflytande, att uppfostra dem till verkliga klasskämpar och att på detta sätt ernå deras verkliga befrielse.

4. Kommunistiska Internationalens III. kongress lägger Västeras och Österas kommunistiska partier särskilt på hjärtat att förstärka arbetet bland det kvinnliga proletariatet och fäster samtidigt hela världens kvinnliga arbetares uppmärksamhet på att blott *kommunismens seger* möjliggör deras befrielse från slaveri och förtryck. Vad kommunismen kan ge kvinnan kan *den kapitalistiska kvinnorörelsen i intet fall ge henne*. Så länge kapitalets och privategendomens makt består i de kapitalistiska länderna, kan kvinnans frigörelse från beroendet av mannen inte sträcka sig längre än till rätten att förfoga över sin egen egendom och inkomsten av sitt arbete och att likaberättigad med mannen bestämma över barnens öde. Kvinnoaks-kvinnornas strävan att under parlamentarismens regim utsträcka rösträtten till kvinnorna avgör icke frågan om kvinnornas faktiska likställighet, särskilt icke beträffande de egen-domslösa klassernas kvinnor, vilket arbetarna i alla de kapitalistiska länder erfarit, i vilka borgarklassen på de senaste åren formellt genomfört könens politiska likaberättigande. Rösträtten kan icke rubba de ursprungliga grundvalarna för kvinnans beroende av familjen

och samhället. Införandet av civiläktenskap i stället för det ouplösbara äktenskapet i de kapitalistiska länderna gör ej kvinnan likställig i äktenskapligt hänseende i betraktande av proletärkvinnans ekonomiska beroende av kapitalisten och mannen-försörjaren samt i betraktande av bristen på moders- och barnskydd och social uppfostran, och kan icke heller lösa problemet om köns inbördes förhållanden.

Kvinnans icke blott formella utan verkliga likställighet är blott möjlig under en kommunistisk regim, d. v. s. blott när de arbetande massornas kvinnor sätts i stånd att delta i besittningen av produktionsmedlen, i distributionen och ledningen samt att fullgöra arbetsplikten på samma sätt som det arbetande samhällets alla övriga medlemmar. Denna likställighet är med andra ord möjlig att genomföra endast om det kapitalistiska produktionssystemet störs och ersätts med det kommunistiska samhällssystemet. Blott kommunismen skapar de förutsättningar under vilka kvinnans naturliga uppgift (moderskapet) icke råkar i konflikt med hennes samhällsliga plikter och störa hennes produktiva arbete till förmån för det allmänna utan tvärtom kommer att allsidigt främja personlighetens harmoniska utveckling, som står i intimt och oskiljbart sammanhang med det arbetande samhällets uppgifter och liv. Kommunismen måste vara målet för alla kvinnor, som kämpa för kvinnans frigörelse och erkännandet av hennes rättigheter.

Kommunismen är emellertid samtidigt hela proletariatets mål och följaktligen måste arbeterskornas och arbetarnas kamp i båda parternas intresse föras på en gemensam och sluten front.

5. Den Kommunistiska Internationalens III. kongress betonar den revolutionära marxismens grundläggande sats, att det ej ges någon "särskild kvinnofråga" och att varje samarbete från de arbetande kvinnornas sida med den kapitalistiska kvinnosaksrörelsen leder till ett försvagande av proletariatets krafter. Kongressen betonar vidare även, att varje understöd som de arbetande kvinnorna åta komma de sociala kompromissmakarnas och opportunisternas förrädiska taktik till del likaledes försvagar proletariatets krafter, undanskjuter den sociala revolutionen och kommunismens seger och följaktligen även fördröjer tidpunkten för kvinnans frigörelse. Kommunismen är icke möjlig att genomföra genom kvinnornas av skilda klasser förenade ansträngningar utan blott genom den förenade kampen av alla exploaterade.

De proletäriska kvinnorna äro i sitt eget intresse förpliktade att stödja de kommunistiska partiernas revolutionära taktik och att aktivt och omedelbart delta i massaktionerna och i borgarkrigen, i alla dess former i såväl nationellt som internationellt hänseende.

6. Kvinnans kamp mot, sitt dubbla förtryck (kapitalismen och beroende av familjelivet) måste i sitt nästa utvecklingsstadium anta internationell karaktär och under III. Internationalens baner förvandlas till en proletariatets av båda könen kamp om diktaturen och för sovjetrepublikers uppbyggande.

7. Den kommunistiska Internationalens III. kongress varnar de arbetande kvinnorna för varje samarbete och varje kompromiss med de kapitalistiska kvinnosakskvinnorna och påpekar samtidigt att varje illusion om att den proletära kvinnan utan skada för sig själv kunde stödja andra Internationalen eller opportunistiskt sinnade element, som stå denna nära, vållar rörelsen en oerhörd skada. Kvinnorna måste ständigt ha inför sina ögon, att kvinnans slaveri har sin rot i det kapitalistiska systemet. För att få slut på detta slaveri måste man övergå till en ny samhällsform.

Ett understödjande av 2. och 2½ internationalen och liknande grupper förhindrar den sociala revolutionens utveckling och följaktligen även skapandet av nya samhällsformer. Ju bestämdare kvinnornas breda lager vända sig bort från 2. och 2½ internationalen, desto säkrare är den sociala revolutionens seger. Det är de kommunistiska kvinnornas plikt att döma alla dem som rygga tillbaka för Kommunistiska Internationalens revolutionära taktik och obehagligen fordra deras uteslutande ur densamma slutna leder.

Kvinnorna måste erinra sig, att den II. internationalen inte ens försökte skapa ett organ, vars uppgift det skulle ha varit att föra kampen för kvinnans allsidiga frigörelse. Den internationella föreningen av socialistiska kvinnor kom, i den mån den förverkligades, till stånd utanför II. Internationalens ram på arbetarkvinnornas eget initiativ.

Den III. Internationalen formulerade redan på sin första kongress 1919 på ett konkret sätt sitt förhållande till frågan om kvinnornas indragande i kampen för diktaturen. På initiativ av första kongressen sammankallades den första konferensen av kommunistiska kvinnor, och grundades 1920 det int. sekretariatet för arbetet bland kvinnorna med en ständig representation i kommunistiska internationalens exekutivkommitté. Det är de klassmedvetna arbetarkvinnornas i alla länder plikt att utan tvekan bryta med den II. och 2½ internationalen och kraftigt stödja den kommunistiska internationalens revolutionära hållning.

8. Understödjandet av Kommunistiska Internationalen bör från arbeterskornas, bondekvinnornas och kvinnliga anställdas sida bevisas genom inträde i deras lands kommunistiska parti.

I de länder och partier, i vilka kampen mellan II. och III. internationalen ännu icke avslutats, är det arbetarkvinnornas plikt att med alla krafter stödja det parti eller den grupp, som träder i bräschen för den kommunistiska internationalen och att föra en obarmhärtig kamp mot alla tveksamma eller öppet förrädiska element utan att ta hänsyn till några som helst auktoriteter. De klassmedvetna arbeterskorna, som eftersträva sin verkliga frigörelse få icke kvarstå i partier som stå utanför den kommunistiska internationalen. Den som är motståndare till III. internationalen, den är ock motståndare till kvinnornas frigörelse.

Västerns och Österns målmedvetna arbetande kvinnor ha blott en plats: under Kommunistiska Internationalens baner, d. v. s. i sitt lands kommunistiska partis leder. Varje tveksamhet från de arbetande kvinnornas sida, varje tveksamhet inför kampen mot kompromisspartierna, som kalla sig socialistiska, och deras ledare återverkar skadligt på proletariats kamp och riskerar dess framgång. Ty denna kamp har antagit karaktären av ett öppet och hänsynslöst nationellt och internationellt borgarkrig.

Metoderna och formerna för arbetet bland kvinnorna.

Utgående från alla ovannämnda grundsatser bestämmer Kommunistiska Internationalens tredje kongress, att alla länders kommunistiska partier skola bedriva sitt arbete bland det kvinnliga proletariats på följande grundvalar:

1. Kvinnorna betraktas som likaberättigade medlemmar av partiet och alla klassorganisationer (fackföreningar, koop. föreningar, fabriksråd o. s. v.).
2. Det är nödvändigt att slå fast att alla kvinnor aktivt måste delta på alla områden av den proletära kampen (proletariats militära självförsvar icke undantaget), i uppbyggandet av de

nya samhälleliga grundvalarna och organiserandet av produktionen och samhällslivet på kommunistisk grundval.

3. Moderskapets funktion måste erkännas som social funktion och man måste kämpa för genomförande och förverkligande av åtgärder, som skydda kvinnan i hennes egenskap av mor.

Kommunistiska Internationalens III kongress ut talar sig på det bestämdaste mot bildandet av särskilda, separata kvinnoorganisationer inom partiet och fackföreningarna eller andra särskilda kvinnoorganisationer, men erkänner likväl nödvändigheten att använda särskilda arbetsmetoder från de kommunistiska partiernas sida bland kvinnorna och konstaterar därför *ändamålsenligheten i att skapa särskilda organ* för genomförandet av detta arbete inom samtliga kommunistiska partier.

Kongressen låter sig därvid ledas av följande synpunkter:

a) att kvinnans förtryckta ställning i de kapitalistiska länderna gör sig kännbar liksom å andra sidan hennes svåra ställning i de sovjetländer, som befinna sig i övergången från kapitalism till kommunism;

b) att en viss passivitet och politisk efterblivenhet måste konstateras beträffande flertalet kvinnor, vilket förklaras därav, att kvinnan sedan gammalt hållits borta från samhällslivet och varit kedjad vid familjen;

c) att de särskilda uppgifter som naturen pålagt kvinnan (moderskapet) och kvinnans därav betingade särigheter i det allmännas intresse fordra ett större skydd för kvinnans hälsa och krafter. Från just dessa synpunkter konstaterar kongressen ändamålsenligheten av att skapa särskilda organ för genomförande av arbetet bland kvinnorna. Sådana organ äro grupper och kommittéer, som måste organiseras hos alla partiorgan från partiets centralledning ända till ledningarna i de olika lokal- och distriktsorganisationerna. Detta beslut är bindande för alla partier som tillhöra Kommunistiska Internationalen.

Kommunistiska Internationalens tredje kongress påpekar, att dessa grupper och kommittéers *uppgifter* bestå i följande:

1. att uppfostra de breda kvinnomassorna i kommunismens anda och att göra dem till medlemmar i partiet;

2. att bekämpa de fördomar som sammanhånga med kvinnornas samhällsställning, och hos arbetare och arbetarkvinnor stärka medvetandet om gemenskapen i intressen hos proletärererna av båda könen;

3. att stärka arbetarkvinnornas viljekraft, att få dem med i alla borgarkrigets faror i de kapitalistiska länderna och att väcka dess aktivitet genom att få dem med i massaktionerna och i kampen mot den kapitalistiska utsugningen (bostadsbrist, dyrtid, arbetslöshet etc.) och i sovjetrepublikerna att uppnå samma mål, men genom att få kvinnorna med i arbetet på det kommunistiska samhällets uppbyggande;

4. att utveckla de frågor som hänföra, sig omedelbart till kvinnans likaberättigande och skydd som moder samt att rikta partiets och lagstiftningens (i sovjetländerna) uppmärksamhet på dessa frågor;

5. att föra en planmässig kamp mot traditionens, de borgerliga vanornas och religionens makt och på detta sätt skapa sundare och mera harmoniska förhållanden mellan könen, vilka äro i stånd att trygga den fysiska och moraliska sundheten hos den arbetande mänskligheten.

De olika partiledningarna ha att i detalj leda kommittéernas och gruppernas arbete och stå i ansvar för detta. I spetsen för varje kommitté bör stå en medlem av ledningen. Om möjligt böra flera kommunister vara medlemmar i dessa kommittéer.

Kommittéerna böra självständigt genomföra alla åtgärder, som synas dem erforderliga. De böra söka uppnå dessa i sovjetländerna genom vederbörande ekonomiska eller politiska organ (sovjets, kommissariat o. s. v.), men i de kapitalistiska länderna med hjälp av vederbörande proletärorgan (fackföreningar, råd o. s. v.) Överallt där kommunistiska partier leva under illegal eller halvlegal form skapa de en illegal apparat för arbete bland kvinnorna. Denna apparat måste vara underställd och anpassad efter hela partiets illegala apparat. Liksom i den legala organisationen finnes också i den illegala i varje orts-, respektive distrikts- och centralledning en kvinnlig kamrat, som har att leda och stå i ansvar för det illegala propagandaarbetet bland kvinnorna.

För närvarande utgöra fackföreningarna och de kooperativa föreningarna den huvudsakligaste grundvalen för arbetet bland kvinnorna från de kommunistiska partiernas sida. Detta gäller såväl i de länder, i vilka kampen om kapitalets störtande ännu utspelas, som även i sovjetrepublikerna. Arbetet bland kvinnorna måste bedrivas i en med partirörelsens och organisationernas enhetlighet överensstämmande anda med erkännande av dessas rätt till självständiga initiativ gent emot kommittéerna inom alla, de företag som åsyfta kvinnans fullständiga frigörelse och likställande, vilken av partiet måste genomföras i full utsträckning.

Ingen parallellism i arbetet, utan komplettering av partiets arbete genom kvinnans skapande självverksamhet och initiativ.

Partiets arbete bland Sovjetländernas kvinnor.

Kvinnogruppernas uppgifter inom en sovjetrepublik bestå i att uppfostra kvinnornas breda lager i kommunismens anda och att vinna dem för det kommunistiska partiet. De måste väcka och stimulera kvinnornas aktivitet och självverksamhet, i det de söka få kvinnorna med i arbetet för kommunismens uppbyggande och att göra dem till ståndaktiga försvarare av den kommunistiska internationalen. Kvinnogrupperna måste med alla medel söka få kvinnorna med på alla områden av sovjets uppbyggande verksamhet, alltifrån försvaret till republikens mångsidiga ekonomiska planer.

Kvinnogrupperna måste i sovjetrepubliken se till, att den 8:de rådkongressens bestämmelser genomföras, vilka handla om arbeterskornas och bondekvinnornas deltagande i uppbyggandet och organiserandet av det ekonomiska livet och kvinnornas deltagande i alla organ i vilka det är fråga om organisationen, kontrollen och ledningen av produktionen.

Kvinnogrupperna måste genom sina representanter och genom partiets organ delta i utarbetandet av nya lagbestämmelser och medverka vid ändringen av dem, som för kvinnans

ekonomiska frigörelse behöva ändras. Grupperna måste särskilt ta initiativ vid utarbetandet av de lagar, som avse att skydda kvinnors och barns arbete.

Kvinnogrupperna äro förpliktade att söka få med största möjliga antal arbetare- och bondekvinnor i valkampen vid rådsval och sörja för att även arbetare- och bondekvinnor bli medlemmar av råden och exekutivkommittéerna.

Kvinnogrupperna måste sörja för det skyndsamma genomförandet av alla politiska och ekonomiska aktioner, som av partiet inledes.

Det är kvinnogruppernas uppgift att höja kvinnoarbetets kvalitet genom förbättrad facklig utbildning och att dra försorg om, att arbetare- och bondekvinnorna erhålla tillträde till vederbörande läroanstalter.

Kvinnogrupperna måste sörja för kvinnornas inträde i kommissionerna för arbetarskydd i de olika företagen och för främjandet av hjälpkommissionernas för kvinno- och ungdomsskydd verksamhet.

Kvinnogrupperna måste söka att förbättra hela komplexet av de samhällsliga institutioner (offentliga barnhem, badinrättningar, kommunalhem, institution för social uppfostran o. s.v.), som ställa levnadsformerna på ny kommunistisk grundval, underlätta övergångstidens svårigheter för kvinnorna, befrämja deras materiella oberoende samt förvandla hemmets och familjens slavinna till en fri anhängare och främjare av de nya levnadsformerna.

Kvinnogrupperna måste dra försorg om fackförbundens kvinnliga medlemmars uppfostran i kommunismens anda, varvid de äga att använda sig av hjälp från de organisationer för arbetet bland kvinnorna, som kommunisternas fraktion inom fackförbunden organisera.

Kvinnogrupperna ha att övervaka, att fabriksarbeterskorna besöka fabriksdelegerademötena. De äro förpliktade att på ett planmässigt sätt fördela de kvinnliga delegerade på de mest skilda arbeten (i råden, på folkhushållningens område, i fackförbunden etc.).

Arbetet i de kapitalistiska länderna.

Kommittéernas närmaste uppgift för arbetet bland kvinnorna bestämmas genom det faktiska läget. Å ena sidan världsekonomin ruin, arbetslöshetens oerhörda tillväxt, som särskilt tar sig uttryck i minskad efterfrågan på kvinnoarbete, dyrtiden, bostadsbristen, hotande nya imperialistiska krig, å andra sidan de oupphörliga strejkerna, de upprepade försöken till väpnat uppror från proletariats sida och de alltmer framträdande tecknen till ett förestående hela världen omfattande borgarkrig, allt detta är prologen till den oundvikliga sociala världsrevolutionen.

Arbetarkvinnornas kommittéer måste betona proletariats kampuppgifter, arbeta för genomförandet av det kommunistiska partiets samtliga krav samt förmå kvinnorna att delta i kommunisternas revolutionära aktioner mot borgarklassen och socialförrädarna.

Kommittéerna måste dra försorg om, att kvinnorna upptagas icke blott som likaberättigade och likaförpliktade medlemmar i partiet, fackföreningarna och andra klassorganisationer, i det de uppträda mot varje separerande och särställande av arbetarkvinnorna utan de måste även eftersträva att arbetarkvinnorna upptagas som likaberättigade medarbetare i partiets, fackföreningarnas och de andra klassorganisationernas ledande organ.

Kommittéerna äro förpliktade att verka för att de breda massorna av det kvinnliga proletariatet och bondeklassen göra sin rätt gällande vid valet till parlamentet och alla offentliga institutioner till förmån för det kommunistiska partiet, varvid de samtidigt påvisa de begränsade möjligheter dessa rättigheter innebära såväl med hänsyn till avskaffandet eller begränsandet av den kapitalistiska exploateringen som även med hänsyn till kvinnans frigörelse samtidigt som de gentemot parlamentarismen uppställa sovjetsystemet.

Kommittéerna måste även sörja för, att arbetarkvinnorna, de kvinnliga anställda och bondekvinnorna på det livligaste och mest klassmedvetna sätt delta i valen av arbetardelegeradenas revolutionära, ekonomiska och politiska råd, varvid de måste bemöda sig om att väcka husmoderns politiska aktivitet och alldeles särskilt att propagera rådsidén bland bondekvinnorna. Ett särskilt arbete består för kommittéerna i att söka förverkliga principen om lika lön för lika arbete. Det är kommittéernas uppgift att få arbetarkvinnorna och arbetarna att delta i kostnadsfria och för alla öppna kurser för denna kampanj, kort och gott göra till sin uppgift att arbeta för en högre uppskattning av kvinnan.

Kommittéerna måste arbeta för att de kvinnliga kommunisterna delta i lagstiftande, kommunala och alla andra sociala organ, i vilka kvinnorna på grund av valrätten ha säte och stämma för att där driva sitt partis revolutionära politik. Vid sin verksamhet inom den borgerliga statens olika organ måste de kommunistiska kvinnorna hålla strängt fast vid sitt partis grundsatser och taktik. Deras huvuduppgift kan och får icke vara att uppnå reformer inom den borgerliga samhällsordningen, utan att utnyttja de arbetande kvinnornas läge och krav i syfte att inrikta kvinnornas strävanden för förverkligande av sina krav och tillvaragande av sina intressen på den revolutionära kampens väg, på vägen till upprättande av proletariatets diktatur.

Kommittéerna böra stå i intimaste kontakt med parlaments- och de kommunala fraktionerna och gemensamt med dessa hålla överläggningar rörande alla förslag som röra kvinnorna.

Kommittéerna måste klargöra för kvinnorna gammalmodigheten i och ändamålslösheten med de skilda små hushållen, ofullkomligheten i de kapitalistiska uppfostringsmetoderna och fästa arbetarkvinnornas uppmärksamhet på de praktiska frågorna om förbättrandet av arbetarnas hushållning, som uppställas och understödjas av partiet. Kommittéerna måste göra allt för att vinna fackföreningarnas kvinnliga medlemmar för det kommunistiska partiet, för vilket ändamål fackföreningsfraktionen måste utse särskilda organisatörer för arbetet bland kvinnorna, vilka ha att arbeta under partiets och de lokala gruppernas ledning.

Kvinnoagitationskommittéerna böra även inrikta sin propaganda på att proletärkvinnorna söka att sprida kommunismens idé i de kooperativa föreningarna och genom att söka komma in i ledningen vinna inflytande på dessa föreningar, enär dessa organisationer

i egenskap av distributionsorgan under och efter revolutionen äro av största betydelse.

Målet för allt arbete inom kommittéerna måste vara att utveckla den revolutionära aktivitet hos massorna, som påskyndar den sociala revolutionen.

Arbetet i de ekonomiskt efterblivna länderna (Östern)

De kommunistiska partierna måste i länder med föga utvecklad industri i förening med kvinnogrupperna söka genomdriva erkännandet av kvinnans likställighet både i rättigheter

och plikter från partiets, fackföreningarnas och den arbetande klassens övriga organisationers sida.

Kommitténs grupper måste bedriva en energisk kamp mot alla fördomar, traditioner och religiösa bruk som beröra kvinnan, varvid deras agitation måste omfatta även männen.

Det kommunistiska partiet och dess kommittégrupper måste uppställa principen om kvinnans likaberättigande med avseende på barnuppfostran och familjeförhållande såväl som på det offentliga livets områden.

Grupperna måste söka stöd bland de av kapitalet exploaterade arbeterskorna inom småföretag, ris-, bomulls- och andra plantager och överallt där det är möjligt (i främsta rummet bland de av österns folk, som leva på Sovjet-Rysslands territorium) söka främja uppkomsten av arbetarbostäder och kooperativa industrier samt även söka få plantagearbeterskorna att bilda fackföreningar.

Höjandet av befolkningens allmänna kulturnivå är det bästa medlet mot landets efterblivenhet och mot religiösa fördomar. Kommittéerna måste söka få tillstånd bättre skolor för vuxna och barn, och till dessa skolor måste även kvinnorna äga tillträde. I de kapitalistiska länderna måste kommittéerna agitera direkt mot det borgerliga inflytandet i skolorna.

Överallt där det är möjligt måste kvinnogrupperna eller kommittéerna bedriva husagitation. Klubbar, vilka böra söka inverka på de mest efterblivna elementen bland kvinnorna, måste inrättas för arbeterskorna. Klubbarna böra vara kulturella upplysningscentra och på ett praktiskt sätt visa vad kvinnan genom sin självverksamhet (genom inrättande av barnhem, barnträdgårdar, skolor o. s. v.) kan uträtta för sin frigörelse.

För nomadfolk böra transportabla klubbar inrättas.

I Sovjetländerna böra grupperna i förening med partiet medverka till en övergång från den kapitalistiska hushållsformen till en gemensam produktionsmetod och genom de praktiska erfarenheterna därifrån övertyga arbetarkvinnorna om att hushållssystemet och de tidigare familjeförhållandena höllo dem i slaveri, under det att det gemensamma arbetet befriar dem. I Sovjet-Ryssland böra de kvinnogrupper, som arbeta bland österns folk, sörja för, att den sovjetiska lagstiftningen, som rättsligen likställer kvinnan med mannen och skyddar kvinnans intressen verkligen också upprätthålles.

Därför böra grupperna stödja kvinnornas insättande som domare och edsvurna i folkdomstolarna.

Grupperna måste få kvinnorna att delta i sovjetvalen ävensom förmå dem att bli medlemmar av råden och exekutivkommittéerna. Arbetet bland österns proletärkvinnor måste bedrivas på klassprincipens grundval.

Det är gruppernas uppgift, att upplysa kvinnorna om gagnlösheten i kvinnosaksrörelsens ansträngningar beträffande kvinnofrågans lösning.

I österns sovjetländer böra de intellektuella kvinnliga krafterna (t. ex. lärarinnor) förmås att delta i upplysningsarbetet.

Grupperna eller kommittéerna måste på det sorgfälligaste undvika varje taktiskt oriktigt och kränkande angrepp mot den religiösa tron eller den nationella traditionen, men dock på det bestämdaste bekämpa nationalismens och religionens inflytande.

Vare sig i Västern eller Östern får arbetarkvinnornas organisationer ställa sig som beskyddare av de nationella intressena, utan de måste samla sig omkring det förenade internationella proletariats av båda könen intressen och omkring de enhetliga klassuppgifterna. Då arbetet bland Österns kvinnor är av särskild vikt komma teserna att kompletteras med en särskild instruktion, som fastställer riktlinjerna för det kommunistiska partiets arbete bland dessa kvinnor och vari hänsyn tas till de egenartade förhållanden, varunder Österns folk lever.

Agitations- och propagandametoder.

För att fylla gruppernas huvuduppgifter – den kommunistiska uppfostran av arbetarkvinnornas breda lager – och därigenom kunna stärka de kommunistiska kämparnas leder, är det nödvändigt att alla Västerns och Österns kommunistiska partier göra grundprincipen för arbetet bland kvinnorna: ”agitation och propaganda genom handling” till sin paroll.

Med agitation genom handling förstås framför allt förmågan att väcka arbetarkvinnornas självverksamhet, att stärka deras tillit till de egna krafterna och att genom deras införande i det praktiska arbetet på uppbyggandets eller kampens område bibringa dem övertygelsen, att varje framgång för det kommunistiska partiet, varje aktion, som riktar sig mot den kapitalistiska exploateringen innebär ett steg framåt till en förbättring av kvinnans ställning. Från erfarenheter och aktion – till erkännandet av kommunismens ideal och dess teoretiska principer. Det är den metod, med vilken de kommunistiska partierna och deras sektioner böra gå till arbetet bland de stora massorna av arbetarkvinnor.

Såvida grupperna skola bli icke blott organ för ordets propaganda, utan även för handlingens propaganda, måste de stödja sig på de kommunistiska cellerna inom företagen och verkstäderna och sörja för att varje kommunistisk cell utser en organisatör av arbetet bland företagets kvinnor.

Grupperna måste med tillhjälp av fackföreningsfraktionen få förbindelse med fackföreningarna genom sina representanter eller organisatörer, som utföra sitt arbete under sektionernas ledning.

Propaganda för kommunismens idé genom handling innebär i Sovjet-Ryssland, att man får arbetarkvinnorna, bondekvinnorna, husmödrarna och kvinnliga anställda med på alla områden av sovjets uppbyggande verksamhet, alltifrån armén och milisen ända till de områden, som närmast beröra kvinnornas frigörelse (såsom organiserandet av den sociala förplägnaden, de sociala uppfostringsinstitutionerna, moderskyddet o. s. v.). Särskilt viktigt är f. n. att få arbetarkvinnorna i allt slags arbete för återupprättandet av folkförsörjningen.

I de kapitalistiska länderna betyder propaganda genom handling, att man får arbetarkvinnorna att delta i strejker, demonstrationer och liknande aktioner, som befästa och stärka det revolutionära medvetandet, men även att få dem att delta i alla slags partigöromål, illegalt arbete (särskilt på förmedlingstjänstens område), organiserandet av kommunistiskt lördags- och söndagsarbete, genom vilket de sympatiserande arbetarkvinnorna och kvinnliga anställda få lära sig att genom frivilligt arbete vara partiet till nytta.

Även principen att få kvinnorna att delta i alla politiska, ekonomiska eller kulturellt upplysande kampanjer, som igångsättes av det kommunistiska partiet tjänar samma mål som handlingens propaganda. De kommunistiska partiernas arbetande kvinnoorgan måste utsträcka sin verksamhet att omfatta allt vidare kretsar av exploaterade och i socialt slaveri levande kvinnor i de kapitalistiska länderna och i andligt avseende ofria eller genom den gamla ordningens ännu existerande kvarlevor bundna kvinnor i sovjet-staterna De måste knyta an vid alla behov och missförhållanden, vid alla intressen och krav, som kunna bringa kvinnorna att inse, att kapitalismen måste tillintetgöras såsom deras dödsfiende och porten öppnas för kommunismen såsom befriaren.

För genomförandet av ett planmässigt agitations- och propagandaarbete genom det talade ordet organisera kvinnokommittéerna verkstadsmöten såväl som offentliga möten för arbeterskor, kvinnliga anställda dels för särskilda yrken eller kretsar, dels allmänna, offentliga möten för kvinnor eller husmödrar o. s. v. De låta invälja agiterande och organiserande representanter i de kommunistiska fraktionerna; fackföreningarna, de kooperativa föreningarna, driftsråden och i alla arbetande, förvaltande, kontrollerande och ledande sovjetorgan, kort sagt, i alla organisationer, som i de kapitalistiska länderna måste utnyttjas för revolutionerande av de exploaterade och undertryckta massorna och i deras kamp för erövrandet av den politiska makten, och vilka i sovjetstaterna tjäna försvaret av proletarietets diktatur samt kommunismens förverkligande. De böra sända erfarna kommunistiska kvinnor som arbeterskor eller anställda i sådana företag, där många kvinnor äro sysselsatta; de böra överflytta sådana delegater till stora proletära områden och centra, så som det med framgång praktiserats i Sovjet-Ryssland. Liksom det kommunistiska partiets i Sovjet-Ryssland arbetande kvinnoorgan anordna de utomordentligt värdefulla partilösa delegerademötena och delegeradekonferenserna, så måste de kommunistiska kvinnokommittéerna i de kapitalistiska länderna sammankalla offentliga möten med arbeterskor, kvinnliga yrkesanställda av alla slag, bondekvinnor och husmödrar, som ta ställning till bestämda behov och krav hos de församlade, och välja kommittéer. Dessa, som stå i ständig kontakt med sina uppdragsgivare och de kommunistiska kvinnoorganen, skola vidare behandla de diskuterade frågorna. De sända debattörer till av motståndare anordnade diskussionsmöten. Propagandan och agitationen genom möten och liknande anordningar måste kompletteras genom en oavbruten regelbunden husagitation. Varje kvinnlig kommunist med uppdrag av sistnämnda slag bör ej göra besök hos flera än tio kvinnor, men måste göra detta åtminstone en gång i veckan regelbundet och dessutom vid varje betydelsefull aktion eller verksamhet av de kommunistiska partierna och proletariet.

De kommunistiska partiernas arbetande kvinnoorgan ha i uppdrag att i och för genomförandet av sitt agitations-, organiserings- och uppfostringsarbete medelst det skrivna ordet i varje land arbeta på att åstadkomma en kommunistisk central kvinnotidning, att tillse att kvinnofrågorna ägnas en särskild avdelning i den kommunistiska pressen liksom att plats beredes för artiklar och bidrag i dessa frågor i de politiska och fackliga tidningarna, att utse redaktörer för detta ändamål samt uppfostra medarbetare för dem bland de arbetande och kämpande kvinnornas led. De måste även skapa och sprida lämplig, enkel, väckande och samlande flygblads- och broschyrlitteratur.

Kommittéerna böra verka för att de kommunistiska partiernas alla bildningsinstitutioner och bildningsmedel på det ivrigaste utnyttjas av de kvinnliga medlemmarna. För att upplysa, fördjupa kunskaperna och stärka viljan hos de ännu efterblivna och skygga organiserade kvinnliga kommunisterna och vaknande arbetande kvinnorna i övrigt måste de få dessa med på de allmänna partikurserna och diskussionerna. Endast i de fall där detta är ändamåls-

enligare böra särskilda bildningsinstitutioner skapas i form av läse- och diskussionsaftnar, kurser och föredrag o. s. v.

För att stärka solidaritetskänslan mellan kvinnliga och manliga arbetare är det önskvärt, att inga separata kurser och skolor inrättas utan i varje partiskola införa en obligatorisk kurs över metoderna för arbetet bland kvinnorna.

Kommittéen bör ha rätt att sända ett antal av sina medlemmar som delegerade till partiskolan.

Sektionernas struktur.

Kvinnoagitationskommittéerna grundas vid varje lokal partiledning, vid distriktsledningen och vid partiets centralledning. Antalet medlemmar i kommittéerna måste bero på varje lands behov. Antalet fast anställda medarbetare fastställs av partiet. Kvinnoagitationskommitténs ledare för hela landet, krets- och lokalledningarna ha säte och stämma i partiets central-, distrikts- och orsledningar. K. A. K:s ledarinna är samtidigt medlem av den lokala partiledningen. I de fall, då detta ej är förhållandet, deltar K. A. K:s ledarinna i alla dess sammanträden om de frågor, som beröra kvinnosektionen, med beslutande röst, och i alla övriga frågor med rådgivande röst.

Till distriktskommitténs åligganden höra utom de ovan anförda allmänna uppgifterna för grupperna ytterligare följande funktioner:

upprätthållande av förbindelsen mellan distriktets kvinnoagitationskommittéer och distriktsledningen, insamlingen av material rörande distriktets grupper eller kommittéers verksamhet; att sörja för att ortskommittéerna utväxla material; distriktets förseende med litteratur, fördelningen av agitationskrafterna; mobiliseringen av partikrafterna för arbetet bland kvinnorna; sammankallandet (minst två gånger om året) av distriktskonferenser med de kvinnliga kommunister, som representera kommittéerna (representationsnorm en till två från varje sektion, bondekvinnor och husmödrar från den givna kretsen, distriktet).

Distriktskvinnoagitationskommittén består av 5–7 medlemmar. Kommittéernas medlemmar utses av ordföranden i distriktsstyrelsen på förslag av kommittéledarinnan, som själv jämte alla övriga medlemmar av krets- och distriktskommittéerna väljas på distriktets partikonferens.

Medlemmarna av distrikts- och lokalkommittéerna väljas på lokal- eller distriktskonferensen eller av vederbörande kommittéer efter överenskommelse med partiledningen. Centralkommittén för arbetet bland kvinnorna består av 2-5 medlemmar, av vilka minst en avlönas av partiet.

Utom de funktioner som ovan uppräknats för distriktskommittéerna har centralkommittén följande uppgifter: övervakningen av kommittéernas arbete, ledningen och fördelningen av de krafter, som arbeta bland kvinnorna, utvecklingen av kvinnoarbetet, varvid måste tas under övervägande kraven i fråga om kvinnans rättsliga och ekonomiska ställning, utseendet av representanter och befullmäktigade från centralkommittén i de speciella kommittéer, som utreda frågorna om förbättringar eller förändringar i arbetarklassens levnadssätt, arbetarskydd, barnskydd o. s. v. utgivandet av den kommunistiska kvinnotidningen, redigeringen av arbeterskornas tidskrifter och tidningsspalter; sammankallandet (minst en gång om året) av alla distriktens representanter, organiserandet av agitationskretsar av instruktörerna för arbetet bland kvinnorna i hela landet, övervakandet av partiets olika politiska och ekonomiska

kampanjer och aktioner, upprätthållandet av ständig förbindelse med de kommunistiska kvinnornas internationella sekretariat, samt slutligen det årliga anordnandet av den internationella kvinnodagen.

Är ledaren av centralledningens avdelning för arbetet bland kvinnorna icke medlem av centralledningen, har han rätt att delta i alla centralledningens sammanträden med beslutande röst i alla frågor, som beröra avdelningen, men med rådgivande röst i alla andra frågor. Kommitténs ordförande utses av partiets centralledning eller väljes av den allmänna partikongressen. Kommittéernas samtliga beslut och åtgöranden måste fastställas av vederbörande partiledning.

Det internationella kvinnoarbetet.

Att leda de kommunistiska partiernas i alla länder arbete bland kvinnorna, att sammansluta dem och lösa de av Kommunistiska Internationalen uppställda uppgifterna, att få med alla arbetande kvinnor i alla länder och bland alla folk i den revolutionära kampen om råds makten och arbetarklassens diktatur över hela världen, detta är de uppgifter, som åligga Kommunistiska Internationalens Internationella Kvinnosekretariat.

Antalet medlemmar i Centralkommittén och antalet medlemmar med beslutande röst fastställs av partiets centralkommitté.

Resolution över de kommunistiska kvinnornas internationella förbindelser och det internationella kommunistiska kvinnosekretariatet.

Antagen på III världskongressens 23:dje sammanträde den 11 juni 1921.

Den andra internationella kommunistiska kvinnokonferensen uppfordrar alla Österns och Västerns länders kommunistiska partier att i enlighet med III Internationalens "Riktlinjer" genom sina kvinnokommittéer låta välja internationella korresponderande sekreterare.

Det är varje sekreterares plikt, som "Riktlinjerna" också anger, att upprätthålla regelbunden förbindelse med såväl de internationella sekreterarna i andra länder som ock med kommunistiska kvinnosekretariatet i Moskva, vilket är ett III Internationalens exekutivkommittés arbetsorgan. De kommunistiska partierna äro skyldiga, att hjälpa dessa sina sekreterare med de tekniska medlen och möjligheterna för förbindelserna med varandra och med sekretariatet i Moskva. De internationella sekreterarna sammanträda en gång varje halvår för rådslag och meningsutbyten med representanter för internationella kvinnosekretariatet, vilket dock, då så behövs, när som helst kan inkalla till sammanträde.

Det internationella kvinnosekretariatet i Moskva har att i organisatoriskt samarbete med exekutivkommittén och i intimaste kontakt med de internationella sekreterarna i de olika länderna utföra de uppdrag, som fastställts i "Riktlinjerna". Det måste läggas särskild vikt vid att genom råd och dåd främja utvecklingen av den ännu svaga kommunistiska kvinnorörelsen i olika länder, och vidare ge åt den kommunistiska kvinnorörelsen i alla Österns och Västerns länder en enhetlig linje för kampen och arbetet. Det måste sporra till och leda kvinnorna i nationella och internationella aktioner under kommunisternas ledning, som äro ägnade att vidga och skärpa proletariats revolutionära klasskamp genom kvinnornas aktion. Till det internationella kvinnosekretariatet i Moskva knytes, för att få en fastare och mera regelbunden förbindelse med kvinnorörelsen i alla länder, ett underorgan i Väst-Europa. Detta har att leda förarbete och efterarbete för internationella kvinnosekretariatet, är endast ett utförande, icke ett beslu-

tande organ och är i sin verksamhet bundet vid huvudsekretariatets i Moskva och III. Internationalens exekutivkommittés beslut och anvisningar. I det väst-europeiska underorganet måste alltid åtminstone en representant för kvinnosekretariatet arbeta. I den mån icke redan huvudsekretariatets sammansättning och ramen för dess verksamhet fastställts i ”Riktlinjerna”, bestämmer III Internationalens exekutivkommitté tillsammans med internationella kvinnosekretariatet dessa frågor, liksom den om underorganets sammansättning och verksamhet.

Resolution över formerna och metoderna för det kommunistiska arbetet bland kvinnorna.

Antagen vid III världskongressens 20:de sammanträde den 8 juli 1921.

Den andra internationella kommunistiska kvinnokonferensen i Moskva förklarar:

Den kapitalistiska ekonomins och den på densamma vilande borgerliga samhällsordningens förfall, liksom världsrevolutionens fortskridande gör den revolutionära kampen för erövrandet av den politiska makten och upprättandet av den proletära diktaturen alltmera till en bjudande livsnödvändighet och plikt för proletariatet i alla länder, där denna samhällsordning härskar. Och denna plikt kan uppfyllas blott om de arbetande kvinnornas breda massor medvetet, beslutsamt och offervilligt deltaga i denna kamp.

I de länderna, där proletariatet redan erövat statsmakten och i rådsordningen upprättat sin diktatur – som i Sovjet-Ryssland och Ukraina – är det ur stånd att försvara sin makt mot den nationella och internationella kontrarevolutionen eller börja uppbyggandet av den mänsklig-heten befriande kommunistiska ordningen, om ej de arbetande kvinnornas breda massor äro fast och klart övertygade om, att detta försvar och detta uppbyggande även måste vara deras verk.

Den andra internationella kvinnokonferensen i Moskva uppfordrar därför partierna i alla länder att, trogna III Internationalens grundsatser och beslut, lägga ner all energi på att de arbetande kvinnornas bredaste massor väckes, samlas och fostras i kommunismens tecken för den revolutionära kampen och det revolutionära uppbyggnadsarbetet, att de fås med i de kommunistiska partierna och att deras vilja och förmåga till aktion och kamp målmedvetet stärkes och stegas.

För att detta mål skall kunna uppnås måste alla till III Internationalen anslutna partier, vid alla sina organ och institutioner – från de mest underordnade till de högsta – inrätta *kvinnokommittéer*, som förestås av en medlem av de resp. partiledningarna och vilkas uppgift är agitations-, organisations- och skolningsarbete bland de arbetande kvinnornas stora massor. Kvinnokommittéerna ha sina representanter i partiets alla ledande och förvaltande organ. Dessa kvinnokommittéer bilda ej särorganisationer utan äro ingenting annat än arbetsorgan för den särskilda uppgiften att mobilisera och uppfostra de arbetande kvinnornas bredaste massor i kampen för erövrandet av den politiska makten och för det kommunistiska uppbyggnadsarbetet. De verka därför på alla områden och alltid under partiets ledning, men äga den nödvändiga rörelsefriheten att använda de metoder och former för sitt arbete och vidtaga sådana anordningar, som med hänsyn till kvinnans egenart och hennes ännu ej övervunna särställning i samhället och familjen, äro nödvändiga för ett gott resultat av arbetet. För kvinnokommittéernas arbete i detalj hänvisar konferensen till de av densamma antagna teserna.

Det kommunistiska partiets arbetande kvinnokommittéer måste alltid i sitt arbete hålla för ögonen sina dubbla uppgifters mål:

1) Att i de utsugnas och undertrycktas revolutionära klasskamp mot kapitalismen och för kommunismen samla kvinnomassor i ökad omfattning, med allt klarare insikt och allt fastare vilja och

2) efter den proletära revolutionens seger göra dessa till förstående, offervilliga medarbetare vid det kommunistiska uppbyggande arbetet. Det kommunistiska partiets kvinnoorgan måste i sitt arbete vara på det klara med att icke blott det talade och skrivna ordet är agitations- och skolningsmedel för kvinnomassorna utan att som det viktigaste medlet måste helt uppskattas och utnyttjas: de organiserade kommunistiska kvinnornas arbete på alla områden – kampens såväl som uppbyggandets – av de kommunistiska partiernas verksamhet, de arbetande kvinnornas aktiva deltagande i det revolutionära proletariatets alla aktioner och strider, i strejker och konflikter, gatudemonstrationer och väpnade uppror.

Resolution om Kommunistiska Internationalen och den Kommunistiska Ungdomsrörelsen.

Antagen på III världskongressens 24:de sammanträde den 12 juli 1921.

1. Den socialistiska ungdomsrörelsen har uppstått under trycket av den skärpta kapitalistiska exploateringen av arbetarungdomen och den borgerliga militarismens utnyttjande av densamma, uppstått som en reaktion mot försöken att förgifta arbetarungdomen med den borgerliga, nationalistiska ideologin och som en reaktion mot de socialdemokratiska partiernas och fackföreningarnas i de flesta länder försummande av arbetarungdomens ekonomiska, politiska och kulturella krav.

Skapandet av socialistiska ungdomsorganisationer skedde i de flesta länder utan hjälp av de alltmer reformistiska och opportunistiska socialdemokratiska partierna och fackföreningarna, i några länder till och med mot deras vilja. De reformistiska socialdemokratiska partierna och fackföreningarna sågo i uppkomsten av självständiga revolutionära socialistiska ungdomsorganisationer en allvarlig fara för den opportunistiska politiken. Genom ett byråkratiskt förmynderskap och upphävandet av all självständighet försökte de hålla ungdomsrörelsen nere, ändra dess karaktär och anpassa den efter deras egen politik.

2. Världskriget och den ställning, som de socialdemokratiska partierna i de flesta länder intogo gentemot detsamma, måste fördjupa motsatserna mellan de socialdemokratiska partierna och de internationella revolutionära ungdomsorganisationerna till öppen konflikt. Under kriget blev arbetarungdomens läge outhärdligt försämrat genom mobilisering och krigstjänst, genom stegrad exploatering i krigsindustrin och genom militariseringen bakom fronten. Den bästa delen av den socialistiska ungdomen tog ställning mot kriget och nationalismen, skilde sig följaktligen från de socialdemokratiska partierna och övergick till självständiga politiska aktioner. (De internationella ungdomskonferenserna i Bern 1915, i Jena 1916.)

I kampen mot kriget understöddes de socialistiska ungdomsorganisationerna av de bästa revolutionära grupperna bland de äldre och blevo därigenom en samlingspunkt för de revolutionära krafterna. Därmed övertogo ungdomsorganisationerna de obefintliga revolutionära partiernas funktioner och blevo avantgarden i den revolutionära kampen och politiskt självständiga organisationer.

3. I och med att den Kommunistiska Internationalen bildats och kommunistiska partier uppstått i de olika länderna, ändras de revolutionära ungdomsorganisationernas roll i den samlade proletära rörelsen. Genom sin ekonomiska ställning och sin psykologiska egenart är arbetarungdomen lättare mottaglig för de kommunistiska idéerna och visar i den revolutionära kampen en större revolutionär entusiasm än de äldre arbetarna, men dess roll som avantgarde – i betydelsen självständigt politiskt uppträdande och politisk ledning – övertages av de kommunistiska partierna. Den kommunistiska ungdomsorganisationens fortbestånd som politiskt självständig och ledande organisation måste leda till uppkomsten av tvenne med varandra konkurrerande kommunistiska partier, vilka endast skilja sig i fråga om medlemmarnas ålder.

4. Den kommunistiska ungdomsorganisationens nuvarande roll består i att samla arbetarungdomens massor, uppfostra dem till kommunister och föra in dem i den kommunistiska kampfronten. Den tid är förbi, då de kommunistiska ungdomsorganisationerna kunde inskränka sig till numerärt små propagandaföreningars verksamhet. Såsom medel att vinna de stora massorna av arbetarungdomen måste, jämte en ihärdig agitation förd efter nya metoder, de kommunistiska ungdomsorganisationernas igångsättande och ledande av ekonomiska strider betraktas.

Enligt sina nya uppgifter måste de kommunistiska ungdomsorganisationerna utvidga och förstärka sitt bildningsarbete. Grundvalen för den kommunistiska uppfostran i den kommunistiska ungdomsrörelsen är ett aktivt deltagande i alla revolutionära strider, vilket måste vara intimt förenat med marxistisk skolning.

En andra viktig uppgift för de kommunistiska ungdomsorganisationerna under närmaste tiden är att tillintetgöra den centristiska och socialpatriotiska ideologin bland arbetarungdomen och befria den från de socialdemokratiska ungdomsvårdarna och ledarna. Samtidigt måste de kommunistiska ungdomsorganisationerna göra allt för att främja den genom en utveckling till massrörelse påbörjade förnygringsprocessen genom att snabbt föra de äldre medlemmarna över till de kommunistiska partierna.

I det livliga sysslandet med alla politiska problem, i medarbetet på uppbyggandet av de kommunistiska partierna och i det aktiva deltagandet i revolutionära strider och aktioner, visar sig den stora principiella skillnaden mellan de kommunistiska ungdomsorganisationerna och de centristiska och socialpatriotiska ungdomsföreningarna.

5. De kommunistiska ungdomsorganisationernas förhållande till de kommunistiska partierna är grundväsentligt olika de revolutionära ungdomsorganisationernas gentemot de socialdemokratiska partierna. I den gemensamma kampen för ett snabbt genomförande av den proletära revolutionen är den största enighet och den strängaste centralisation nödvändig. Den politiska ledningen kan internationellt sett endast ligga hos den Kommunistiska Internationalen och i fråga om varje enskilt land endast hos dess sektion därstädes. Det är de kommunistiska ungdomsorganisationernas plikt att underordna sig denna politiska ledning (dess program, taktik och politiska direktiv) och sluta sig till den gemensamma revolutionära fronten. På grund av olikheten i fråga om revolutionär utveckling hos de olika kommunistiska partierna är det nödvändigt, att tillämpandet av denna princip i undantagsfall bestämmes av den Kommunistiska Ungdomsinternationalens exekutivkommitté under hänsynstagande till de särskilda förhållandena i de olika länderna. De kommunistiska ungdomsorganisationerna, som börjat ordna sina egna led enligt lagarna om den strängaste centralisation, skola gentemot den Kommunistiska Internationalen såsom den proletära revolutionens bärare och ledare iakttaga

en järnhård disciplin. De kommunistiska ungdomsorganisationerna skola inom sina organisationer behandla och taga ställning till alla politiska och taktiska frågor och inom landets kommunistiska parti verka i de fattade beslutens anda, men aldrig mot partiet. I händelse att allvarliga meningsskiljaktigheter mellan det kommunistiska partiet och den kommunistiska ungdomsorganisationen skulle uppstå, skall appellationsrätten till den Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté utnyttjas. Uppgivet av den politiska självständigheten innebär i intet fall avstående från den organisatoriska självständigheten, som ur uppfostrings-synpunkt är oundgänglig. Då den starkaste centralisation och den största enhetlighet är nödvändiga för den revolutionära kampens förande, skall i de länder, där till följd av den historiska utvecklingen ungdomen står i starkt beroende ställning gentemot partiet, detta förhållande i regeln upprätthållas; vid oenighet mellan de båda organisationerna avgör den Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté gemensamt med den kommunistiska ungdomsinternationalens exekutivkommitté.

6. En av de kommunistiska ungdomsorganisationernas närmaste och viktigaste uppgifter är en hänsynslös utrensning av alla från den absoluta självständighetens period inom dess led kvarstående rester av ideologin om den politiska ledarrollen. Ungdomspressen och de kommunistiska ungdomsorganisationernas hela organisationsapparat måste hänsynslöst utnyttjas för att göra de unga medlemmarna helt genomträngda av känslan att vara soldater och ansvariga medlemmar av ett enda kommunistiskt parti.

Denna uppgift måste de kommunistiska ungdomsorganisationerna ägna så mycket mera uppmärksamhet, tid och arbete, som de genom anslutning av större skaror av unga arbetare börja bli en massrörelse.

7. De kommunistiska ungdomsorganisationernas intima politiska samarbete med de kommunistiska partierna måste också komma till uttryck i en fast organisatorisk förbindelse mellan de båda organisationerna. Obetingat nödvändig är en permanent ömsesidig representation i förbunds- och partiledningarna, i krets-, distrikts- och Ortsorganisationerna ända ned till de kommunistiska gruppernas "celler" på arbetsplatserna och i fackföreningarna, liksom starka ömsesidiga delegationer på konferenser och kongresser. På så sätt blir det höjligt för det kommunistiska partiet att alltid inverka på ungdomens politiska ställning och verksamhet och att understödja ungdomen, och å andra sidan också möjligt för ungdomen att utöva inflytande på partiet.

På ett ännu intimare sätt än den Kommunistiska Internationalens förhållande till de kommunistiska partierna ordnar sig förhållandet mellan den Kommunistiska Ungdomsinternationalen och den Kommunistiska Internationalen. Den kommunistiska ungdomsinternationalens uppgift består i den centraliserade ledningen över den kommunistiska ungdomsrörelsen, understödandet och främjandet av de enskilda förbunden med moraliska och materiella medel, skapandet av nya kommunistiska ungdomsorganisationer, där sådana förut ej finnas, samt i den internationella propagandan för den kommunistiska ungdomsrörelsen och dess program. Den Kommunistiska Ungdomsinternationalen är en del av den Kommunistiska Internationalen och underordnar sig som sådan de beslut, som fattas på den Kommunistiska Internationalens kongresser och av dess exekutivkommitté. Inom denna ram utför den sitt arbete och verkar som förmedlare av den Kommunistiska Internationalens vilja inom alla sina sektioner. Genom en stark ömsesidig representation och ett intimt, varaktigt samarbete tryggas den ständiga kontrollen från den kommunistiska Internationalen och den mest fruktbringande verksamhet för K. U. I. på alla dess olika verksamhetsområden (ledning, agitation, organisation, befästning och städjande av de kommunistiska ungdomsorganisationerna).

Till nytt arbete, till nya strider!

Manifest till arbetets män och kvinnor i alla land.

Kommunistiska Internationalens tredje kongress är slut. Den stora generalmönstringen av det kommunistiska proletariatet i alla länder än över. Den visade, att kommunismen under loppet av det gångna året i många länder, där den hittills endast varit i sin början, vuxit ut till en stor makt, omfattande massorna, hotande kapitalet. Kommunistiska Internationalen, som på sin konstituerande kongress utom Ryssland endast omfattade en liten grupp kamrater, och som på sin andra kongress, fjolårets, sökte vägen för att skapa masspartier, förfogar nu icke blott i Ryssland utan även i Tyskland, Polen, Tjeckoslovakiet, Italien, Frankrike, Norge, Jugoslavien och Bulgarien över partier, under vars fanor stora massor samlas. Den tredje kongressen vänder sig till kommunisterna i alla länder med uppfordran att fortsätta vidare på den inslagna vägen och göra allt för att i Kommunistiska Internationalens led samla än flera millioner och åter millioner av arbetare och arbeterskor. Ty kapitalets makt kan brytas blott om kommunismens idéer förkroppsligas i en våldsam längtan hos den stora majoriteten av proletariatet, lett av kommunistiska masspartier, vilka måste bilda det kämpande proletariatets järnhårda sammanhållande band. ”*Till massorna!*” – det är det första kamprop, som den tredje kongressen låter ljuda till kommunisterna i alla land.

Fram mot nya stora strider.

Dessa massor komma till oss, strömma till oss; ty alltjämt klarare, alltjämt mera uppenbart bevisar världskapitalismen för dem, att den blott fortfarande kan hålla sig vid liv genom att den alltmer ruinerar världen, alltmer ökar det kaos, som redan finnes, alltmer stegrar eländet, skärper massornas utsugning. Inför den ekonomiska världskrisen, som kastar millioner arbetare på gatan, förstummas kapitalets socialdemokratiska lakejers skri, förstummas det krav, med vilket borgarklassen under årtal vänt sig till arbetarna: ”Arbeta! Arbeta!” Ty *kravet på arbete blir ett arbetarklassens kamprop* och förverkligas kan det blott på ruinerna av kapitalismen och när proletariatet har bemäktigat sig de produktionsmedel, som det självt skapat. Den kapitalistiska världen står inför en avgrund av nya *krigsfaror*. De amerikansk-japanska, de engelsk-amerikanska, de engelsk-franska, de fransk-tyska, de polsk-tyska motsättningarna och motsättningarna i Nära och Fjärran Östern driva kapitalisterna till *stegrade rustningar*. De väcka hos dem den ängsliga frågan: ”Skall Europa på nytt gå vägen mot ett nytt världskrig?” Kapitalisterna frukta ej de stora million-morden. Ännu efter kriget ha de genom sin blockadpolitik mot Ryssland kallblodigt utlämnat millioner människor åt hungersdöden. Vad de frukta, är att ett nytt krig komme att betyda världsproletariatets slutliga uppror. De försöka därför att, liksom de gjorde före världskriget, genom diplomatiskt taskspeleri åstadkomma en *avspänning*. Men *avspänning* på en punkt betyder spänning på en annan. Förhandlingarna mellan England och Amerika över de båda staternas begränsning av flottrustningarna skapa nödvändigtvis en front mot Japan. Det fransk-engelska närmandet utlämnar Tyskland åt Frankrike och Turkiet åt England. *Icke fred, utan växande oro, stegrat slaveri för de besegrade folken* under de segerrikas kapital – detta är resultatet av världskapitalets bemödanden att bringa någon slags ordning i det växande världskaos. Världskapitalets press talar nu om en världspolitisk *avspänning* och lugn, därför att Tysklands borgarklass underkastat sig de allierades diktat, och därför att den, för att rädda sin makt, utlämnat det tyska folket till London- och Parisbörsernas hyenor.

Men samtidigt äro dessa börstidningar fulla av underrättelser om stegringen av det ekonomiska förfallet i Tyskland, om de oerhörda skatter, som under hösten komma att slå ner som hagel över de till arbetslöshet dömda massorna, oerhört fördyrande varje bit bröd, varje klädesplagg. Kommunistiska Internationalen, som i sin politik utgår från ett lugnt, sakligt

prövande av världsläget – ty proletariatet kan segra endast om det noga observerar stridsfältet, klart förstår läget – säger till proletariatet i alla länder: Kapitalismen har hittills visat sig oduglig att säkra åt världen ens den grad av ordning, som rådde före det sista kriget. Ty vad den nu företager sig, det kan ej åstadkomma någon konsolidering, någon ny ordning, utan det förlänger blott Edra lidanden, förlänger kapitalismens dödsprocess. *Världsrevolutionen marscherar framåt!* Överallt skaka världskapitalismens grundvalar. Det andra kamprop, som Kommunistiska Internationalens världskongress höjer till proletärerna i alla länder, är: ”*Vi gå mot nya stora strider! Rusta Eder till nya drabbningar!*”

Slut proletariatets allmänna stridsfront.

Världsbourgeoisin kan ej garantera arbetarna arbete och bröd, bostäder och kläder; men den visar sin stora färdighet i att organisera kriget mot världsproletariatet. Alltsedan ögonblicken för dess första, stora desorganisation, alltsedan den övervunnit sin stora ångest för de ur kriget återvändande arbetarna, alltsedan den förstått, att åter jaga arbetarna in i fabriker, nedslå deras första upprorsförsök, alltsedan den förstått, att även efter kriget upprätthålla förbundet med proletariatets socialdemokratiska och fackliga förrädare och därigenom splittra proletariatet, har världsbourgeoisin använt alla sina krafter för att organisera *vita kampgården* mot proletariatet och för att avvärja proletariatet. Världsbourgeoisin står rustad till tänderna ej blott beredd att med vapen i hand gå mot varje uppror av proletariatet utan även, om nödvändigt, *framprovocera* förtidiga uppror och krossa det till kamp sig förberedande proletariatet, innan den allmänna, oövervinneliga proletära fronten bildats. *Mot denna världsbourgeoisins strategi måste Kommunistiska Internationalen uppställa sin strategi.* Mot världskapitalets kassor, som ställer beväpnade banditskaror mot det organiserade proletariatet, har Kommunistiska Internationalen ett osvikligt vapen: det är proletariatets massor, proletariatets enhetliga, slutna front.

Då millioner och åter millioner i slutna led rycka ut i strid, då duger ej borgarklassens ränker, då sviker dess våld: ty då stanna de järnvägar, på vilka borgarklassen transporterar sina vitgardistiska trupper mot proletariatet. Då griper den bleka ångesten många av vitgardisterna. Proletariatet rycker vapnen från dem, för att med dem i händerna kämpa mot de andra vitgardistiska truppen. Lyckas det att föra proletariatet i slutna led ut i striden, så förlorar kapitalet, världsbourgeoisin, segerns viktigaste förutsättning, tron på segern, vilken den återfått endast genom socialdemokratiens förräderi, arbetarmassornas söndersplittring. Segern över världskapitalet, vägen till segern över världskapitalet, går genom erövrandet av proletariatets majoritets hjärtan. Den Kommunistiska Internationalens tredje världskongress uppfordrar de kommunistiska partierna i alla länder, uppfordrar kommunisterna i fackföreningarna att nedlägga all kraft, alla ansträngningar på att rycka bort de bredaste arbetarmassorna från de socialdemokratiska partiernas

Och den förrädiska fackföreningsbyråkratins inflytande. Detta kan ske endast om kommunisterna i alla länder i denna svåra tid, då varje dag bringar nya umbäranden för arbetarmassorna, visa sig som förkämpar för arbetarklassen i all dess dagliga nöd, när de för den i kamp för att lätta de bördor, som kapitalet hopar allt väldigare på arbetarmassorna. Det gäller att visa de bredaste arbetarmassorna, att blott kommunisterna ensamma kämpa för ett förbättrande av deras läge, och att socialdemokraterna och den reaktionära fackföreningsbyråkratien äro redo att låta proletärerna dö av hunger, blott för att undgå kamp. Proletariatets förrädare, borgarklassens agenter skola ej slås genom teoretiska debatter om demokrati och diktatur, utan de måste slås ned på *bröd- och lönefrågorna, frågorna om kläder och bostäder.* Och det första *stridsfältet*, det viktigaste, på vilket de måste övervinnas är *fackföreningsrörelsen*, kampen mot den gula *Amsterdaminternationalen*, kampen för den *Röda Fack-*

förenings-Internationalen. Det är striden för att erövra de fientliga fästningarna i vårt eget läger; det är frågan om bildandet av en kampfront, mot vilken världskapitalet måste ge upp. *Håll Edra organisationer fria från centristiska strömningar, utveckla stridsandan!*

Blott i kampen för arbetarmassornas enklaste livsintressen kunna vi upprätta proletariats gemensamma front mot borgarklassen, kunna vi göra slut på proletariats söndersplittrande, vilket bildar grundvalen för borgarklassens fortsatta existens. Men denna proletariats front kan bli stark och kampglad blott om den sammanhålles av kommunistiska partier, vars anda är enhetlig och stark, vars disciplin är järnhård. Därför måste Kommunistiska Internationalens tredje kongress i samma ögonblick, som den tillropar kommunisterna i alla länder: ”Till massorna!” ”Slut proletariats enhetliga stridsfront!” samtidigt höja lösenorden: ”*Håll Edra leder fria från element, som kunna nedbryta kampmoralen och kampdisciplinen hos världsproletariats avantgarden, de kommunistiska partierna*”.

Kommunistiska Internationalens kongress bekräftar *uteslutandet av Italiens socialistiska parti* tills det bryter med reformisterna och utesluter dem ur sina led. I detta beslut ligger kongressens uttryck för att om Kommunistiska Internationalen vill föra miljoner och åter miljoner arbetare ut i kamp, får den ej i sina led hysa reformister, vars mål ej är proletariats segerrika revolution utan försoning med kapitalismen och dennas reformerande. Arméer, som i sin spets ha ledare, vilka ha en försoning med fienden för ögonen, bli av dessa ledare förrådda och sålda åt fienden. Kommunistiska Internationalen har även uppmärksammat det faktum, att *i ett antal partier, ur vilka visserligen reformisterna uteslutits, det likväl finnes strömningar, som ej definitivt övervunnit reformismens anda*, som, även om de ej arbeta på en försoning med fienden, dock ej energiskt tillräckligt i agitationen och propagandan förbereda kampen mot kapitalismen; icke tillräckligt energiskt och klart bedriva arbetet för massornas revolutionerande. Partier, som ej äro i stånd att i sitt dagliga arbete vara massornas revolutionära hjärta, som ej äro i stånd att dagligen med all lidelse styrka de otåliga massorna till kampen, dessa partier måste låta *goda tillfällen till kamp gå begagnade förbi*, måste låta stora spontana strider av proletariats rinna ut i sanden, som fallet var vid *fabriksbesättandet i Italien, vid decemberstrejken i Tjeckoslovakiet*. De Kommunistiska partierna måste utveckla *kampanjen* inom sig. De måste utveckla sig till en stab, som är i stånd till att snabbt uppfatta gynnsamma kampsituationer och under proletariats spontana rörelser genom en påpasslig, modig ledning uppnå allt vad som kan uppnås av striden. *Varen avantgarden för de arbetarmassor, som äro i rörelse, varen deras hjärta och hjärna!* – det är Kommunistiska Internationalens tredje världskongress’ fältrop till de kommunistiska partierna. Att vara avantgarde betyder: *att marschera i spetsen för proletariats, som dess tappreste, klaraste och omtänksammaste del!* Endast om de kommunistiska partierna bilda ett sådant avantgarde, bli de i stånd att icke bara få proletariats enhetsfront slutet, utan även att leda den och besegra fienden.

Sätten proletariats strategi mot kapitalets, förbereden Edra strider!

Fienden är stark därför att den har bakom sig århundradens maktutövning, som uppfostrat den i maktmedvetande och vilja till behållande av makten. Fienden är stark, därför att den under århundraden lärt, hur man splittrar, håller nere och besegrar proletärmassorna. Fienden vet, hur man måste föra borgarkrig för att segra och därför framhåller Kommunistiska Internationalens tredje världskongress för de kommunistiska partierna i alla länder nödvändigheten av att behålla i minnet den fara, som ligger *i den härskande och besittande klassens utbildade strategi och i den brist på eller blotta början till strategi, som finns hos arbetarklassen, vilken kämpar om makten*.

Mars-händelserna i Tyskland ha visat den stora faran i att arbetarklassens främsta led, proletariatets kommunistiska förtrupper av fienden tvingas till kamp innan proletariatets stora massors uppmarsch ägt rum. Kommunistiska Internationalen har med glädje hälsat att hundratusen arbetare i hela Tyskland ilat till hjälp åt de hotade arbetarna i Mellan-Tyskland. I denna solidaritetens anda, i resningen av proletärerna över hela landet, ja i hela världen till skydd för en hotad del av proletariatet ser Kommunistiska Internationalen vägen till seger. Den har med tillfredsställelse konstaterat, att Tysklands Förenade Kommunistiska parti ställde sig i spetsen för de arbetarmassor, som ilade till sina hotade bröders hjälp. Men samtidigt anser Kommunistiska Internationalen det vara dess plikt att klart och öppet till arbetarna i alla land säga:

Även om förtruppen icke är i stånd att undvika strider, även om dessa strider äro i stånd att mobilisera hela arbetarklassen, så får förtruppen icke glömma, att denna ensam, att denna isolerad icke får inlåta sig på någon avgörande strid; att den proletära arméns förtrupp, isolerad tvungen till kamp, måste undvika den beväpnade kampen med fienden, ty källan till proletariatets seger över de vita gardena bildar dess massa. Om ej den övervägande delen av proletariatet marscherar upp får förtruppen icke möta den väpnade fienden som en obehäpnad minoritet. Och marsstriderna ha gett ännu en lärdom, som Kommunistiska Internationalen gör proletärerna i alla länder uppmärksamma på. Det gäller att förbereda de bredaste arbetarmassorna för de kommande striderna genom en oavslätlig, daglig, alltmera skärpt och vidgad propaganda och det gäller att inträda i striderna under paroller, som proletariatets bredaste massor förstå och begripa. Mot fiendens strategi måste uppställas en klok, överlägsen strategi från proletariatets sida. Det är ej tillräckligt med de främsta ledens kampvilja, mod och beslutsamhet. Kampen måste förberedas och organiseras så, att den rycker med de bredaste massorna, att den synes dessa som en kamp för deras livsintressen och därför mobiliserar upp dem. Ju vanskligare världskapitalets ställning blir, ju mer kommer det att försöka att omintetgöra Kommunistiska Internationalens kommande seger genom att den slår ned dess förtrupper isolerade från de stora massorna. Mot denna plan och fara måste sättas en omfattande, kraftig massagitation från de kommunistiska partiernas sida, ett energiskt organisationsarbete, som befäster deras inflytande på de breda massorna, som möjliggör kall bedömning av kampläget och en överlägsen undvikandets taktik inför fiendens överlägsna krafter och en angrilandets, då fienden är splittrad och massan med.

Kommunistiska Internationalens tredje världskongress vet, att blott genom *stridens erfarenheter* arbetarklassen kan utbilda kommunistiska partier, som äro i stånd att blixtnabbt angripa fienden, där den befinner sig i trångmål och undvika den, där den är överlägsen. Därför är det en plikt för proletärerna i alla länder att internationellt bedöma och använda sig av de lärdomar arbetarklassen i ett land med stora offer samlat.

Upprätthållen kampdisciplinen!

Arbetarklassen och de kommunistiska partierna i alla länder få ej förbereda sig på en period av lugn agitation och organisation utan på *stora strider*, som kapitalet nu vill påtvinga proletariatet för att krossa det och lägga alla sina politiska bördor på dess axlar. I denna kamp måste de kommunistiska partierna utveckla den *största kampdisciplin*. Deras partiledningar måste kallt och omtänksamt taga hänsyn till alla kampens lärdomar, försiktigt överskåda stridsfältet, uppgöra den stora planen med den största omtänksamhet. De måste, under hänsynstagande till partivännernas kritik, utarbeta sina taktiska linjer och stridsplaner. Och alla partiorganisationer måste utan dröjsmål *realisera partiets linje*. Varje ord och varje steg från varje partiorganisationens sida måste tjäna detta syfte. Riksdagsfraktionerna, partiernas press, partiorganisationerna, alla måste utan vacklan lyda partiledningens befallningar.

Generalmönstringen av de kommunistiska förtrupperna är slut. Den har visat, att kommunismen är en världsmakt. Den har visat, att Kommunistiska Internationalen ännu har att bilda och formera stora arméer av proletariatet. Den har visat att stora strider vänta dessa arméer. Den har kungjort, att vi vilja gå segrande ur dessa strider. Den har visat världsproletariatet, hur det måste förbereda och erövra segern. Det är nu de kommunistiska partiernas i alla länder sak att göra kongressens beslut, som framvuxit ur världsproletariatets erfarenheter, levande för kommunisterna i alla länder, så att alla kommunister, män och kvinnor, kunna verka som ledare för hundrade icke-kommunistiska proletärer under de kommande striderna.

Leve Kommunistiska Internationalen!

Leve världsrevolutionen!

Till arbete att förbereda och organisera vår seger!

Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté.